

Sixth Sense

ဆုတံဆိပ် မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

- ◆ အစွမ်းထက်မြက်တဲ့ ထိပေါက်ဂါထာ
- ◆ လပြည့်ညနှင့် မှော်နှင်းဆီပန်းအစီအရင်
- ◆ လက်သည်းပွင့်ခြင်းနှင့် မှော်အတတ်ပညာ
- ◆ ရှစ်ဂဏန်းရဲ့ ပါဝါစွမ်းအားဖြင့် စိတ်ဖတ်ခြင်း
- ◆ လိုအင်ဆန္ဒကို အဖြေပေးမယ့် မှော်နည်းလမ်း
- ◆ ညှို့ဖျက်ဝန်းနှင့် မှော်ဓာတ်သွင်း အစီအရင်
- ◆ မှော်ဝင်ဘောလုံးနှင့် ချစ်အဖြေသိစေတဲ့ နည်းလမ်း

EDITOR'S LETTER

ယနေ့အချိန်တွင် ဖိုလိသတ်များကို တင်ဆက်ရန် စေတနာအား ဆဋ္ဌမအာရုံ အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ မွေးဖွားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သရဲ တစ္ဆေ ဝိဇ္ဇာလောကကို တစ်ခေတ်ဆန်းစစ်မည့် လုံးချင်းဝတ္ထုများကို လစဉ် တင်ဆက်ဖော်ပြသွားမည်။

ဆန်းသစ်သော အတွေးအခေါ်၊ ထူးခြားသော ကတ်လမ်း၊ ကတ်အိမ် ဖွဲ့စည်းမှုများ၊ အမြင်ဆန်းသော ဒီဇိုင်းလတ်ရာများဖြင့် စေတနာ စာအုပ်များကို မြင်တွေ့ရမည်။

တစ်အုပ်နှင့်တစ်အုပ် ရသမတူသည့် ခံစားမှုများကိုလည်း မြင်တွေ့ရမည် ဖြစ်ပြီး တစ်အုပ် ဖတ်ပြီးသည်နှင့် အကြိုက်တွေ့ စေရမည်ဟု အာမခံပါသည်။

ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေမှ တင်ဆက်သည့်
သရဲ တစ္ဆေ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သရဲ တစ္ဆေ လုံးချင်းဝတ္ထုများကို ကြိုက်နှစ်သက်သော ဖိုလိသတ်များအတွက် ဆဋ္ဌမအာရုံ အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ စီစဉ်တင်ဆက်သည့် လုံးချင်းဝတ္ထုသစ် ဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့၏ ကြိုးစားမှုဖြစ်ပြီး တစ်အုပ်နှင့်တစ်အုပ် ရသမတူ၊ သာမန်ထက် ထူးခြားဆန်းပြားသည့် အကြောင်းအရာများကို ဖတ်ရှုနိုင်မည်။ ဆဋ္ဌမအာရုံ စာအုပ်ဝယ်နိုင်သော ဆိုင်တိုင်းတွင် စေတနာ စာအုပ်များအား ရရှိနိုင်ပါသည်။

BURMESE CLASSIC

အိမ်အရောက် ပို့ဆောင်ပေးမည်

“ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း” ကို

လစဉ်မှာယူလိုသူ ပရိသတ်များအနေဖြင့်

တက္ကသိုလ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထောင်သက်ရွဲ့၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ဘက်အတောင့်နယ်လ် ၀၀၄၀ - ၂၂၁၀ - ၄၃၆၀၇ သို့

မိမိနှင့် နီးစပ်ရာဘက်မှ ငွေလွှဲပေးပို့အတူ မိမိမှာယူလိုသော (၆)

လ (သို့) (၁)နှစ်စာအတွက် ငွေလွှဲပေးပို့၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။ ငွေလွှဲခကို မှာယူသူဘက်မှ တစ်ပါတည်းပေးချေ၍ ငွေလွှဲပေးပို့ရပါမည်။

(၆)လ ၁၉၅၀၀ ကျပ်

(၁၂)လ ၃၉၀၀၀ ကျပ်

BURMESE CLASSIC

စုန်း - ၀၉ ၇၃၀ ၇၆၆၅၀ သို့ မိမိ ငွေလွှဲပေးပို့ကြောင်းနှင့် စာအုပ် ပေးပို့ရမည်လိမ့်စား၊ မှာယူသူ၏ နာမည်နှင့် စုန်းနယ်လ်ကို အကြောင်း ကြား ပေးရပါမည်။

ဘက်တွင် ငွေလွှဲပေးပို့မှုရောက်ရှိကြောင်း စစ်ဆေးပြီး ဖော်ပြ ငါ အချက်အလက်များ ပြည့်စုံပါက စာတိုက်မှတစ်ဆင့် အိမ်အရောက် ပို့ ဆောင်ပေးပါမည်။ စာတိုက်မှပေးပို့နိုင်သော နေရာတိုင်း ရောက်ရှိပါလိမ့် မည်။

အိမ်အရောက်ပို့ကြိုတင်ငွေပေးမှာယူသူများ

ဆက်သွယ်ရန် - ၀၉ ၇၃၀ ၇၆၆၅၀

စာအုပ်ဆိုင်များနှင့် ပြန်ချီရေးကိုယ်စားလှယ်များ

ဆက်သွယ်ရန် - ၀၉ ၃၀၀ ၅၀၁၆၀

စာပေမြင့်မှ လူမျိုးတင့်မည်

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်စရာ၊ မှတ်စရာများစွာဖြင့် ဝယ်သိမ်း စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်ဖြစ်အောင် အထူး ကြိုးစားထားပါသည်။ လစဉ် လဆန်းရိုင်းတွင် ထွက်ရှိနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမည်။

ပရိသတ်များအနေဖြင့် မိမိ ဝယ်ယူနေကျ စာအုပ်ဆိုင်များတွင်လည်း ကြိုတင် မှာကြားထားနိုင်ပါသည်။ ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း၊ ထွက်မည့်ရက်ကို လည်း ကြိုတင် စုန်းဆက် ပေးခြင်းနိုင်ပါသည်။

သင်သည် ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း ပရိသတ်တစ်ဦး ဖြစ်လျှင် စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးသူ၊ စာပေ၏ရသကိုခံစားတတ်သူ၊ စာအုပ်ဖတ်တတ်သူများ ဖြစ် ကြပါစေ၊ စာအုပ်၊ စာပေလှပိတ်ဆွေ - စာပေမြင့်မှ လူမျိုးတင့်မည်။

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ အဖွဲ့

Sixth Sense
Publishing House

ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက်

အမှတ်(၁၇၀-၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း(၅၀)အထက်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထောင် မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ စုန်း - ၀၉ ၇၃၀ ၇၆၆၅၀

www.burmeseclassic.com

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ် (၂၅)	၃၁
ခေတ်သစ်တို့	
ဆရာမကြီး ပြုပုဒ်	၅၂
နှစ်လူသစ်	
လှည့်စားရက်သူ (ရုန်းတိုက်)	၈၂
စောင်လေးအောင် (သန်လျင်)	
သွေးစုပ်စုတ်ကောင်	၉၇
သန်လျင် ချစ်မိသည့်	
ခေမိနှင့် သုံးထောင်ပြန် အောင်မောင်	၁၀၈
ကျော်စင်နိုင်	

အစွမ်းထက်ခြောက်တဲ့ တီပေါက်ဂါထာ	၁၂
လပြည့်ညနှင့် မှော်နှင်းဆီပန်း အစီအရင်	၁၄
မှော်ဝင်ဘောလုံးနှင့် ချစ်အဖြေသီစေတဲ့ နည်းလမ်း	၁၇
ညိုရွက်ဝန်းနှင့် မှော်ဓာတ်သွင်းအစီအရင်	၂၀
လိုအင်ဆန္ဒကို အဖြေပေးမယ့် မှော်နည်းလမ်း	၂၂
ရှစ်ဝကန်းရဲ့ ပါဝါစွမ်းအားဖြင့် စိတ်ဖတ်ခြင်း	၂၆
လက်သည်းပွင့်ခြင်းနှင့် မှော်အတတ်ပညာ	၃၀

သရဲမွှေးတဲ့ ဒေါ်မြစိန်	၁၃၆
တင့်လွင် (ဘုရားနီ)	
သရဲအစာကျွေးမိသူ	၁၅၆
ရေနံမြေ ခရေ	
အဖြူရောင်အေ (သို့မဟုတ်) ဒေဝီဖြူ	၁၇၂
တိုမောင်သန်းဝင်း	
တစ်ခါတုန်းက ရွှေအင်းမ	၁၈၈
ယိုးတနော် နောင်လတ်	
စေ့စေ့ရေသော ဓာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်	၁၉၆
မောင်မြင့်စား (ဇိုက်ကလေး)	
ဝိညာဉ်စေရာ	၂၀၈
လွန်ကျော်ဦး	

အမဲလိုက်တဲ့ လနတ်ဆမီး အာတီးမစ်	၄၂
ဣတ္ထိယ၏ မှော်ပညာ (သို့မဟုတ်) မွှေးရနံ့	၄၄
သေဆုံးသူတို့နှင့် သင်္ဂြိုဟ်နည်းလမ်းများ	၇၈
ထူးကဲတဲ့ ကြောင်အော်နမိတ်သံများ	၁၀၆
နမိတ်ကောင်းသောငှက် ဇီးတွက်	၁၃၂
မယား(၇)မျိုးအကြောင်း သိကောင်းစရာ	၁၆၆
အစွမ်းထက်သော လက်နိပ်ပညာအမျိုးမျိုး	၁၆၉

ကလောင်ရှင်သစ်များ ပေါ်ထွက်လာရေး အစီအစဉ်

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖွဲ့သည် ကမ္ဘီရရပ်ဝန်းတွင် ကလောင်ရှင်အသစ်များ မွေးဖွားပေးနိုင်ရေးကို အထူး အလေးထား ပါသည်။ ကလောင်ရှင်သစ်များ ပါဝင် လက်စွမ်းပြရေးသားနိုင်ရန် နေရာ များကိုလည်း ချန်လှပ်ပေးထားပါသည်။

သာမန်ထက် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ်အပျက်များ၊ ကမ္ဘီရ ဗညာရပ်ဆိုင်းရာ အချက်အလက်များကို ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အတွေးဖြင့် ပေါင်းစပ်ရေးသားသည့် ဝတ္ထု/စာမူကောင်းများကို အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့် ကြိုဆိုလျက် ရှိပါသည်။

ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည့် ဝတ္ထု/စာမူများကို ကလောင်ဟောင်း၊ ကလောင်သစ်မရွဲခြားဘဲ ထိုက်တန်သည့် စာမူနှင့်စာအုပ်လက်ဆောင် တို့အား ချီးမြှင့်သွားပါမည်။

ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း ၏ ဦးတည်ချက်

ကျွန်ုပ်တို့မဂ္ဂဇင်းသည် အရိုးခံကမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မဟုတ်ပါ။ “ဆဋ္ဌမအာရုံစိတ်အဟုန်” ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြုစု ထူးထွဲ ဆန်းပြားမှုများကို ခေတ်စနစ်နှင့် လိုက်ဖက် ညီအောင် ပုံဖော်ထားသည်။ ကမ္ဘီရလောကကို အလုပ်အကျွေးပြုရန် ဦးတည်ချက်ဖြင့် မွေးဖွားလာ သည့် ခေတ်မီ ကမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖြစ်သည်။

အစွမ်းထက်သည့် ဂါထာမန္တန်နှင့် လောကီအစီအရင်များ၊ မှော်၊ ဝိဇ္ဇာ၊ စုန်းကဝေနှင့် သဘာဝလွန်စွမ်းအားရှင်များအကြောင်း၊ အတိတ် သမိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကမ္ဘီရဆန်သော ဖြစ်ရပ်များ၊ ဖတ်စရာ ကမ္ဘီရဝတ္ထု များ၊ သုတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်နှင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော ဗညာရပ်ဆိုင်းရာ အချက်အလက်၊ အကြောင်းအရာများကို တစ်အုပ်ထက် တစ်အုပ် ပိုမို ကောင်းမွန်အောင် အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲတင်ဆက်ပါမည်။

ကိုမိုး(တောင်ကြီး)
ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း(အယ်ဒီတာချုပ်)

ဆဋ္ဌမအာရုံ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုမိုး (တောင်ကြီး)

အကြံပေး အယ်ဒီတာ

ဦးစွာစိုး၊ ဒေါက်တာမိ

အမှုဆောင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့

နွေသင်နိုင်၊ ဝေယံမိုး၊ မိုးထက်မြင့်

အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေးမှူး

ဒေါ်ဌေးဌေးလှိုင်

ထုတ်ဝေသူ

ကိုမိုး (တောင်ကြီး) {(၀၀၅၀၈)}

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်သင်း {(၀၀၆၂၆)}

(သံလွင်ဦးပုံနှိပ်တိုက်)

မျက်နှာပုံ ဒီဇိုင်းနှင့် လိုဂို

အောင်မိုး

ပန်းချီသရုပ်ဖော်

ရဲရင့်နိုင်၊ စိုးအောင်၊ လှသစ်အောင်

ကွန်ပျူတာ

ဆဋ္ဌမအာရုံ ဝိုင်းတော်သားများ

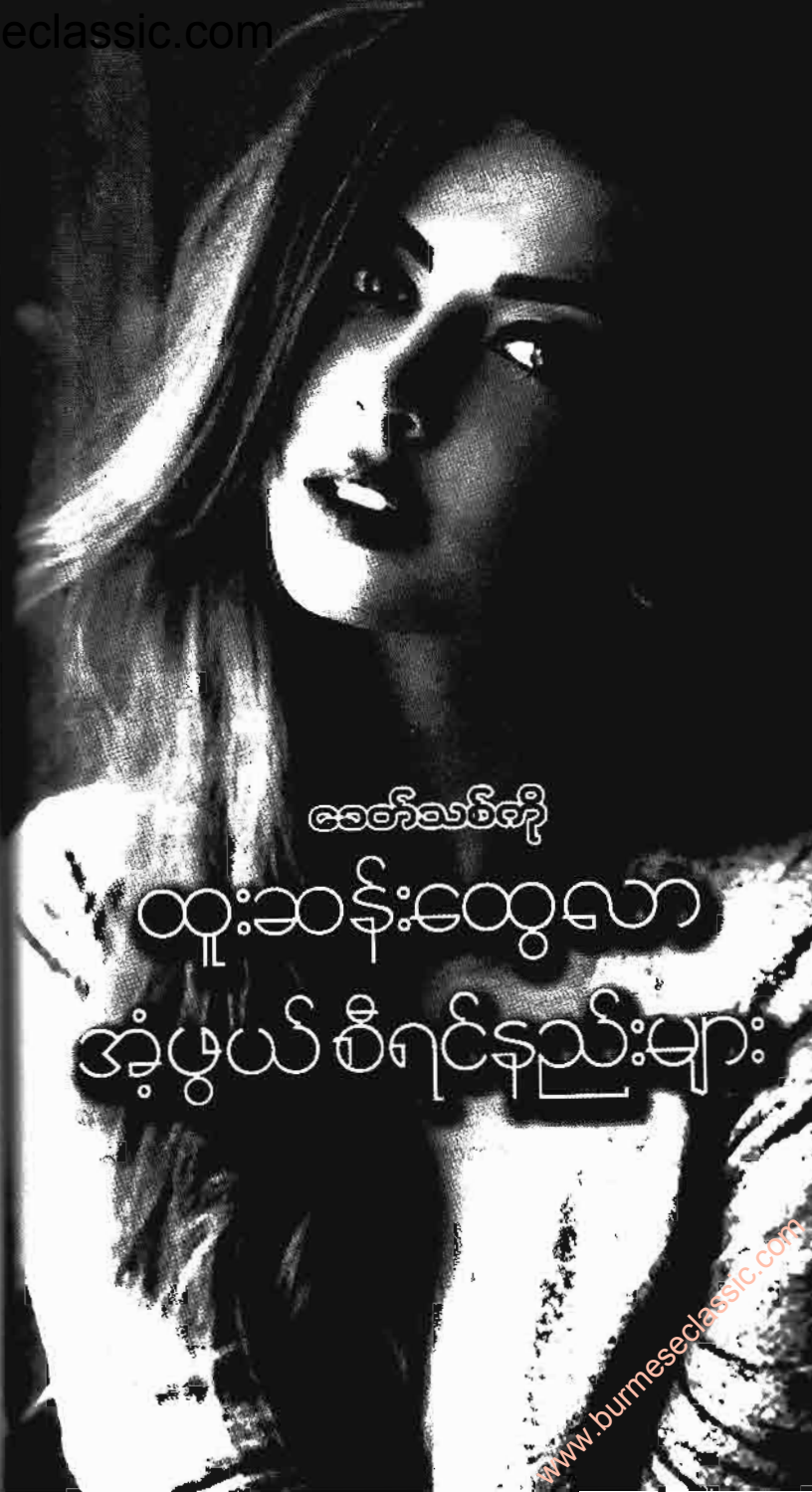
ဖြန့်ချိရေး

ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက်

အမှတ် (၁၇၀ - ၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း(၅၀)အထက်၊ ပုဇွန်တောင်

ပြင်နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဇန်နဝါရီ - ၀၉ ၃၀၀၅၀ ၁၆၀၊ ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀။

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ကျပ်

ခေတ်သစ်ကို

ထူးဆန်းထွေလာ

အံ့ဖွယ်စီရင်နည်းများ

www.burmeseclassic.com

အစွမ်းထက်မြက်တဲ့ ထိပေါက်ဂါတာ

ရှေးကျမ်းရင်းတစ်စောင်မှာ ဖော်ပြထားပြီး အစွမ်းထက်မြက်တဲ့ ထိပေါက်ဂါတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂါတာရဲ့ အဓိပ္ပါယ်အတိုချုပ်က ..

“ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှိစဉ်က
ကောဏ္ဍဝေန မထေရ်ကြီးသည်
ပထမစာရေးတံမဲကို
အမြဲတမ်း ပေါက်ခဲ့၏။
ထို့အတူ ကျွန်ုပ်သည်လည်း
ဤသို့ ဖြစ်ရပါစေသည်” ဟု ဆိုထားပါတယ်။

ရှေးဟောင်းပေစာတစ်ခုထဲမှာလည်း ဒီဂါတာရဲ့အစွမ်းကို အထူးအစွမ်းထက်မြက်ကြောင်း ဖော်ပြထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အခုဂါတာကို ဆဋ္ဌမအာရုံ ပရိသတ်တွေအတွက် စေတနာ ရှေ့ထားလို့ ဖော်ပြပေးလိုက်ရပါတယ်။

ဂါတာကို မဖော်ပြမီမှာ အရင်ဆုံး ထိပေါက်ချင်တယ်ဆိုရင် သင်ဟာ ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာရဲ့ သီလကို ဆောက်တည်ရပါလိမ့်မယ်။ ဂါတာ ဖွဲ့နွဲ့တွေ့ရဲ့အစွမ်းဆိုတာ ရွတ်ဖတ်နိုင်မှုအစွမ်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရား၊ စိတ်စွမ်းအားတို့အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး အစွမ်းထက်မြက်မှုက တစ်ယောက်

နဲ့ တစ်ယောက်မတူဘဲ ပိုနိုင်၊ လျော့နိုင်တာ ရှိပါတယ်။

ဒီဂါတာကို သင်ဟာ ရွတ်ဖတ်ပြီး ထိပေါက်ချင်တယ်ဆိုရင် လိုက်နာရမယ့် အချက်တွေတော့ ရှိပါတယ်။ လွယ်လွယ်တော့ ခေနိုင်ပါသွား။

လိုက်နာရမယ့် (၃)ချက်က -

- ၁) ဒီဂါတာကို တစ်နေ့ အနည်းဆုံး (၁၀၈)လုံး ပုတီးတစ်ပတ်ရအောင် စိပ်ရပါလိမ့်မယ်။ နေ့စဉ် မပျက်မကွက် စိတ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
- ၂) ပုတီးမစိပ်မီမှာ ကိုးကွယ်ရာဘာသာရဲ့ ဘုရားသခင်ရှေ့မှာ သီလကို ဦးဆုံး ဆောက်တည်ပါ။
- ၃) နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ ဒီဂါတာကို နေ့စဉ်မှန်မှန်စိပ်သွားပြီး လစဉ်ထီထိုးပေးပါက (၆)လအတွင်း ထိပေါက်နိုင်ပါတယ်။

အစိုးထိုက်တန်သော “ထိပေါက်ဂါတာ

“ဧတဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ
ဘိက္ခုနံ ပထမံ သလ္လာကံ
ဂဏုန္တာနံ ယဒိဒံ ကောဏ္ဍဓာနော
ဧတေန သစ္စ ဝဇ္ဇေ ဧဝံမေဟောတု”
ရှားပါးပြီး အစိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဂါတာတစ်ပုဒ်ပါ။

အားလုံးပဲ ထိပေါက်ကံကို ဆွတ်ခူးနိုင်ကြပါစေ။ သိန်းဆူတွေ ပေါက်ကြပါစေ။ အမျိုးတစ်ယောက်ကတော့ ဒီဂါတာရွတ်ပြီး သိန်းဆူအမှန် တကယ် ပေါက်သွားတာကြောင့် ဒီဂါတာကို ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

လပြည့်ညနှင့် မှော်နင်းဆီပန်းအစီအရင်

ချစ်သူရဲ့အချစ်တွေခိုင်မြဲစေဖို့ စီရင်တဲ့ အချစ်စွမ်းအားပြည့် မှော်အစီအရင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအစီအရင်မှာ အနီရောင်နင်းဆီပန်း၊ အနီရောင်ဖယောင်းတိုင်တို့ကို အဓိက စီရင်အသုံးပြုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကဝေတို့ရဲ့အစီအရင်တစ်ခုဖြစ်ပြီး နည်းဥပဒေသအဖြစ် လိုက်နာရမှာကတော့ ကိုယ် ဒီလိုစီရင်တာကို ဘယ်သူမှ မသိစေဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာဆိုရင် မိမိနှစ်သက်သူကို မိမိအပေါ် ချစ်ခင်လာအောင် ဆွဲဆောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

အစီအရင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများကတော့ -

- ၁) အနီရောင် ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်
- ၂) အနီရောင် နင်းဆီပန်း နှစ်ပွင့်
- ၃) အနီရောင် အပ်ချည်ကြိုး၊ အရှည်
- ၄) ချစ်သူရဲ့ဓာတ်ပုံ (သို့မဟုတ်)

ချစ်သူကိုင်ဆောင်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ရင် ကလစ်၊ ဆံထိုး၊ ရင်ထိုး၊ လက်ကိုင်ပုဝါ၊ ယောကျားလေးဖြစ်ရင် ဟန်းချိန်း၊ ပိုက်ဆံအိတ်တို့ ရပါတယ်။

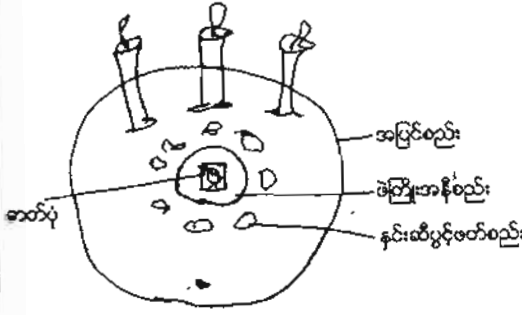

လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများရပြီး ဆိုရင် အစီအရင်အတွက် သင်စတင် လုပ်ဆောင်ရမှာက စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို အရင်ဆွဲပါ။ အထဲမှာ ဖဲကြိုးအနီရောင်နဲ့ စက်ဝိုင်းအဝေး တစ်ခု ထပ်လုပ်ပါ။ အဲဒီစက်ဝိုင်းအဝေးအပြင်ဘက်ကမှ နင်းဆီပန်း တစ်ပွင့်မှ ပွင့်ဖတ်(၈)ခုကို စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန် ထပ်မံ ဝန်းရံ ပေးရပါမယ်။

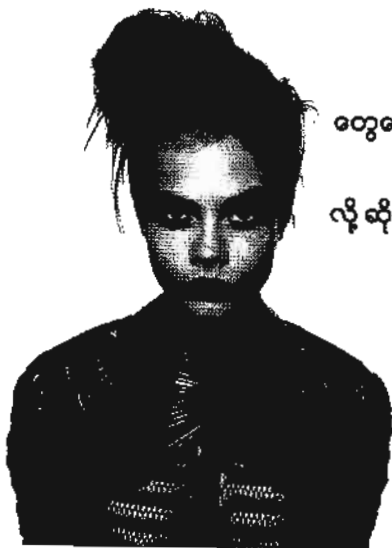
အနီရောင်ဖယောင်းတိုင် (၃)တိုင်ကိုတော့ စက်ဝိုင်းအကြီးရဲ့ အတွင်းဘက် စက်ဝိုင်းထိပ်နားမှာ ထွန်းညှိပါ။ စက်ဝိုင်းအကြီး၊ အနီရောင် ဖယောင်းတိုင်၊ နင်းဆီပွင့်ဖတ် စက်ဝိုင်း၊ ဖဲကြိုး၊ အနီရောင်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ စက်ဝိုင်းအဝေးတို့ ဝန်းရံနေတဲ့ အတွင်းထဲမှာမှ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ဓာတ်ပုံ (သို့မဟုတ်) ချစ်သူသုံးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုနဲ့ ကျန်ရှိနေတဲ့ နင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်တို့ကို ထည့်ပါ။

ပြီးရင် ကိုယ့်စိတ်အာရုံကို အစီအရင်အပေါ်မှာ အပြည့်အဝထားပြီး ရွတ်ဆိုရမှာကတော့ -

“ကျွန်ုပ်(ကျွန်မ) အလွန်ချစ်ရသောသူ သင်(နာမည်) အဝေးကို ထွက်သွားမှာ စိုးပါတယ် အခုပဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့အတွင်းသဏ္ဍာန်ထဲသို့

အချစ်ရဲ့ခွန်အား၊ ကုညီမိုင်းမမှတို့ရဲ့ ခွန်အားများကို ဆောင်ယူလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဆက်နွယ်မှုကို ပိုမိုခိုင်မြဲစေလိုပါသည်။

ကျွန်ုပ် တောင်းဆိုတဲ့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ကူညီ မှိုင်းမမှု
တွေကြောင့်
သင့်ကို ကျွန်ုပ် ပိုင်ဆိုင်ပါရစေ”
လို့ ဆိုပါ။

ဒီလို ရွတ်ဆိုပြီးတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်
ချစ်သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်စက်ဝန်း
ထဲကနေ ရုန်းထွက် မရအောင် ဖြစ်
နေပြီလို့ အာရုံ ခံစားပေးပါ။
သူဟာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို
မှ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက မလွတ်နိုင်
တော့ဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာလည်း ခံစား

ရပြီ။ ထွန်းညှိထားတဲ့ အနီရောင် ဖယောင်းတိုင်တွေလည်း အကုန် ဖီးငြိမ်း
တုန်ပြိုဆိုတော့မှ အစီအရင်ဟာ ပြီးမြောက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးရင်တော့ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်နဲ့ သူ့ဓာတ်ပုံတို့ကို ကိုယ့်ရဲ့ ဘီဒိုထဲ
ကိုယ်ဝတ်ဆင်နေတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့အတူ ထည့်သိမ်းဆည်းထား
လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ဓာတ်ပုံနဲ့ အနီးကပ်ထားရှိခဲ့တဲ့ တစ်ပွင့်ထဲသော နှင်းဆီပန်း
ပွင့်လေးကို သင့်ချစ်သူထံကို လက်ဆောင်သွားပေးရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို သွားပေးတဲ့နေရာမှာ သူက လက်ခံလိုက်ပြီဆိုရင်တော့
သင့်အစီအရင်ဟာ လုံးဝဥသံ့ အောင်မြင်သွားပါပြီ။ လက်မခံခဲ့ဘူးဆိုရင်

တော့ သင့် အစီအရင်ဟာ
မအောင်မြင်ပါ။ နောက်ထပ်
လပြည့်ညမှာ နောက် တစ်
ကြိမ် ဆက်လုပ်ခွင့်ရှိပေမယ့်
နှစ်ကြိမ်ပြီးရင်တော့ ဒီအစီ
အရင်ကို ဆက်လုပ်ခွင့် မရှိ
တော့ပါဘူး။

မှောင်ဘောလုံးနဲ့ ချစ်အဖြေသိစေတဲ့နည်းလမ်း

တစ်ခါတရံမှာ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးတို့နှစ်ဦးဟာ တစ်ဦး
နဲ့ တစ်ဦး အိမ်ကြွေတွေကြီးပြီး ချစ်အဖြေသိရဖို့အတွက် အခက်တွေ့နေတတ်
ကြပါတယ်။ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့။ ချစ်အဖြေသိရဖို့အတွက် အထူး အစွမ်း
ထက်တဲ့ မှောင်ဘောလုံးအစီအရင်ရှိပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် ကောင်မလေးက ချစ်နေရဲ့သားနဲ့ ကောင်လေးက
ခွင့်မပြောသေးတာမျိုးဆိုရင် သုံးနိုင်သလို၊ ကောင်လေးက ကောင်မလေး
ကို ချစ်အဖြေတောင်းထားပါရဲ့နဲ့ အမျိုးမျိုးအကြောင်းပြ ဆိုင်းငံ့ထားတဲ့
အခါတွေမှာ ဒီအစီအရင်ကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

မှောင်ဘောလုံးလေးတစ်လုံး ဖန်ဆင်းပြီး ဆောင်ရွက်ရမှာ ဖြစ်
ပါတယ်။ သင့်မှာ စိတ်စွမ်းအားတွေ ရှိဖို့တော့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီလိုစွမ်းအား
တွေရှိနိုင်ဖို့ တရားထိုင်ပေးခြင်း၊ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်ကို တည်ဆောက်ခြင်း
စသည်တို့ကို လေ့ကျင့်ထားဖို့တော့ လိုအပ်ပါတယ်။

မှောင်ဘောလုံးဖြစ်တဲ့အတွက် လပြည့်ညမှာ ပြုလုပ်ရပါမယ်။
နေ့ရက်က သောကြာနေ့ ဖြစ်ရပါမယ်။ အစီအရင်အတွက် အဓိက လိုအပ်
တဲ့ ပစ္စည်းကတော့ အနီရောင် ရာဘာဘောလုံးလေးဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအနီရောင် ရာဘာဘောလုံးလေးကို မှောင်ဘောလုံးလေးဖြစ်

အောင် စွမ်းအင်သွင်းရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အနီရောင်
ဘောလုံးလေးကို ထက် အောက်ကစားပြီး သင်ဟာ
ချေ ခြေ လေး မီးတို့ကို တိုင်တည် တောင်းဆို ရမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။

အစီအရင်အတွက် ရွတ်ဆိုရမယ့် စာသား
တတော့ -

“မြေပြင်မှ ဝေဟင် .. မြေပြင်မှ
ဝေဟင်

ငါဟာ ဒီမှော်ဘောလုံးလေးကို
အကြိမ်ကြိမ် ပုတ်လိုက်တယ်။ နှင် ငါ့ကို
သဘောကျလား။ နှင် ငါ့ကို ချစ်သလား။

ဒီအခြေသိရဖို့ ငါလိုတယ်။

မြေကြီး။ လေထု။ ရေနဲ့ မီးကို တိုင်တည်ပါတယ်။

ငါ့ရဲ့ဘောလုံးလေး အမြင့်ကို အကြိမ်ကြိမ်ဆန်တက်ပြီး

အချစ်မှော် စီးဝင်လာပါစေ။ ခွန်အားပါဝါတွေ ဝင်လာပါစေ။

အခြေတစ်ခု သိရဖို့အတွက် အချိန်ကျပြီ” လို့ ရွတ်ဆိုပါ။

နောက် ဆုံး စာသား ဖြစ် တဲ့

“အခြေတစ်ခု သိရဖို့အတွက် အချိန်ကျ
ပြီ” ဆိုတာကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ ရွတ်ဆိုပေး

ပါ။ အကြိမ်ရေ မကန့်သတ်ထားပါဘူး။

ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိသလောက် ရွတ်ဆို
နိုင်ပါတယ်။

ရွတ်ဆိုနေစဉ်မှာ ရာဘာဘော
လုံးအနီလေးကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်
ပုတ်ပါ။

ရွတ်ဆိုတာကို ကိုယ့်
အနေဖြင့် အဆုံးသတ်သင့်ပြီလို့
ထင်မှတ်ချိန်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး
နောက်ထပ် တိုင်တည်မှု တစ်ခု
ကို ထပ်ရွတ်ရပါမယ်။

“ဒီအရာဟာ ဘယ်သူ့

ကိုမှ အန္တရာယ်မရှိစေဘဲ

ဒီအစီအရင် ပြီးရမယ်။

အခုအလုပ် အောင်မြင်

ပါစေ။

ဒီအစီအရင်ဟာ ပြောင်း

ပြန်ဆန်ခတ်မဖြစ်ဘဲ

ငါ့အပေါ် ဘာကျိန်စာ

မှလည်း မကျရောက်ပါစေနဲ့။

ငါ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေ” လို့ ရွတ်ဆိုပေးပါ။

ပြီးရင်တော့ သင့်ရဲ့ အစီအရင်ဟာ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးပါပြီ။

ရက်ပေါင်း(၃၀)အတွင်းမှာ သင်လိုချင်တဲ့ အခြေမရခဲ့ရင် နောက်တစ်ကြိမ်
လပြည့်ညမှာ ထပ်လုပ်နိုင်ပါတယ်။

ဒီအစီအရင်ကို သုံးကြိမ်၊ သုံးခါ လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။ အများ

စုကတော့ ပထမတစ်ခါမှာပဲ မိမိသိရှိလိုတဲ့ ချစ်အခြေရခဲ့ပါကြောင်း ဖော်ပြ
လိုက်ရပါတယ်။

ညိုပျက်ဝန်းနဲ့ မှော်ဓာတ်သွင်း အစီအရင်

ယောကျာ်းလေးတွေဘက်မှာ ကိုယ်ကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောခွင့်ရှိပေမယ့် မိန်းကလေးဘက်မှာတော့ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး မရှိပါဘူး။

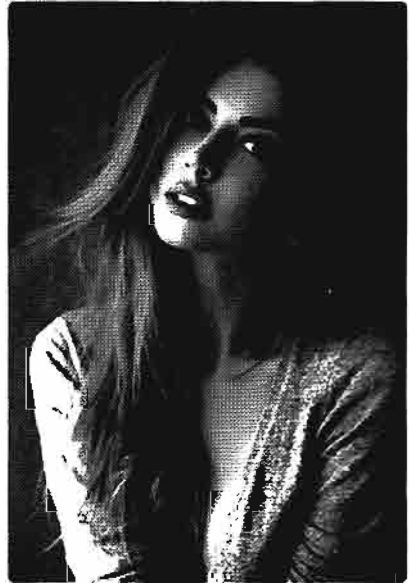
ဒီလို အခွင့်အရေးနည်းပါးလှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတွေအတွက် အလွန် အစွမ်းထက်မြက်လှတဲ့ မန္တန်စာသားရွတ်ဆိုရသော ညိုပျက်ဝန်းနဲ့ မှော်ဓာတ်သွင်း အစီအရင် ဖြစ်ပါတယ်။

မန္တန်ကို ကိုယ်နှစ်သက်နေတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံလာအောင်ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကနေ ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ ရွတ်ဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အစီအရင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းကတော့ သင်နှစ်သက်နေတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ဓာတ်ပုံဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအစီအရင်ကို (၅)ရက်တိုင်တိုင် ပြုလုပ်သွားရပါလိမ့်မယ်။ အစီအရင်မလုပ်ခင် သူ့ဓာတ်ပုံကို ကိုယ့်အိပ်ရာထဲယူပြီး ဓာတ်ပုံထဲက ကောင်လေးရဲ့ မျက်လုံးတည့်တည့်ကို ကြည့်ပြီး ဖော်ပြထားတဲ့ မန္တန်စာသား ရွတ်ဆိုပေးရပါမယ်။ ရွတ်ဆိုရမယ့် မန္တန်စာသားကတော့ -

“ငါ မင်းကို သဘောကျတယ်။

မင်းလည်း ငါ့ကို
သဘောကျနေပါတယ်။
ငါဟာ လိပ်ပြာလေး
လို ယုံသန်းပါရစေ။
ပျားပီတုန်းလို ငါ့ကို
ထုတ်နှောင်ပါ။
ရှက်ရွံ့မနေပါနဲ့၊ ထွက်
လည်း မပြေးပါနဲ့။
(ငါ့ကို ချစ်ခွင့်လာ
တောင်းပါ) ဥ ကြိမ်
ဒီအတိုင်း ဖြစ်ပါစေ
လို့ စိတ်ဆန္ဒအပြည့်နဲ့ ရွတ်ဆို
ပေးပါ။

သင့်အိမ်မှာ (၃)ညတိုင်တိုင်လုပ်ပြီးတော့မှ တနင်္လာနေ့မှ သောကြာနေ့အထိ သူနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ထဲက နေ ဖော်ပြထားတဲ့ မန္တန်စာသားကို ရွတ်ဆိုပေးပါ။

အလွန်အစွမ်းထက်လှပါတယ်။ လုပ်ဆောင်ကြည့်ပါ။ တစ်လအတွင်း သင့်ဆီကနေ ချစ်အခြေကို တောင်းခံလာပါလိမ့်မယ်။ အခုအစီအရင်ကို ကျော်ကပျက် လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့။ လုပ်ရင် သင်ဟာ ဒီကောင်လေးဆီက အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

လိုက်နာရမယ့် အချက်တွေကတော့ သင်ဟာ သူ့အပေါ် အချစ်စိတ် အပြည့်အဝရှိရမယ်။ ဒီအစီအရင်ဟာ အလွန် အစွမ်းထက်မြက်တယ် လို့လည်း ယုံကြည်ထားရမယ်။ အစီအရင်ရဲ့ အစွမ်းထက်မြက်မှုကြောင့် သင့်ဆီကို ကောင်လေးက ချစ်အခြေတောင်းခံလာမယ်လို့ ခံယူထားရပါမယ်။ ဒါမှသာ သင်လိုချင်တဲ့ဆန္ဒဟာ ပြည့်ဝမှာ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

ထိုအင်ဆွကို အပြေပေးမယ့် မှော်နည်းလမ်း

ယုံကြည်သူတွေအတွက် အလွန် ထူးခြားပါတယ်။ အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်ပြီး အစွမ်းထက်မြက်တဲ့ မှော်အစီအရင်တစ်ခုပါပဲ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရဲ့အခြေမှန်ကို ဖေဖင်သွားမေးနေစရာမလိုဘဲ ကိုယ့်အိမ်မှာ ထင် ယုံကြည်စွာ ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်။

လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းများကတော့ -

- ဟင်းချက် စတီးအိုးတစ်လုံး

- ဓရ

- လက်ကိုင်ပါတဲ့ ကြည့်မှန်တစ်ချပ်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဟင်းချက်စတီးအိုးကို အသစ်ဝယ်ယူနိုင်ရင် တောင်းပါတယ်။ လက်ကိုင်ပါတဲ့ ကြည့်မှန်ကတော့ ကိုယ်အမြဲတမ်း အသုံးပြုတဲ့ ကြည့်မှန် ဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းများရပြီဆိုရင် -

အဆင့်- ၁) ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ အစီအရင်လုပ်ဖို့အတွက် သီးသန့် စားပွဲငယ်တစ်လုံး ရှိနေပါစေ။

အဆင့်- ၂) အစီအရင်စားပွဲကို ဒီအစီအရင်လုပ်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ပါ။ အစီအရင်လုပ်ဆောင်ရာမှာ အနှောင့်အယှက်မရှိဖို့အတွက် စည်း

ဝိုင်း တစ်ခုထားပါ။ ဒီစည်းဝိုင်းဟာ သင့်အတွက် အကာအကွယ်လို့ သတ်မှတ် ယုံကြည်ပါ။

အဆင့်- ၃) ကိုယ့်ရဲ့အစီအရင် စားပွဲပေါ်မှာ ရေဖြည့်ထားတဲ့ ဟင်းချက်စတီးအိုးကို တင်ပါ။ ပြီးရင် မိမိရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို ရေအိုးရဲ့ တစ်ဖက်၊ တစ်ချက်စီမှာ လက်ဖဝါး အပြားလိုက် မှောက်ချထားပါ။

အဆင့်- ၄) စိတ်တည်ငြိမ်စွာနဲ့ မျက်စိကိုမိတ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်အနာဂတ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကိုသာ မေးပါ။ ကိုယ်ကြိုက်တာကို မေးနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကိုသာ ဖြစ်မလား၊ မဖြစ်ဘူးလားဆိုတာ မေးပါ။

အဆင့်- ၅) အာရုံပြု မေးပြီးပြီဆိုရင် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို မှောက်လျက်ကနေ ပြန်လှန်လိုက်ပြီး -

“ငါ သိချင်နေတဲ့ မေးခွန်းကို

တင်လိုက်ပါပြီ။

ရေတွေ .. ရေတွေ ..

ငါ့အတွက် နတ်မျက်စိ ဖြစ်ပါစေ။

ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်ကို ပြပါ။

ငါလိုချင်တဲ့ အဖြေပေါ်လာပါစေ” လို့ ရွတ်ဆိုပါ။

အဆင့်- ၆) ကိုယ်အမြဲအသုံးပြုနေတဲ့ လက်ကိုင်ပါ ကြည့်မှန်လေးကို မိမိ ရင်ဘတ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်(နည်းသားရှိတဲ့ နေရာ)မှာ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖိတပ်ထားလိုက်ပါ။

အဆင့်- ၇) ကိုယ်သိချင်နေတဲ့ မေးခွန်းကို ထပ်မေးပါ။

အဆင့်- ၈) ပြီးရင် ကြည့်မှန်လေးကို ရေထည့်ထားတဲ့ စတီးအိုးထဲ

ထူးဆန်းထွေလာ အံ့ဖွယ်စီရင်နည်းများ

ထူးဆန်းထွေလာ အံ့ဖွယ်စီရင်နည်းများ

ထည့်လိုက်ပါ။

အဆင့် - ၉) ကိုယ်ရဲ့ကြည့်မှန်လေးကို မှန်မျက်နှာပြင် အပေါ်မှာထားပြီး အိုးထဲကို ထည့်ပါ။

ထည့်ပြီးပြီဆိုရင် -

“ကဲ . . ကျွန်ုပ် အနာဂတ်အတွက် မေးခွန်းတင်လိုက်ပါပြီ။

နှစ်ကြိမ်မြောက် ဖြစ်ပါတယ် . . မှန်လေးရေ . . မှန်လေး ရေ” လို့ ခေါ်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် -

“ကျွန်ုပ်အတွက် လမ်းပြပေးပါ။ အနာဂတ်ကို ဖော်ထုတ်ပေးပါ။

ထက်လမ်းကို ပြသပါ” လို့ ရွတ်ဆိုပါ။

အဆင့် - ၁၀) မိမိအစီအရင်လုပ်ထားတဲ့ စည်းရဲ့အပြင်ဘက်ကို ထွက်လိုက်ပါ။

အဆင့် - ၁၁) ဒီအဆင့်မှာတော့ ရွေးချယ်မှု (၃) မျိုး လုပ်နိုင်ပါတယ်။ (က) အခန်းပြင်ကို ထွက်လိုက်ပါ။ (သို့မဟုတ်) အခြားလူတွေ ရှိနေတဲ့ နေရာကို ထွက်လိုက်ပါ။

(ခ) တီဗီ ဖွင့်လိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် တီဗီလာနေရင် ဘာအစီအစဉ် ဖြစ်ပါစေ၊ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ။

(ဂ) ရေဒီယို (သို့မဟုတ်) ကက်ဆက်တစ်ခုခုကို ဖွင့်လိုက်ပါ။ အဲဒီမှာ ပေါ်လာတဲ့ ရုပ်၊ အသံတို့ကို ကြည့်ပါ။

အဆင့် - ၁၂) ပထမဆုံး ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားလုံး (သို့မဟုတ်) ဝါကျ (သို့မဟုတ်) အမူအရာ၊ အကြောင်းအရာ မြင်ရတဲ့ အရာကို ကိုယ့် မေးခွန်းနဲ့ အခြေညှိပါ။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့၊ စိုက်သိလိုတဲ့အဖြေတစ်ခုကို ပေးနေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

အဆင့် - ၁၃) နိုင်ငံခြား သွားရမလား၊ မေးထားတယ် ဆိုပါစို့။ အခန်း အပြင်ထွက်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က -

“မသွားရဘူး။ ဝါပြောနေတယ်နော် . .” ဆိုတာမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် “ဟဲ့ . . သွားတော့လေ” လို့ပြောနေတာမျိုး၊ တီဗီထဲမှာ လေယာဉ် ပျံတက်သွားတာမျိုး၊ ကက်ဆက်ကနေ အဝေးရောက် ချစ်သူ သီချင်း လာနေတာမျိုး စသည်ဖြင့် အတိတ်ပေးနေတဲ့ အဖြေတစ်ခုခုကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ်ပထမဆုံး မြင်တွေ့ကြားသိလိုက်ရတဲ့ စကားသံ၊ ဝါကျ စသည်တို့ဟာ ကိုယ့်အတွက် အဖြေပါပဲ။

တစ်ခါတရံမှာ ကိုယ်မေးထားတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ကိုယ်တွေ့မြင်ကြားသိလိုက်ရတာနဲ့ လုံးဝ ဆက်စပ်လို့မရဘူးဆိုရင် ကိုယ့်မေးခွန်းကို ကိုယ်ကြားတဲ့ စကားလုံးက ဘယ်လိုအဖြေပေးနေပါလိမ့်ဆိုတာကို အချိန်ယူ စဉ်းစားပါ။

ဥပမာ - နိုင်ငံခြားသွားရမလား ဆိုပြီး မေးထားတာကို အခန်းပြင်ထွက်လိုက်လို့ ကိုယ့်အဖေက ကိုယ့်အမေကို -

“ဝါ . . ဒီဟင်း၊ မကြိုက်ဘူး၊ မစားချင်ပါဘူး” ဆိုတာမျိုးဆိုရင် သဘောက ကိုယ်ကသွားချင်ပေမယ့် ကိုယ့်မိဘက သိပ်သဘောမကျဘူး ဆိုတာမျိုး ဆက်စပ်တွေးယူလို့ရပါတယ်။

ဒီမှန်နည်းလမ်းလေးဟာ လွယ်ကူသလို၊ တိကျမှန်တန်တဲ့ အဖြေကိုလည်း ပေးစွမ်းနိုင်ပါတယ်။ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိထားဖို့တော့ အထူးလိုအပ်ပြီး မေးပြီးရင် အဖြေကို ဖော်ထုတ်ယူပါ။

ဒါပေမယ့် အဓိကသော့ချက်က 'တစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ်၊ အခုနုကြီးကိစ္စတစ်ခုကိုသာ မေးမြန်းခွင့်ရှိပါတယ်။ မေးပြီးရင်လည်း အဖြေကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပါ။ သင့်ကို အဖြေပေးထားပါလိမ့်မယ်။

ရွှစ်ကလေးရဲ့ ပါဝါစွမ်းအားဖြင့် စိတ်ပတ်ခြင်း

လူတစ်ယောက်ရဲ့အတွေး စိတ်ကူးထဲမှာ ဘာတွေကြုံစည်နေသလဲဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ သာမန်လူတစ်ယောက်အတွက်က ခက်ခဲပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် လူစိတ်ကို ဖတ်နိုင်၊ သိနိုင်ဖို့ဆိုတာ အလွန်ခက်တယ်လို့ဆိုကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မှော်အတတ်ကို တတ်မြောက်ထားသူတွေကတော့ လူစိတ်ကို ဖတ်ရှုသိရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ပညာရပ်တစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တော်ရုံစွမ်းအားနဲ့တော့ မရနိုင်ပါဘူး။ မှော်စွမ်းအားပါဝါကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုတတ်သူမှ ရပါလိမ့်မယ်။

ဒီအစီအရင်မှာ သတိပြု လိုက်နာရမယ့်အချက်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ (၁)အချက်က ဒီအစီအရင်ကို လုပ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ မဖြစ်ဘူး။ မရဘူးဆိုတာနဲ့ လက်မလျော့သင့်ပါဘူး။ (၂)ချက်က ကိုယ်က သူ့စိတ်ကို ဖတ်နိုင်ပြီး သူ ဘာကြုံစည်နေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်တော့မှ သူ့ကို သွားမပြောဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအချက်တွေကို မလိုက်နာဘူးဆိုရင် သင်ဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဖော်ခြင်းအတတ်ပညာကို ရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သတိပြုဖို့ပါ။

တဲ... စတင်ပြီး သူတစ်ပါးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ကြုံစည်နေသလဲဆိုတာ သိဖို့ ကိုယ်စိတ်ဖော်ချင်သူကို ပထမဆုံး ရွေးချယ်ပါ။

ရွေးချယ်ပြီးပြီဆိုရင် အဲဒီလူလုပ်သမျှကို စေ့စေ့စပ်စပ် သတိပြုပြီး လိုက်ကြည့်ပါ။ သူ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရာတွေကို လေ့လာပါ။ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှု၊ စိတ်ခံစားမှုတွေကို ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ပုံဖော်ကူးယူနိုင်တဲ့အထိ ကြိုးစားပါ။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှု၊ အကျင့်စရိုက်၊ ခံစားမှုတွေကို နက်နက်နဲနဲ တွေးနိုင်ပြီ။ စဉ်းစားနိုင်ပြီ။ အားလုံး ကော်ပီကူးယူနိုင်ပြီဆိုရင် အစီအရင်ရဲ့ပထမဆင့်တို စတင်ပါမယ်။

ပထမဆင့်မှာ စတင်ပြီး သူ့ကို ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ပုံဖော်လာအောင် လုပ်နိုင်ပြီဆိုရင် -

“အိုး! .. တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ထက်၊ အောက်ပုဂ္ဂိုလ်များ ခင်ဗျား ကျွန်ုပ်က သိချင်နေတဲ့လူဟာ ဘာတွေကိုများ သူ့မြင်နေသလဲ။ သူ့မြင်နေတဲ့အရာတွေကို ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ မြင်ပါရစေ။ သူ တွေ့နေတဲ့ အရာအားလုံးကို ကျွန်ုပ် တွေ့ပါရစေ။ သူ တွေးနေတဲ့ အရာအားလုံးကို

ကျွန်ုပ် တွေးပါရစေ။

(၈) ရှစ်ဂဏန်းရဲ့မှတ်စွမ်းအားပါဝါကနေ ဒီအရာတွေကို ပေးစွမ်းပါ လို့ ရွတ်ဆိုပါ။

ပြီးရင် ကိုယ့်ရဲ့ မျက်တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခပ်ပေးပါ။ အကြိမ် ၁၀ ကြိမ်ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ မျက်စိကိုမှိတ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဘာတွေ့မြင်နေသလဲ ဆိုတာကို ကိုယ်လည်း မြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့မျက်လုံးဟာ ကိုယ့်မျက်လုံးပဲလို့ မြင်နိုင်အောင် ပထမဆုံး စတင်ကြိုးစားပါ။ ရပြီဆိုရင် ဒုတိယအဆင့်အနေဖြင့် သူ့ရဲ့စိတ်ထဲကို ဝင်ကြည့်ပါမယ်။

ဒုတိယအဆင့်မှာ ရွတ်ဆိုရမှာကတော့ -

“အိုး ! .. တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့

ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့

ထက်၊ အောက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ခင်ဗျား

ကျွန်ုပ်စိတ်ဖတ်ချင်နေသူ (အမည်)ရဲ့

စိတ်အတွေးထဲကို ဝင်ပါရစေ။

သူတွေ့သမျှ အတွေးတိုင်းကို

ကျွန်ုပ် တွေးနိုင်ပါစေ။

သူမြင်သမျှ အကြံအစည်တိုင်းကို

ကျွန်ုပ်လည်း မြင်ပါ

ရစေ။

(၈) ရှစ်ဂဏန်းရဲ့မှတ်စွမ်းအားပါဝါကနေ

ဒီအရာတွေကို ပေးစွမ်းပါ လို့ ရွတ်ဆိုပါ။

အခုအဆင့်မှာ ကိုယ်တက သူ့စိတ်ထဲဝင်ကြည့်မယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်စိတ်က အထူးတည်ငြိမ်မှုရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဒုတိယအဆင့်မှာ ပထမအဆင့်နဲ့ ကွဲပြားမှုက ကိုယ်စိတ်ဖတ်ချင်သူကို နာမည်နဲ့တကွ ရွတ်ဆိုပေးရမယ်။ ပထမအဆင့်မှာ ကိုယ်က သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဘာမြင်နေသလဲဆိုတာ မျက်တောင် တဖျတ် ဖျတ်ခပ်ပြီးမှ မျက်စိမှိတ် အာရုံပြုတယ်။

အခု ဒုတိယအဆင့်မှာတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ့နေတာလဲ သိရအောင် သူ့စိတ်ထဲအထိ ဝင်ကြည့်တဲ့အဆင့်ဖြစ်ပြီး ရွတ်ဆိုမှုတွေပြီးရင် ကိုယ့်မျက်တောင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမှိတ်ပြီးမှ နက်နက်နဲနဲ သူ့စိတ်ထဲဝင်နိုင်အောင် အာရုံပြုကြည့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

၈ ရှစ်ဂဏန်းနံပါတ်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံက သုံးတဲ့ နံပါတ်ဖြစ်ပြီး သူ့ရားသခင်က တန်ဖိုးထားတဲ့ နံပါတ်။ အာရုံမြင်နိုင်စွမ်းအားတွေကို ပေးစွမ်းတဲ့ မှတ်ဂဏန်းနံပါတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစွမ်းအားကိုယူပြီးမှ သင်ဟာ သူ့ထစ်ပါးစိတ်ကို ဖတ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မပြောပါနဲ့၊ ဖြစ်နိုင်လို့၊ တကယ်လုပ်ကြလို့ ဒီအစီအရင်တွေ၊ သူတစ်ပါးစိတ်ကို ဖတ်ရှုခြင်း အတတ်ပညာတွေဆိုတာ ဝိုင်မာစွာရှိနေတာ ဖြစ်ပြီး တယ်လီပသီနည်းကို အခြေခံပေးမယ့် မှတ်အတတ်နဲ့ စိတ်ဖတ်နည်းဖြစ်ပါကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

လက်သည်းပွင့်ခြင်းနှင့် မှော်အတတ်ပညာ

သင်ဟာ လက်သည်းပွင့်ခြင်းဆိုင်ရာ မှော်အတတ်ပညာကိုလည်း သိရှိထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ လက်သည်းပွင့်တာကိုကြည့်နည်းမှန်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။ ယောက်ျားလေးဆိုရင် လက်ယာဘက်လက်ကို ကြည့်ရပါမယ်။ မိန်းကလေးဆိုရင် လက်ဝဲဘက်လက်ကို ကြည့်ရပါမယ်။

လက်သည်းပွင့်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်လို့ အကြောင်းအချက်များက တော့ -

- ၁) လက်မလက်သည်းပွင့်ရင် သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေတို့နဲ့ ကွဲကွာတတ်ပါတယ်။
- ၂) လက်ညှိုးပွင့်ရင် ချစ်သူရည်းစားနဲ့ ကွဲကွာတတ်ပါတယ်။
- ၃) လက်ခလယ် လက်သည်းပွင့်ရင် ချစ်သူ၊ ရည်းစားရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ကျကိန်းတောင် ကြုံနိုင်ပါတယ်။
- ၄) လက်သူကြွယ်ပွင့်ရင် သူတစ်ပါးရဲ့ပူဇော်ခြင်းကို ခံရပါတယ်။
- ၅) လက်သန်း လက်သည်းပွင့်ရင် အစိုင်းအစေ ကျေးကျွန်ရမယ်။ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ကြုံပါလိမ့်မယ်။
- ၆) လက်အရစ်တက်ရင် ကောင်းစားမယ်။ လေးရစ်၊ ငါးရစ်၊ ခြောက်ရစ်တက်ရင် အထူးကောင်းစား ချမ်းသာမယ်လို့ ဟောကိန်းထုတ်နိုင်ပါတယ်။

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ်(၂၅)

ခေတ်သစ်ဆို

မိုးခိုးရောင် လောကီပညာရပ် (၂၅)

သင်ဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ အရောင်အသွေးစုံစုံနဲ့ မြင်နေရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လေထဲမှာပဲပြီး ပျံသန်းနေတယ်ဆိုရင် သင်ရဲ့နာမ်ဟာ သက်ရှိ ခန္ဓာကိုယ်က ထွက်ခွာပြီး ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အပြင်ဘက်က လေဟာနယ်တစ်ခု ဖြစ်တဲ့ Astral Plane မှာ ခရီးဆန်းနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအရာကို သက်ရှိခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပသို့ ထွက်ရှိခြင်း (သို့မဟုတ်) ဝိညာဉ်လွှင့်နည်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့လူသားအားလုံးဟာ အိပ်ပျော် သွားချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အသက်ရှူနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ လုံးဝ အနားရ ပြီး စိတ်ကတော့ နိုးကြားနေကာ အိပ်ပျော်နေချိန်မှာပဲ နာမ်ဝိညာဉ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကနေ ထွက်ခွာပါတယ်။

တစ်ခုသိမှတ်ရမှာက အိပ်ပျော်နေချိန်မှာ သင်ဟာ အိပ်မက်ထဲ မှာ အိပ်မက်ကို အရောင်အသွေးစုံစုံနဲ့ မြင်နေရပြီဆိုမှ သင်ဟာ ဝိညာဉ် လွှင့်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အိပ်မက်ဟာ အဖြူအမည်းသာ ဆိုရင် ဒါဟာ သင်စိတ်စွဲလမ်းပြီးမက်တဲ့ ရိုးရိုး အိပ်မက်မျိုးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝိညာဉ်လွှင့်ခြင်းအဆင့် မရောက်သေးဘူး ဆိုတာကို သိရပါမယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကနေ နာမ်ထွက်ခွာပြီး တခြားတစ်ဖက်မှာ

သာရှိလဲဆိုတာကို လူတိုင်း သိ ခင်ကြမှာပါ။ ဒါကို သိချင်လို့ လေ့ကျင့်ပြီး လုပ်နိုင်ခဲ့သူတွေ နို့သလို၊ မလုပ်နိုင်သူတွေလည်း ခိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝိညာဉ် လွှင့်နိုင်သူများဟာ သူတို့ဝိညာဉ် လွှင့်နိုင်ခဲ့တာကို ဘယ်တော့မှ ထုတ်ဖော်ပြောခြင်း မရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် သင်လည်း ဝိညာဉ်လွှင့်နိုင်ခဲ့ရင် ဒါကို ဘယ် တော့မှ ထုတ်ဖော် မပြောနဲ့ဆို တဲ့ စည်းကမ်းကို လိုက်နာပါ။

သင်ဟာ ဝိညာဉ်လွှင့် ချင်ရင် အရင်ဆုံး ရှေ့မှာ ဖော်ပြ ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ကျင့်စဉ်တွေကို ကောင်း ကောင်း လေ့ကျင့်ထားမှသာ ဝိညာဉ်လွှင့်ဖို့အတွက် ထောက်ကူမှုတွေ ရရှိ မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အလွယ်ဆုံးနည်းဖြစ်တဲ့ အိပ်မက်ကနေတဆင့် ဝိညာဉ်လွှင့်တဲ့နည်းကိုပဲ အသုံးပြုမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်ခန္ဓာကနေ ထွက်ခွာကြည့်ဖို့ နည်းလမ်းများစွာ ရှိပါတယ်။ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ နည်းရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ပြောချင်တာကတော့ တိုယ့်အတွက် လုပ်လို့လွယ်တဲ့နည်းဟာ ကိုယ့်အတွက် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းဖြစ်ဖို့ပါပဲ။ အခု ဝိညာဉ်လွှင့်နိုင်ဖို့အတွက် အလွယ်ကူဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ အိပ်မက်ကျင့်စဉ်ကနေတဆင့် သွားလာတဲ့နည်းကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ဝိညာဉ်လွှင့်နည်းနှင့် လိုက်နာရမည့်အချက်များ
၁) အရင်ဆုံး သင်ဟာ ဝိညာဉ်လွှင့်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်ဆိုရင် စိတ်စုစည်းမှု အဆင့်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာရအောင် တည်ဆောက်ထားရ

ပါလိမ့်မယ်။ သင့်စိတ်ဟာ ဘယ်ကိုမှ အာရုံရောက်ခြင်းမရှိအောင် ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိရပါမယ်။ ဆဋ္ဌမအာရုံ အမှတ်စဉ်(၂၃)မှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါရှင်းသန့်ဖို့ နည်းလမ်းများနဲ့ သင့်ရဲ့ စိတ်သဏ္ဍာန်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ထားပါ။

၂) ဝိညာဉ်လွှင့်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပြင်ဆင်နေချိန်မှာ သင်ဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပြင်ပကိုရောက်သွားတယ်လို့ စိတ်ကူးမြင်ယောင်ထားပါ။ အဲဒီလို စိတ်ကူးမြင်ယောင်မှုဟာ သင့်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ တကယ်လို စွဲမြဲနေပြီး ဝိညာဉ်လွှင့်တဲ့အခါမှာ ကူညီမှုတွေ ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် မကြာခင်မှာ သင်ဟာ ဝိညာဉ်လွှင့်နိုင်လာပါလိမ့်မယ်။

၃) ဝိညာဉ်လွှင့်ခြင်း အောင်မြင်ဖို့ဆိုရင် သင်ဟာ လုံးဝ ဖြေလျှော့အနားယူခြင်း Relaxation ကို မကြာခင် ပြုလုပ်ပေးဖို့ လိုပါတယ်။ သင်ဟာ ဝိညာဉ်လွှင့်ဖို့အတွက် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ အလင်းရောင်တွေအားလုံးကို မှိတ်လိုက်ပါ။ အိပ်ခန်းဆိုရင် မီးပိတ်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ လာမနှောင့်ယှက်တဲ့နေရာဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

၄) အိပ်ရာထဲမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သက်တောင့်သက်သာ အဖြစ်ဆုံး အနေအထားနဲ့ နေပါ။ ငြိမ်ငြိမ်လေး မလှုပ်မယှက်အနေအထားနဲ့ နေခိုင်းတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ဦးနှောက်ကို လုံးဝ ရှင်းလင်းနေအောင် ထားပါ။

၅) ရုပ်ခန္ဓာကနေ ထွက်ခွာမယ့် နာမ်ဖြစ်တဲ့ သင့်ရဲ့ Astral Body

ကို မီးခိုးရောင် ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုလို့ တိုယ့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ထင်ဟတ်စေမယ့် အရိပ်တစ်ခုလို့ စိတ်ထဲမှာ သတ်မှတ်ပါ။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အနားယူတဲ့ အခါမှာ တဖြည်းဖြည်း အိပ်ငိုက်လာပြီး အိပ်ပျော်ခြင်းအဆင့် မရောက်ခင် သင်ဟာ အိပ်မက်ကျင့်စဉ်တုန်းကလို ငါ့ဝိညာဉ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ပြင်ပကို ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီဆိုတာကို သင့်ရဲ့ သိစိတ်မှာ ကပ်နေအောင် အထပ်ထပ် ရေခွတ်ပေးပါ။

၆) ပြီးတော့ သင်အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါ သင့်ရဲ့နာမ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်တနေ တဖြည်းဖြည်း ကြွတက်လာပြီး လေထဲမှာ ပျံဝဲထွက်နေပြီ။ မျက်နှာကျက်မှာ လှုပ်ရှားသွားလာနေပြီလို့ ဖတ်ယူပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ မျက်စိကို မှိတ်ထားပါ။ စိတ်ကို တင်းကြပ်မထားဖို့ အထူးပဲလိုအပ်ပါတယ်။

၇) သင် မသိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သင့်ရဲ့နာမ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပတို့ ထွက်နေပြီး မျက်နှာကျက်မှာ ပျံသန်းနေသလို၊ တချို့လည်း စိတ်အာရုံတွေဟာ လေလှိုင်းလို လွင့်ပျော့နေတာကို စတင်စံစားရပါလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ သင့်ရဲ့နာမ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပကို ထွက်နိုင်ပါပြီ။

၈) ဒီလိုအချိန်မှာ သင့်ရဲ့စိတ်ဟာ မကြောက်လန့်ဖို့၊ တစ်ခုခုတိုသိပ်ကြောက်မနေဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ စိတ်က အရမ်းအားငယ်လာပြီး ကိုယ့်မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အရမ်း ကြောက်လန့်အားငယ်နေတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်အကြောင်းကို ပြန်တွေးလိုက်ပါ။ ဒါဆိုရင် သင့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ရျက်ချင်းပြန်ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။

ဝိညာဉ်လွှင့်ချင်တယ်ဆိုရင် သင့်အနေဖြင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်း

ရမယ်။ ဒီကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သံသယကို လုံးဝ မထားရပါဘူး။
ဝိညာဉ်လွှင့်တာကို ကြောက်ရွံ့နေမယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေမယ်ဆိုရင်
သင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ဒီအလုပ်ကို အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဘာသာရေး အစွဲအလမ်းကြီးမားတဲ့
လူမျိုးတွေ ဝိညာဉ်မလွှင့်နိုင်ကြပါဘူး။ ဝိညာဉ်လွှင့်တာ မသေနိုင်ဘူးဆို
တာကိုတော့ ကျွန်ုပ် အာမခံနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရုပ်ကြမ်းခန္ဓာနဲ့ နာမ်တို့ကို Silver Cord လို့ခေါ်တဲ့
ငွေကြိုးမျှင်လေးက တွဲချိတ်ထားတယ်ဆိုတာကို ဝိညာဉ်လွှင့်ဖူးသူတွေ
ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်တွေမှာ ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ ကြိုးလေးပြတ်
ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဝိညာဉ်လွှင့်လို့ မသေနိုင်ဘူးဆိုတာ
ကို ကျွန်ုပ် အာမခံနိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်က ဝိညာဉ်လွှင့်စဉ်မှာ သင့်ရဲ့ နာမ်ဟာ ပူခြင်း၊
အေးခြင်းကို ခံစားမှု လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာကို သိရပါလိမ့်မယ်။ ဝိညာဉ်လွှင့်
နေစဉ်မှာ ပူလာတာ၊ အေးလာတာတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ချက်ချင်းပဲ သင့်ရဲ့
ရုပ်ခန္ဓာကြမ်းဆီကို စိတ်ပြန်ရောက်လိုက်ပါ။

ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ထိတွေ့လို့ရတဲ့ သင့်ရဲ့ ရုပ်ကြမ်းခန္ဓာဆီမှာ တစ်ခုခု
ဖြစ်လို့သာ သင် ဒီလိုခံစားရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သင့်စိတ်ပြန်ရောက်
လိုက်တာနဲ့ ရုပ်ကြမ်းခန္ဓာကိုယ်က သင့်ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ နာမ်ကို ပြန်ဆွဲပြီး သင်
လန့်နိုးလာပါလိမ့်မယ်။

ဒါတွေကို ဘာလို့ပြောနေရသလဲဆိုတော့ ပထမဆုံး သင် ဝိညာဉ်
လွှင့်စဉ်မှာ ကြုံရမယ့် အခြေအနေတွေမို့ ပြောဆိုနေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သင်
ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပကို ထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားတာကို ဘယ်တော့မှ မကြောက်ပါနဲ့။
အားမလျော့ပါနဲ့။ ပြန်မဝင်နိုင်ရင် အခက်ပဲလို့လည်း မထင်ပါနဲ့။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရုပ်ကြမ်းခန္ဓာဟာ သင့်နာမ်ကို သူ့ဆီကနေ
လွတ်မထွက်သွားနိုင်အောင် တစ်ချိန်လုံး ဆွဲနေမှာ ဖြစ်ပြီး သင်ကသာ ရုပ်
ခန္ဓာကိုယ်ကနေ အပြင်ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော
တွေ စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး။

ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ အတောင်းဆုံး ဥပမာတစ်ခုပေးမယ်။ သင်ဟာ

အိပ်မက်ထဲမှာ တစ်နေရာရာကနေ
မြှုတ်ကျသွားတာကို ကြုံဖူးမှာပါ။
ထမင်းလုံး တစ်စွဲခြောက်တဲ့ အိပ်
ခတ်လိုမျိုးပေါ့။ ကိုယ့်နောက်ကနေ
လူဆိုးတွေ လိုက်လာကြတယ်။
တိုယ်ကပြေးနေရင်း ရှေ့မှာ ချောက်
တမ်းပါးကြီး တစ်ခုကလည်း ခံနေ
ပြီ။ နောက်ဆုံး ချောက်ထဲကို ခုန်
ဆင်းလိုက်ရသလိုမျိုးပေါ့။

ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အိပ်
ခတ် ထဲမှာ တစ် နေရာရာကနေ
မြှုတ်ကျသွားတာမျိုး ကြုံဖူးမှာပါ။
အဲဒီမှာ အောက်ဆုံးကို မရောက်ခင်၊
တစ်ခုခုနဲ့ မထိခင် အမြဲတမ်း ချက်
ချင်းဆိုသလို၊ လန့်နိုးသွားတတ်
တာကို ကြုံဖူးမှာပါ။ အဲဒီ အဖြစ်
အပျက်ဟာ သင့်ရဲ့ Astral Body
(သို့မဟုတ်) ခန္ဓာကိုယ် ပြင်ပသို့
ထွက်သွားတဲ့ သဏ္ဍာန်က သင့်ရဲ့
မူလခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ချက်ချင်း ပြန်
ဝင်တဲ့ ကိစ္စပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုဖြစ်ဖူးတယ်ဆိုရင် သင်ဟာ ဝိညာဉ်လွှင့်ဖို့အတွက် သိပ်
ခက်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်ုပ် သတ်မှတ်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆို
တော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဝိညာဉ်လွှင့်ဖို့ စတင်ကြိုးစားစဉ်၊ အိပ်မက်များကို
မက်ခဲ့စဉ်က ဒီအခြေအနေမျိုးတွေ ကြုံခဲ့ဖူးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

၉) တချို့က ဝိညာဉ်လွှင့်နည်းကို ဆေးဝါးများ အသုံးပြုပြီး ပြုလုပ်
တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီနည်းကိုတော့ ကျွန်ုပ် အာမမပေးပါဘူး။ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ ဆေးနဲ့လုပ်မယ်ဆိုရင် သင်ဟာ သင့်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အပြင်အဆင်

အမြင့်ဆုံးနေရာတွေအထိ မရောက်နိုင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအဆင့်တွေမှာ တုန်ခါမှုတွေဟာ အရမ်းမြင့်မားပါတယ်။

၁၀) တကယ်တော့ ဝိညာဉ်လွှင့်နည်းဆိုတာဟာ မှန်ကန်တဲ့ အိပ်မက်ကျင့်စဉ်များနဲ့ အချိန်ယူလေ့ကျင့်ပြီး လွှင့်ပျောက်ခွာတဲ့ သင့်ရဲ့ နာမ်မှာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သိစိတ်ကပ်ပါသွားအောင် လုပ်ရတဲ့နည်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လိပ်ပြာခန္ဓာ (သို့မဟုတ်) နာမ်ခန္ဓာနဲ့အတူ ကိုယ့်ရဲ့သိစိတ် ကပ်ပါသွားအောင် လုပ်နိုင်ရင် ဒါဟာ အောင်မြင်တဲ့ ဝိညာဉ်လွှင့်ခြင်းပါပဲ။

ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအပါအဝင် ထိတွေ့ကိုင်တွယ် ကြည့်မြင်လို့ရတဲ့ ရုပ်ကြမ်းအလ္လာ (Physical Plane) ရှိသလို၊ လိပ်ပြာအလ္လာလို့ခေါ်တဲ့ (Astral Plane) ရုပ်အလ္လာလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီကို သွားနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့လိပ်ပြာခန္ဓာ (Astral Body) ကို အသုံးပြုပြီး သွားရောက်မှ ရပါလိမ့်မယ်။

၁၁) နောက်တစ်ချက်ကတော့ လိပ်ပြာလွှင့်နည်း။ ဝိညာဉ်လွှင့်တာကို အမြန်ဆုံးတတ်မြောက်နိုင်အောင် သင်ပေးပါတယ်ဆိုတဲ့ ဘယ်ဆရာမျိုးကိုမှလည်း မယုံပါနဲ့။ ဒီလိုပြောလာသူဆိုရင် သင့်ကို လိမ်လည်တော့မယ်လို့သာ မှတ်လိုက်ပါ။

အကောင်းဆုံးဝိညာဉ်လွှင့်နိုင်ဖို့အတွက် လိုအပ်တာက စိတ်ရှည်ရမယ်။ အာရုံစူးစိုက်မှု အပြည့်ရှိရမယ်။ ကိုယ်တိုင် အိပ်မက်ကျင့်စဉ်တွေကနေတဆင့် စနစ်တကျနဲ့ လေ့ကျင့်ယူတော့မှသာ သင် ဝိညာဉ်လွှင့်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အထူး မှာကြားပါရစေ။ သင်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပကို နာမ်လွှင့်နိုင်ဖို့အတွက် မည်သည့် ပြင်ပ ပစ္စည်းမျိုးကို မှ မသုံးပါနဲ့။ ဥပမာ - တောဆေး၊ ပရဆေး၊ မူးယစ်ဆေးဝါးမျိုးတွေ မသုံးပါနဲ့။ ကိုယ်တိုင်လေ့ကျင့်ခြင်းကသာ အောင်မြင်မှုအများဆုံးနဲ့ စိတ်အချရဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

ဝိညာဉ်လွှင့်နိုင်ဖို့အတွက် သင့်ဘက်က လေ့ကျင့်ဖို့ပေးရတဲ့ အချိန်တွေ၊ ကြိုးစား အားထုတ်မှုတွေသာ ရှိပါတယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မရပါဘူး။ လုပ်ရင်းနဲ့ နားလည်လာမှုတွေကနေတဆင့် သင့်ကို ရှေ့ဆောင်လမ်းပြပါလိမ့်မယ်။

၁၂) ဝိညာဉ်လွှင့်မယ့်သူတွေ လိုက်နာရမယ့် အချက်က ဝိညာဉ်လွှင့်သူဟာ နှလုံးရောဂါသည်နဲ့ အခြား ပြင်းထန်တဲ့ရောဂါဝေဒနာမျိုး ခံစားနေရသူတွေ မဖြစ်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။ နောက်တစ်ခု အလုပ်ကနေ ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ပြန်လာတဲ့လူမျိုးတွေ လုပ်ဆောင်လို့ မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်နေ့လုံး အလုပ် ပင်ပန်းထားတဲ့အတွက် အိပ်မက်ထဲမှာ သိစိတ်မကပ်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွားမှာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ဝိညာဉ်လွှင့်တာကို လူငယ်၊ လူကြီး၊ လူအိုတွေကအစ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အဓိကအချက်က သင့်ရဲ့စိတ်ဟာ ဓွန်အားပြည့်ဝပြီး လန်းဆန်းနေဖို့တော့ လိုအပ်ပါတယ်။

စိတ်ဖိစီးမှုတွေ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မလုပ်ပါနဲ့။ သင်ကြားဖူးမှာပါ။ သင်စိတ်ရှုပ်ထွေးတဲ့နေ့တွေ အိပ်နေရာကနေ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး ကြောခက လန့်နိုးလာတာမျိုးတွေ။ ဒါကြောင့် သင်စိတ်ရှုပ်ထွေးနေချိန်မှာ ဝိညာဉ်မလွှင့်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

နောက်တစ်ချက်က သင့်ကို ကျွန်ုပ်က ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ပြင်ပကို ထွက်နိုင်အောင် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်ကူးထားပါဆိုပေမယ့် ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မရသေးလို့ စိတ်တင်းကြပ်မှုတွေ၊ ဖိအားတွေ မထားပါနဲ့။ ဒါကို စိတ်ထဲ အရမ်းစွဲလမ်းနေပြန်ရင်လည်း ဖိစီးမှုတွေဖြစ်ပြီး အလုပ်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဝေ့ဝေ့ဝါးဝါးသာ နေထိုင်လေ့ကျင့်သွားပါ။

၁၃) နောက်တစ်ချက်ကတော့ သင်ဟာ ဝိညာဉ်လွှင့်လို့ အောင်မြင်သွားခဲ့ရင် သင် လုံးဝ မမေ့အပ်တဲ့အချက်ကတော့ သင့်မှာ လှုပ်ရှားသွားလာနေတဲ့ ရုပ်ကြမ်းခန္ဓာကြီး ကျန်သေးတယ်ဆိုတာကိုပါပဲ။ ရုပ်န

အလွှာမှာပဲ သင့်စိတ်ဟာ ပျော်မွေ့နေတယ်ဆိုရင်လည်း မကောင်းပါဘူး။
ဝိညာဉ်လွှင့်ခြင်းကို ဘဝရဲ့အတွေ့အကြုံထူးတစ်ခုအနေနဲ့ ရယူတာသာ
အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

၁၄) အိပ်မက်ကျင့်စဉ်တုန်းက သင့်ကို ကျွန်ုပ်က အိပ်မက်ထဲမှာ
သိစိတ်နဲ့အတူ ကပ်ပါသွားအောင် လေ့ကျင့်ခိုင်းခဲ့တယ်။ အိပ်မက်တွေကို
လေ့လာခိုင်းခဲ့တယ်။ အိပ်မက်တွေကို ကိုယ်လိုသလို စေစားခိုင်းခဲ့တယ်။
အဲဒီအိပ်မက်တွေထဲကမှ အရောင်အသွေးနဲ့ မက်တဲ့ အိပ်မက်တွေမက်
ငြိလားဆိုတာကို မေးခဲ့တယ်။ ဒီလို အိပ်မက်ထဲမှာ အရောင်နဲ့တွေ့ပြီဆိုရင်
သင်ဟာ ဝိညာဉ်လွှင့်နိုင်တဲ့အဆင့်ကို တက်လှမ်းဖို့ အကောင်းဆုံး အခြေ
အနေတစ်ခုကို ရောက်နေပြီလို့ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

အခု ဝိညာဉ်လွှင့်အတတ်ပညာမှာတော့ အိပ်ပျော်ချိန်မှာ လွတ်
ထွက်သွားတဲ့ သင့်လိပ်ပြာခန္ဓာနဲ့အတူ သင့်ရဲ့သိစိတ်ကို ကပ်ပါသွား
အောင် လေ့ကျင့်ခိုင်းတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို နားလည်သဘောပေါက်ရင်
သတ်ရုံ ခန္ဓာကိုယ် ပြင်ပသို့ ထွက်ရှိခြင်းဟာ သင့်အတွက် သာမန်လူတွေ
လောက် ခဲယဉ်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သင့်ရဲ့အိပ်မက်တွေကို ဝီဝီပြင်ပြင်မြင်လာပြီ။ အရောင်အသွေး
တွေနဲ့ မြင်တွေ့နေရပြီဆိုရင်လည်း ဒါဟာ ဝိညာဉ်လွှင့်သွားတာပါပဲ။ ဒါကို
သိစိတ်နဲ့အတူ ထိန်းချုပ်နိုင်ရင် သင်ဟာ ဝိညာဉ်လွှင့်နည်းကိုရသွားပြီလို့
ကျွန်ုပ်ယူဆပါတယ်။ အားလုံးဟာ အိပ်မက်ကနေ အခြေခံတာပါပဲ။

ကဲ... ဒါကတော့ ဝိညာဉ်လွှင့်အတတ်ပညာဖြစ်ပြီး နောက်လမှာ
ဝိညာဉ်လွှင့်နိုင်လာတဲ့အခါမှာ ဝိညာဉ်လောက (သို့မဟုတ်) လိပ်ပြာအလွှာ
မှာ သင် ဘာတွေ ကြုံ့ဆုံလာနိုင်သလဲ။ ကြုံ့တွေ့လာရမယ့် အဖြစ်အပျက်
များနဲ့ ဘာတွေ လုပ်သင့်တယ်။ ဘာတွေ မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာတွေကို ဖော်
ပြပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

"God Bless You, See you again Next Month."
နောက်လမှာ ပြန်ဆုံကြပါမယ်။

သုတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်

အမဲလိုက်တဲ့ လနတ်သမီး အာတီးမစ်

ဂရိလူမျိုးတို့ကိုးကွယ်ခဲ့ကြတဲ့ နတ်ဘုရားတွေထဲက ထူးထူးခြားခြား အမဲလိုက်ခြင်းကို ဝါသနာကြီးပေမယ့် တောတိရစ္ဆာန်များကို စောင့်ရှောက်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးကတော့ အာတီးမစ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ကို လနတ်သမီးလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ နေနတ်သား အပိုလိုနဲ့ အမြော့မွေးဖက် မောင်နှမတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂုဏ်ရှိန်ကျော်စောမှုမှာတော့ နောင်တော်လောက် မထင်ရှားလှပါဘူး။

အနာရောဂါတွေကို ပျောက်ကင်းအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ အာတီးမစ်ဟာ နာမည်ကျော်ကြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးအားဖြင့် မီးဖွားနေတဲ့ မိန်းမများကို အဓိက စောင့်ရှောက်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို ရှေးဂရိလူမျိုးတို့က အာတီးမစ်လို့ခေါ်ပြီး ဓရာမလူမျိုးတို့ကတော့ ဒိုင်ယာနာ နတ်သမီးလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။

ဇုနတ်မင်းကြီးနဲ့ လီတိုမိဖုရားကြီးတို့ရဲ့ သမီးတော်တစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်တတ်တဲ့ အပျိုစင်နတ်သမီးတစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ပုံကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် သူ့အနားမှာ သမင်တစ်ကောင်နဲ့

လေးမြားတို့ကို ကိုင်ဆောင်ထားတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ လနတ်သမီး အာတီးမစ်ဆိုတာ မပြောဘဲနဲ့ သိကြပါတယ်။

သူဟာ အပျိုစင် မိန်းကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်သလို၊ တစ္ဆာသူ ကစ္ဆာသားတို့အပေါ်မှာလည်း အပိုလိုနတ်မင်းကဲ့သို့ဂရုဏာကြီးမားသူ တစ်ယောက်လို့ သိရပါတယ်။ နာဖျားမကျန်းဖြစ်တဲ့ ကလေးများ၊ မိန်းမများကို အဓိက စောင့်ရှောက်ပါတယ်။

လနတ်သမီးကို မျိုးကျူးဂုဏ်ပြုကြတဲ့ လဟာ နိုဝင်ဘာလပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုဝင်ဘာလမွေးဖွားသူတွေကို လနတ်သမီး အာတီးမစ်က အထူးစောင့်ရှောက်လေ့ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။ လက်ရှိအချိန်မှာတော့ သူ့ကို ဒိုင်ယာနာနတ်သမီးလို့သာ ပိုမိုလူသိများပါတယ်။

အမဲလိုက်ဘီလူးကြီး Orion ဟာ လနတ်သမီး အာတီးမစ်ရဲ့ အမဲလိုက်ဖော်။ အမဲလိုက်ဖက်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ အာတီးမစ်ဟာ အမဲလိုက်တဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါး ဖြစ်လို့ သူ့ပုံဟာ သွက်လက်တယ်။ ဖျတ်လတ်တယ်။ အရပ်ရှည်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါး ရှိပါတယ်။

ဣတ္ထိယ၏မှော်ပညာ(သို့မဟုတ်) မွှေးရနံ့

အလွန်မှ လှပသော ပန်းတစ်ပွင့်သည် ရနံ့ကင်းနေလျှင် နှစ်သက်မတ်မောမှုရှိသူ ရှားပါးသည်။ တန်ဖိုးလည်း ထားခြင်းခံရမည် မဟုတ်ပါ။ ပန်းနှင့်ရနံ့ကို အမျိုးသမီးတို့ကပိုပြီး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ နားလည် သဘောပေါက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဣတ္ထိယမိန်းမများသည် မိမိ၏ရုပ်ရည် ဖြူစင်လှပပါသော်လည်း နံ့သာလိမ်းခြယ်၍ မွှေးရနံ့သုံးစွဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အမွှေးရနံ့သည် မှော်ပညာဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ ပန်းတစ်ပွင့်သည် အရောင်အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံပြီး ရနံ့ပါမွှေးကြိုင်နေလျှင် ဣတ္ထိယတို့ပင် မဟုတ်။ ပုရိသအမျိုးသားများကပါ နှစ်သက်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားကြသည်။

မွှေးရနံ့ စတင်သည့် သမိုင်းကြောင်း

ဣတ္ထိယ၏ မှော်ပညာဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သော နံ့သာအမွှေးအကြိုင် ရနံ့ကို စတင်သုံးစွဲလာသည်က မိန်းမများ မဟုတ်ပါ။ ပုရောဟိတ်(ပုဂ္ဂား)များ ဖြစ်သည်။ ရှေးခေတ်ကိုးကွယ်မှုတွင် ဦးစီးခေါင်းဆောင်ပြုကြသော ပုရောဟိတ်(ပုဂ္ဂား)များ ဖြစ်သည်။ ယဇ်ပူဇော်မှုကို စီမံပေးရင်းမှ ရနံ့ကို ထည့်သွင်း အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ယဇ်ပူဇော်သူများ၏ ဆန္ဒ၊ ဖြစ်စေချင်မှု၊ ကျူးလွန်ထားသော အပြစ်များကိုပျောက်စေရန် တောင်းပန် တိုင်တည်ပေးရာ၌ တိရိစ္ဆာန်များကို သတ်ဖြတ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာနတ်တို့တို့ ယဇ်ပူဇော်ပေးကြသည်။

ထို ယဇ် ပူဇော်ရာ နေရာ၊ ယဇ်ပလ္လင်တို့တွင် သားစိမ်း၊ သွေးအနံ့တို့ လွှမ်းမိုး နှစ်စော်နေသည်။ ထို အနံ့ဆိုးများကြောင့် ယဇ်ပူဇော်ပေးသူရော၊

ယဇ်ပူဇော်သူရောပါ စိတ်က မကြောင့်မတန်းဘဲ ရှိနေကြသည်။

ထိုအနံ့ဆိုးများ ပြေပျောက်ရန် ပုရောဟိတ်များက ယဇ်ပလ္လင်နှင့် ယဇ်ပူဇော်ရာ နေရာတစ်ဝိုက်ကို အမွှေးနံ့သာရည်များ ပြုလုပ်ပက်ဖျန်းခြင်း၊ အမွှေးနံ့သာခဲများကို မီးတို့၍ အနံ့ထွက်စေခြင်း၊ အမွှေးနံ့သာမှုန့်များ ခြွလုပ်ကြွပက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရာမှ မွှေးရနံ့ စတင်ခဲ့သည်။

ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ပြုလုပ်ပေးသူ၊ ကိုးကွယ်မှုခေါင်းဆောင် ပုရောဟိတ်များမှတစ်ဆင့် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သူဘုရင်များကလည်း အထွဋ် အမြတ်ထား၍ အခါကြီး ရက်ကြီးများ၊ ယဇ်ပူဇော်သည့်ရက်များတွင် သုံးစွဲလာခဲ့သည်။ နန်းတက်ပွဲများနှင့် မင်းခမ်း၊ မင်းနားနေ့များတွင် နတ်ကဲ့သို့ အမွှေးနံ့သာ မွှေးကြိုင်သောအရည်များကို ကိုယ်တိုင် လိမ်းခြယ်တတ်ကြသည်။

မွှေးရနံ့ကို ကြိုက်နှစ်သက်သည့် ဝိညာဉ်များ

ရှေးခေတ် အီဂျစ်ပြည်ကို သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်နေသည့် ညီဖြစ်သူ ထံသို့ ဆိုက်ပရပ်(စ)ကျွန်း၏ ရှင်ဘုရင်က နံ့သာဆီမွှေးတစ်ဘူး ပေးပို့ပြီး - "ညီတော်..

www.burmeseclassic.com

နန်းတက်ပွဲတူးပရာတွင်
ယခုပေးလိုက်သော နံ့သာဆီမွှေးကို
ကိုယ်တွင် သုတ်လိမ်းပါ။
Soul (ဆိုးလ်) ဝိညာဉ်များက
သင့်ကို စောင့်ရှောက်လိမ့်မည်”

ဟု စစ်သည်တို့ကိုလေ့လာ၍ အရေးတကြီး မှာကြားဖူးသည်။
အမေရိကတိုက် အလယ်ပိုင်းဒေသတွင် အုပ်စိုးခဲ့ကြသော ရှေး
ဟောင်းဘုရင်တို့သည် စစ်တိုက်၍ အောင်မြင်သည့်အခါနှင့် နန်းတက်ပွဲ
ပြုလုပ်လျှင် အမွှေးနံ့သာရေနှင့် ရေချိုး၍ အမွှေးဆီများကို သုတ်လိမ်းကြ
သည်။ အဆောက်အဦအတွင်း၌လည်း အမွှေးရနံ့များရရှိအောင် အမွှေး
နံ့သာထုံးများကို မီးရှို့၍ သုံးစွဲကြသည်။

တိုင်းသူပြည်သားများကလည်း ရတနာများ စီခြယ်ထားသည်
ထက် အမွှေးနံ့သာ သင်းကြိုင်နေမှ ခေါင်းဆောင်း၊ အကြီးအကဲ၊ ရှင်ဘုရင်
အဖြစ် လေးစားယုံကြည်ကြသည်။

သာမန်လူတို့ သုံးစွဲခွင့်မရသည့် မွှေးရနံ့

ရှေးခေတ်က အမွှေးနံ့သာ၊ ရေမွှေးတို့သည် သာမန်လူတို့ သုံးစွဲ
ခွင့်မရသလို မင်းစိုးရာဇာ၊ ပုရောဟိတ်၊ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တို့၏
သီးသန့် အသုံးအဆောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်၏အကြီးအကဲများ အမွှေး
ရနံ့ သုံးစွဲချိန်များတွင် သာမန်လူတို့က ဆုတောင်းခြင်း ပြုပေးရသည်။

အစ္စလာမ်(မူစလင်)တို့၏ ကိုရမ်ကျမ်းတွင် ဖော်ပြပါရှိသည်မှာ
ကောင်းကင်ဘုံသည် မွှေးရနံ့ကြိုင်လှိုင်နေသော ဟူရီနတ်သမီးအပျိုစင်
တို့၏ ဘုံဌာနနေရာဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြသည်။

ဘိုင်ဘယ်ကျမ်းဟောင်းတွင်လည်း တမန်တော် မိုးဇက်သည်
ဂန္ထီရ နံ့သာနှစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြောင်း၊ ထိုနံ့သာနှစ်မျိုးကို ဘီသိက်
သွန်း အခမ်းအနားတွင် သုံးသည်။ ဆီနှင့်ရောစပ်ထားသော မွှေးရနံ့၏
အစွမ်းသည် အလွန်ကြီးမားသည်ဟု မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

ရီဗာဘုရင်မသည် ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးအား အမွှေးနံ့သာ

ဈားစွာတို့ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့
သည်။ အလွန်ရှားပါး၍ အစိုးတန်
သော အမွှေးနံ့သာတို့၏ ဖြစ်မြစ်ကို
မပေးဘဲ ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးကို
သူ၏ အချစ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ
ပေးအပ်ခဲ့သည်။

အတောင်ပံပါသော နတ်
နင်းများစွာတို့ စောင့်သော ရွံ့နွံ့အိုင်
အတွင်းမှရခဲ့သော အမွှေးနံ့သာဟု
သာ ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးကို ပြော
ပြခဲ့ သည်။ ရှေးရှေးက ရာဇဝင်တင်
ခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အမွှေးနံ့သာတို့၏ ဝမ်းစားခြင်းကိုခံရပြီး ယစ်မှူး
ခဲ့ကြသည်။ တချို့က မွှေးရနံ့ကို ဝိညာဉ်နတ်တို့က ဖန်ဆင်းပေးသည့်အနံ့
ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

မှော်ဆရာတို့ ဖော်စပ်ခဲ့သည့် ငရမ္မ

ယနေ့ခေတ်တွင် အမျိုးသမီးများ နစ်မြိုက်စွဲမက်စွာ သုံးစွဲနေကြ
သော ငရမ္မ အတတ်ပညာကို ရှေးခေတ်အီဂျစ်ပြည်၏ မှော်ဆရာများက
အဆင့်အတန်းမြင့်စွာ ဖော်စပ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်၏
ရှင်ဘုရင်နှင့် ပြည်သူပြည်သားအားလုံးကို မှော်ဆရာများက ငရမ္မနှင့်
အမွှေးနံ့သာတို့ကို ပေးသည်။

ပြုလုပ်ဖော်စပ်နည်းကိုဖြင့် မည်သူ့ကိုမှ မပေးပါ။ အီဂျစ်လူမျိုး
များသာမက ရောမလူမျိုးများ၊ ဂရိလူမျိုးတို့ကပါ ငရမ္မ အမွှေးနံ့သာတို့
သုံးစွဲကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲသားအပါအဝင် ကုန်သည်သူဌေး၊ မှူးမတ်
ဈားပင် မသုံးစွဲရပါ။ မင်းစိုးရာဇာများသာ သုံးစွဲခွင့်ရကြသည်။

မွှေးရနံ့ကို အလွန်ကြိုက်သည့် ရှင်ဘုရင်များ

(၁၉၂၂) ခုနှစ်က အီဂျစ်ဘုရင် တူတန်ခမန်၏ သမီးဦးပုကို ဖွင့်

ကြည့်သည့်အခါတွင် အလွန် အဖိုးထိုက်တန်သည့် အမွှေးနံ့သာသေတ္တာကြီးများကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုအမွှေးနံ့သာတို့၏ သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်း (၅၀၀၀)ကျော်ပြီ ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းသောကြောင့် သမိုင်းတွင်ခဲ့သည့် ရောမဘုရင် နီရီးသည်ပင် အမွှေးနံ့သာကို လွန်စွာကြိုက်၍ ရေချိုးသည့်အခါတိုင်း နင်းဆီပန်းပွင့်မှ ထုတ်ယူထားသော အဆီနှင့်

ရေချိုးတတ်ပြီး သူ ပြုလုပ်သော အခမ်းအနားတိုင်းတွင် နင်းဆီပန်းများကို သုံးစွဲခဲ့သည်။

ညိုယူဖမ်းစားနိုင်သည့် မှော်ဝင်ပစ္စည်း

ရောမအင်ပါယာကြီး ကျဆုံးသွားသည်၏နောက်တွင် ရေမွှေးဖော်စပ်သည့် အတတ်သည် နိမ့်ကျသွားပြီး ခရစ်ယာန်ဘာသာ လွှမ်းမိုးလာကာ နတ်ဆရာတို့ပါ လျော့ပါးသွားသည့်အတွက် အမွှေးနံ့သာကို ဦးစားပေးခြင်းမရှိတော့ဘဲ ကာမဂုဏ်ကျူးမှုအတွက် အထောက်အကူဟု အပြစ်တင်ခံခဲ့ရသည်။

ထိုခေတ်ကာလက အချိန်ပိုင်းတွင် ရေမွှေးနံ့သာ သုံးစွဲခြင်းကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အလေ့ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ရေမွှေးသုံးစွဲ၍ မွှေးရနံ့သင်းပျံ့နေလျှင် ထိုမိန်းမများကို စုန်းမ၊ မှော်ပညာရှင်၊ ကဝေမများဟု စွပ်စွဲ၍ ပြင်းထန်သော အပြစ်ကိုပေးသည်။

မိန်းမများသည် အမွှေးနံ့သာကို သုံးစွဲ၍ ယောကျ်ားများ၏ စိတ်နှလုံးကို ခြားဖောင်းသွေးဆောင် ညှို့ယူဖမ်းစားသည့်အတွက် မှော်ဝင်ပစ္စည်းဟု သတ်မှတ်ခံခဲ့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုခေတ်ထိုအချိန်မှာပင် အစ္စလာမ်ယဉ်ကျေးမှုကို ဖော်ထုတ်ခြင်းဟုဆိုကာ ရေမွှေးပြုလုပ်မှုကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ကြသည်။ ထိုရေမွှေးကို မိန်းမများထက် ယောကျ်ားများက ပို၍သုံးစွဲကြသည်။ တမန်တော် မိုဟာမက်က ထိုအမွှေးနံ့သာကို ပို၍မြတ်နိုးသဖြင့် တပည့်သားမြေးတို့က ပို၍သုံးစွဲကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

မှော်အတတ်များတွင်သုံးသည့် မွှေးရနံ့

အမှန်စင်စစ် မှော်အတတ်ပညာတွင် အမွှေးနံ့သာကို ဝိညာဉ်များနှင့် ဆက်သွယ်ရေးကိစ္စများတွင် အသုံးပြုခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့အကြောင်းကိစ္စတွင် သုံးသော အမွှေးနံ့သာသည် သာမန် အမွှေးနံ့သာနှင့်မတူဘဲ ဆန်းကြယ်စွာ ဖော်စပ်ထားသော အမွှေးရနံ့ကို သုံးစွဲရပါသည်။ အနံ့တိုက်ပင် ထူးခြားလှသည်။

တဖန် ဂရိ၊ ရောမတို့မှ မှော်ဆရာလက်ကျန် မျိုးဆက်တို့သည် ဇီမီတို့၏ ပိုင်နက်နှင့် လက်လှမ်းမီရာတို့တွင် မကောင်းဆိုးဝါး အနှောင့်အယှက်များကို တားဆီးခြင်း၊ အနေအထား ပမုန်ကန်မှုဖြစ်ပေါ်ခြင်းများကို ပိုင်အရက်၏ အနယ်(အနှစ်)နှင့် အာဆင်းနစ်အဆိပ် (စိန်အဆိပ်) ကို ဖျော့ကာ မီးရှို့ကြသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းသည် စိတ်ကိုနှစ်ဖျောစေပြီး (ဗျာန်ဝင်သည်

ကဲ့သို့) ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများကို မြင်တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။
မည်သို့ပင် သုံးစွဲသည် ဖြစ်စေ၊ ပြောဆို သတ်မှတ်ကြသည် ဖြစ်စေ၊ အမွှေးနံ့သာ ရေမွှေးသည် ယောက်ျားအပေါ်တွင် ဩဇာ လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိသည့် မိန်းမ၏ အသုံးအဆောင်အဖြစ် တွင်ကျယ် ထင်ပေါ်ခဲ့သည်ကတော့ ငြင်းလို့မရသည့် အချက်ပင် ဖြစ်နေပေသည်။

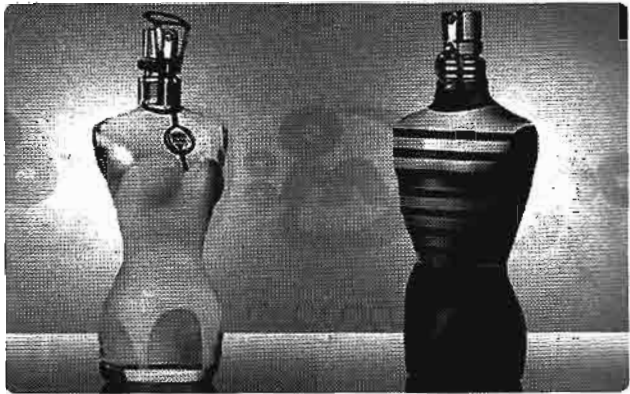
အပြန်အလှန် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် ရေမွှေး

လူတို့၏ အာရုံခံအင်္ဂါတွင် အနှံ့ခံသည့်အင်္ဂါသည် အလွန် ထက်မြက်၏။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အမွှေးရနံ့သုံးစွဲသော မိန်းမများ၏ ဖြားယောင်းညှိငြင်သောကြောင့် ယောက်ျားတို့သည် ကာမနတ်ဆိုးထံတွင် ဒူးထောက်ကြရသည်။

ဘာသာရေးနှင့် တခြားသောကိစ္စတို့တွင် အမွှေးနံ့သာ၏ အခန်းကဏ္ဍသည် အရေးပါခဲ့သည်။ ဖိုမက်စွတွင်လည်း စိတ်ကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့တက်ကြွစေမှုကို လွန်စွာ အထောက်အကူပြုသည်။

ယနေ့ခေတ်အခါမှာ ရေမွှေးနှင့် အမွှေးနံ့သာဆီတို့ကို ဖော်စပ်သုံးစွဲမှုသည် ပို၍ တိုးတက်လာသလို၊ အမျိုးသမီးများက ယောက်ျားများကို ဆွဲဆောင်ရာတွင် သုံးစွဲသည့် ရေမွှေး အမွှေးနံ့သာလိုပင် အမျိုးသမီးများကို ယောက်ျားလေးများက ဆွဲဆောင်ရာတွင် သုံးစွဲသည့် အမွှေးနံ့သာလည်း ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုအတွက် မိန်းကလေးများက တစ်ပြန်တစ်လှည့် ညှိယူဖမ်းစားခံရ၍ ယောက်ျားလေး၏ရှေ့တွင် ဒူးထောက်မည်ပင်ဖြစ်သည်။ တချို့က ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော ရေမွှေးရနံ့သည် မိန်းကလေးတို့အပေါ်ကို ပို၍ဆွဲဆောင် ညွတ်နူးမှု ဖြစ်စေသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

ရနံ့ကုထုံးနည်းပညာနှင့် ငွှေရနံ့

အမွှေးနံ့သာသည် ဝိညာဉ်ဘုံသားတို့အပေါ်တွင် အဘယ်မျှ လွှမ်းမိုးမှုပြုနိုင်သည်ကို ယနေ့ခေတ်တွင် အသေအချာ မသိနိုင်တော့သော်လည်း၊ လောကီဘုံသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့ကို ပြုစားနိုင်သည်ကို တော့ ငြင်း၍မရပါ။ ယနေ့ခေတ်တွင် အမွှေးနံ့သာ (ရေမွှေးထုတ်လုပ်ခြင်း) လုပ်ငန်းက ဝင်ငွေအမြတ်အစွန်း ကုဋေမြောက်များစွာ ရရှိနေပါသည်။

အမွှေးနံ့သာ (ရေမွှေး) သည် ပြုစား ဖြားယောင်းခြင်း၊ စိတ်ကို နှိုးဆွခြင်းအတွက်သာ အသုံးပြုစရာ မဟုတ်ပါ။ ခေတ်၏ ပြောင်းလဲမှုကာလတွင် လည်းကောင်း၊ ဆေးပညာဘက်တွင် လည်းကောင်း၊ အသတ်ရှည်ခြင်း၊ ကျန်းမာနုပျိုခြင်း၊ ကြည်နူးလန်းဆန်းခြင်းတို့အတွက်ပါ အမွှေးနံ့သာ (ရေမွှေး) ကို အသုံးပြုနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

ရနံ့ကုထုံး နည်းပညာတစ်ရပ်အဖြစ် ရောဂါတစ်ခုကို (အချို့သော ရောဂါ) ကို အမွှေးနံ့သာဖြင့် ကုသနိုင်သည့် ခေတ်ကာလကို ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်သော အိမ်ထောင်စုကို ဇန်တီးလိုပါလျှင် တန်ဖိုးကြီးမားသော နံ့သာတို့ကို အသုံးမပြုနိုင်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှပမွှေးကြိုင်သော ပန်းပင်ကလေးများ စိုက်ပျိုးထားပါ။ ငွှေးရနံ့သည် မှော်အစွမ်းရှိပြီးသားဖြစ်၍ စိတ်နှလုံးကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဆောင်စမ်းစားပါလိမ့်မည်။

ဆရာမကြီးဗျဝါ

နတ်လူသစ်

H.P. Aung

။
 “ကောင်းပြီ... သမီး...
 အခုချိန်ကစပြီး သမီးကို
 အရှက်ကွဲ
 အကျိုးနည်းအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့
 အိမ်ထောင်
 သူမိသားစု ဒီနေ့ဒီရက်ကစပြီး
 ကာလမှာ တိုက်ပြီသာမှတ်”

မြိုင်သာဇွေးအတွင်း တစ်နေရာ

“ဟဲ့... ကောင်မ မိငြိမ်းစု”

ခေါင်သံက ရင့်သီးကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်မို့ ဈေးရောင်းသူများ ကော၊ ဈေးဝယ်သူများပါ ထိုအသံရှင်ကို ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ (၇)လမ်း တ အိမ်နိတ်တုတ် ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး ချိုင်းကြားညှပ်၊ ထမီစွန်တောင် ဆွဲပြီး အဲဒီနေရာမှာနင်း။

အိမ်နိတ်တုတ်ဆိုလျှင် မသိသူမရှိ။ သူ့အကြွေးနှင့် လွတ်သည့်လူ ဟူ၍လည်း မရှိဆိုတော့ (အိမ်နိတ်တုတ် ဟေ့) ဆိုလျှင် အကြောင်းသိသူများ က ဝေါင်ဝေါင်ရှေး (ဝေးဝေးရှောင်)ပေတော့ပဲ။

ပိုက်ဆံချေးချင်တယ်နော်၊ ဘယ်လောက်ယူချင်သလဲ... ယူ စမ်း ကြိုက်သလောက် ယူ၊ အဲ... ဒါပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်းက အတို၊ ဒါကို တော့ မေ့လို့မရ။ တစ်ဆယ်တိုး၊ နှစ်ဆယ်တိုး၊ နေ့ပြန်တိုး အစုံရှိသည်မို့ အိမ်နိတ်တုတ်ကို နောက်ကွယ်မှာ “ချစ်တီး မစိန်တုတ်” ဆိုပြီး ခေါ်နေကြ တာကိုလည်း မသိ မဟုတ်။ အိမ်နိတ်တုတ် သိပြီးသား။

ဒါတွေ သောက်ဂရုစိုက်နေရင် ထမင်းတောင်စားရမှာ မဟုတ်။

နေတာသပ လေညာကပဲ။ ဒါက စိန်တုတ်ရဲ့ မဟာ Method ပဲ။

စောစောက စကားကို ဆက်ကြစို့။ အတိုး... ဟုတ်မှန်ပေသည်။ အိမ်နိတ်တုတ် လိုချင်တာက အတိုးမှန်မှန် လာဆပ်ဖို့ပဲ။ လိုက်မတောင်းချင် ဘူး။ ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ ကိုယ်လာပေး။ မဟုတ်လို့ကတော့ -

“စိန်တုတ်တဲ့... နတ်ပြည်မှာ သိကြား၊ လူ့ပြည်မှာ စိန်တုတ် တစ် ထုတ်ထဲရှိတယ်ဟေ့”

အဲဒီလိုဆို ပြီးပြီ။ ဘီလူးဆိုင်းတီးရောပဲ။ တကယ့်ကို နှုတ်ကြမ်း၊ အာကြမ်း မိန်းမကြီးဆိုလည်း မမှား။ သူ့အလုပ်ကလည်း ဒီလိုမျိုး ဘီလူး ဆိုင်း တီးနိုင်မှ တော်ကာကျမှာကိုး။ ဘီလူးဆိုင်းကို ရွှေသမင်လိုက်အက တခိုင်းလို့မှ မရတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ စိန်တုတ်တဲ့နော်။

ယခုလည်း ကြည့်ဦး။ အိမ်နိတ်တုတ်တစ်ယောက် ဈေးထဲကို ဘယ် အချိန်ထဲက ရောက်နေသလဲ မသိ။ ငါးတန်းမှာ အတိုး လာမပေးတဲ့သူတွေ တို ပွဲကြမ်းပြီး ကုန်စိမ်းတန်းဘတ်အကူးမှာ သူ့မျက်စိထဲ မြင်မိသွားတာတ “မိငြိမ်းစု” ၊ (၁၉)လမ်းမှာ မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့်နေပြီး ကုန်စိမ်းရောင်းနေရ သည့် အမျိုးလေးတစ်ယောက်။

အတိုး လာမပေးတာ လေးရက်ရှိပြီမို့ ဒီကောင်မ မိငြိမ်းစု အင်း တော့လား။ တွေ့မယ် ဆိုသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် အိမ်နိတ်တုတ်တစ်ယောက် ကုန် စိမ်းသည်မလေး မငြိမ်းစုနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ကောင်မ... ညည်းက ဘာသောက်ချိုး ချိုးတာလဲ ဟင်”

“ဘာ... ဘာကိုလဲ ကြီးစိန်ရယ်”

“အံ့မယ် အခွက်ကိုက... ညည်းကျွပ်ကို အတိုးလာမပေးတာတို ဖြောနေတာ ဟဲ့ကောင်မရဲ့”

“ဟို... ဟို အဲဒါက ဒီရက်ပိုင်း အရောင်းအဝယ်က ပါး... ပါး”

“တော်... ဆင်ခြေ မလိုချင်ဘူး။ စိန်တုတ်အကြောင်း ညည်းသိ ထယ်နော်။ မနက်ဖြန်မှ အတိုးမရရင် ညည်းမျက်နှာကို (...) ဝှက်ပစ်မယ်။ ငါ့ ဘာမှတ်နေလဲ ဟင်း”

ဆိုပြီး အယုတ္တ၊ အနတ္တတွေ ဆဲဆိုသည်။ မိငြိမ်းစု ဆံပင်အတွက် ဆွဲတာ ဆောင့် တွန်းပစ်လိုက်ပြီးမှ အိမ်နိတ်တုတ် ထွက်သွားရေးလသည်။

www.burmeseclassic.com

မိငြိမ်းစုများမှာ ရက်လွန်းလို့ မျက်ရည်များပင် ကျလာလေသည်။ လူတွေ အလယ်မှာ နှစ်ပြားမတန်အောင် အပြောခံရပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက်မိ ကျားလွန်ခံလိုက်ရသည်မို့ ဈေးဗန်းကိုပင် ပစ်ထားခဲ့ကာ ဈေးထဲမှ နေအိမ် ကို ပြန်ပြေးလေတော့သည်။

မနက်က ဈေးထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို မိငြိမ်းစု ပြန်တွေးရင်း မျက်ရည်များက တပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ မနက်ကို ဈေး ဘယ်လိုပင် ထွက်ရမလဲဆိုတာ တွေးတောင် မတွေးတတ်။ ဒီမိန်းမကြီးနှင့် မကင်းသရွေ့ ခံရဦးမှာပဲလို့ မိငြိမ်းစု ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ ပြောနေမိလိုက်သည်။

နယ်မရွေး လူမရွေးတဲ့ ဒေါ်စိန်တုတ်

ယောကျ်ားဖြစ်သူက အလုပ်မရှိ .. အရက်သမား၊ သားသမီးတွေ ကျပြန်တော့လည်း မအော့အရှန်အဝါနဲ့ ထင်တိုင်းကြုံ၊ အရပ်ထဲက ဒီမိသားစုကို အထည်ကြီးပျက် မိသားစု၊ ရုတ်တမ်းမိသားစုဆိုပြီး အမည်နာမ တွဲထူး ဂုဏ်ထူးတွေလည်း မှည့်ထားကြလေရဲ့။

အဟက် .. မြထဲမှာလည်း ကြက်မွေး၊ ဝက်မွေး အကုသိုလ် အလုပ်ကလည်း လုပ်ကိုင်သေးဆိုတော့ ကြက်ချေးနဲ့၊ ဝက်ချေးနဲ့တွေ ကြောင့် အရပ်လူကြီးတွေ ခေါ်သတ်ပေးခံရသည့် အကြိမ်ပေါင်းကလည်း မနည်း။ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား စိန်တုတ်လေ .. စိန်တုတ်၊ ဟင်း ဟင်း .. ဟင်း .. စိန်တုတ်လျှောက်မယ့်လမ်းမှာ ငွေကို ခင်းထားပြီးသား။ ဒီတော့ကာ အရာမှန်သမျှ သဲထဲရေသွန်ပဲပေါ့။

သားသမီးသုံးယောက်ကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်ပါဦး။ သား နှစ်ယောက်လုံးက ဆယ်တန်း မအောင်၊ သမီးအငယ်ဆုံးက (၉)တန်းကို လေးနှစ်ဖြေ၊ အဲဒီလို ပညာတတ်ကြီးတွေပါ။ ဒါ ဒေါ်စိန်တုတ် သားသမီးတွေ ပဲလေ။

ဤသည်ကား ဒေါ်စိန်တုတ်အကြောင်း။ ဒေါ်စိန်တုတ်ရဲ့ မိသားစု အကြောင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ခြေထောက် .. မေ့လို့ ဒေါ်စိန်တုတ်ရဲ့ မူက တော့ ရှေ့ပိုင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ငွေတိုးပေးတယ်၊ အတိုးကိုတော့

မှန်မှန်ဆပ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ စိန်တုတ်က နယ်မရွေးဘူး ဆိုတာပါပဲ။

နောက် တစ် နေ့ မှာ ပေါ့။ မိငြိမ်းစု ဈေးသိမ်းပြီး ပြန်အလာ မြ ရွှေမှာ သူမကို စောင့်ကြိုနေသူ တာ ဒေါ်စိန်တုတ်၊ ထုံးစံအတိုင်း အတိုးကိစ္စပဲနေမှာပါလို့ မိငြိမ်းစု တွေးလိုက်မိသည်။ ရှောင်လွှဲလို့ တ မရ၊ ရင်ဆိုင်ဖို့ကိုသာ မိငြိမ်းစု အားမွေးလိုက်သည်။

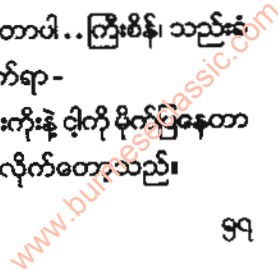
“ကဲ .. ဘယ်မှာလဲ အတိုး၊ တျှပ် ညည်းကို မနေက စကားအကုန် ပြောပြီးသားနော် မိငြိမ်းစု” ဆိုပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး ပြောလေတော့သည်။ “ကြီးစိန်ရယ် .. အခုလောလောဆယ် နှစ်ရက်အတိုးပဲ ယူထား လိုက်ပါဦးနော်၊ နောက် ..”

“တော် ! .. ညည်းဆီက ဒီစကားပဲ ကြားရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကြို သိပြီးသား။ ဒီပယ် ဟဲ့ကောင်မ .. ညည်းတို့ ကျုပ်ဆီကယူတုန်းက ဒီအခွက်၊ ဒီလေသံမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်နှယ့်အေ သူများ ပိုက်ဆံယူပြီးရင် အတိုး တော့ မှန်မှန်ပေးရမှာပေါ့ ဟဲ့”

ပွဲက ရေရေလည်လည်ကို ကြမ်းလာနေပြီ။ အရပ်ထဲက လူတွေ မိ ထွက်ကြည့်ကုန်ကြပြီမို့ မိငြိမ်းစု ရက်စိတ်တွေထက် ဒေါသစိတ်တလို ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်မ အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံနေတာပါ .. ကြီးစိန်၊ သည်းခံ နေလို့ အဟုတ်မှတ် မနေပါနဲ့” ဆိုပြီး ပြောချလိုက်ရာ -

“အောင်မာ .. ညည်းက ဘယ်လင်အားကိုးနဲ့ ငါ့ကို မိုက်ပြနေတာ လဲ ကောင်မရဲ့” ဟုဆိုကာ မိငြိမ်းစုပါးကို ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

“ဖြမ်း!..”

“မှတ်ထား.. အဲဒါ ငါရသင့်တဲ့ အတိုးရဲ့ တစ်ဝက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နှင့်လိုတောင်မမျိုးက ငါနဲ့ လာမယ့်နဲ့” ဟုပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်သွားလေသည်။ မိငြိမ်းစု ပါးကိုပွတ်ရင်း အံကိုကြိတ်လိုက်သည်။ လူတွေရှေ့မှာ ပါးဖို့က်ခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တုန့်ပြန်မှုကို ရှင် ဘယ်လိုမျိုးခံနိုင်လဲဆိုတာ.. ။

မိငြိမ်းစု ဒီရက်ပိုင်း ဈေးမထွက်။ အိမ်ထဲက အိမ်အပြင်ကိုပင် မိငြိမ်းစု မထွက်။ ရှက်လွန်းလို့။ အရပ်ထဲကလူတွေကို မျက်နှာချင်းပင် ဆိုင်ရမှာတောင် မိငြိမ်းစု ကြောက်နေမိသည်။

အမေကလည်း အခုရက်ပိုင်းကျမှ ရောင်းတွေ ဆိုးလိုက်တာ။ ညညဆို သားအမိနှစ်ယောက်လုံး မအိပ်ရ။ စောင်းဝင်ကာစဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။ ပန်းနာ၊ ရင်ကြပ်သည်က အအေးဒဏ်ခံလို့ မရ။ အမေ့ကို ဆေးကုဖို့ကလည်း လက်ထဲငွေ လုံလုံလောက်လောက် မရှိ။ ဒီကြားထဲ ဟို မိန်းမကြီးရဲ့ အတိုးတွေက ရှိသေးသည်မို့ မိငြိမ်းစု ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေတော့သည်။

တစ်နေ့.. မိငြိမ်းစု အမေ့အတွက် ဆေးဝယ်ပြီးပြန်အလာ လမ်းထိပ်က ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ အသွားအိုကြီးတစ်ယောက်ကို ဆိုင်ရှင်နဲ့ စားပွဲထိုးတွေက အတင်းမောင်းထုတ်နေတာကို မိငြိမ်းစု တွေ့လိုက်ရသည်။

“သွား!.. သွား.. အဖွားကြီး ကျက်သရေတုံးတယ်။ စောစောစီးစီး သွားစမ်းဗျာ”

“ဟို.. ဟို.. အဖွား ဘာမှမစားရသေးလို့ပါကွယ်။ အဲဒါ နည်းနည်းလောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်”

“အိုဗျာ.. ဘာနည်းနည်းမှ မရဘူး သွားဗျာ” ဆိုပြီး အဖွားကြီးကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ အဖွားကြီး လဲကျသွားတော့သည်။ မိငြိမ်းစုက ပြေးသွားပြီး အဖွားကြီးကို ထူလိုက်ကာ-

“ဒီမယ် ရှင်တို့မှာ အမေမရှိဘူးလား။ ဒီလောက်တောင် ရိုင်းလှ

“ဆေးဆရာမကြီးဆိုရင် အဘွားက ဆေးကုစားမှာပေါ့ကွယ်။ ဒါလောက်ကတော့ အဖွားအတွက် ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်ရသလောက် မခက်ပါဘူး ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း”

ဈာန်လား.. ဟင်” ဆိုပြီး ရန်တွေတော့သည်။

“ကလေးမ မဆိုင်ရင် ဝင်မပါနဲ့။ နင်ပါ နာသွားမယ်”

“လုပ်ရဲ လုပ်ကြည့်လေ။ မိငြိမ်းစုအကြောင်း သိသွားစေရမယ်” ဘာရယ်မဟုတ် ပါးစပ်ထဲရှိရာကို အရဲစွန့်ပြီးပြောလိုက်မိသည်။

“လာ.. အဖွား။ သမီးနဲ့ လိုက်ခဲ့” ဟုဆိုကာ အဖွားကြီးကိုခေါ်ပြီး မိငြိမ်းစုတို့ ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ရှိသည့် ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို ချကျွေးလိုက်တော့ အဖွားကြီးမမျှ စားလိုက်တာမှ ခေါင်းပင် မဖော်နိုင်။ စားပြီးသည်နှင့် အဖွားကြီးက-

“တစ်လုပ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးတဲ့။ အခုလို အဖွားကို ကျွေးမွေးလို့ တလေးမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်” ဟုဆိုလေရာ-

“ရပါတယ်.. အဖွားရယ်။ ခြောက် ဒါနဲ့ အဖွားက ဘယ်သွားမှာလဲ” မိငြိမ်းစု အဖွားကြီးကို မေးလိုက်သည်။

“အဖွားမှာ သွားစရာ၊ လာစရာ မရှိပါဘူးကွယ်။ ခြေသလုံး အိမ်တိုင်သမား ဆိုပါတော့”

“အော်.. အဖွားရယ်” မိငြိမ်းစုနှင့်အဖွားကြီး စကားပြောနေခိုက်-

“အဟွတ်.. အဟွတ် သမီး၊ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြော.. ပြောနေတာလဲကွယ်” ဟု အခန်းတွင်းမှ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ အသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဧည့်သည်ပါ.. အမေ၊ အမေသက်သာရဲ့လားဟင်” ဟု မိငြိမ်းစုက မေးလိုက်ရာ-

“အသက်ရှူ နည်းနည်းကြပ်နေတယ်.. သမီး အဟွတ် ဟွတ်”

မိခင်ဖြစ်သူက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“သမီးရဲ့ အမေက ဘာဖြစ်နေတာလဲ” ဟု အဖွားကြီးက မေးသည်။
“ပန်းနာ၊ ရင်ကြပ်ရောဂါပါ အဖွားရယ်... အခု ရက်ပိုင်းမှာ အမေ့ရဲ့ ရောဂါ သက်သာလှတယ်ကို မရှိပါဘူး”

“ဆေးမကုဘူးလား... သမီး”

အဖွားကြီး၏မေးခွန်းကို ငြိမ်းစု ဘယ်လို ရှင်းပြရမည်နည်း။ မတတ်နိုင်... အခုမှတော့ ရင်ခွင့်စရာရှိတာတွေကို အကျိုးအကြောင်း အစုံအလင် အဖွားကြီးအား ရင်ခွင့်ပြလိုက်လေတော့သည်။ မိငြိမ်းစု ရှင်းပြသမျှ အဖွားကြီး နားထောင်ပြီးနောက် -

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ... သမီးရယ်။ အင်း... ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ... အော်... ဒါနဲ့ သမီးလေးရဲ့စိတ်ကို အဖွားတစ်ချက်လောက် ကြည့်လို့ ရမလားကွယ်” ဟု မိငြိမ်းစုထံ ခွင့်တောင်းလေရာ -

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ် အဖွား”

ထို့နောက် မိငြိမ်းစုလည်း အဖွားကြီးကိုခေါ်ကာ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြတော့သည်။ အဖွားကြီးက မိငြိမ်းစု မိခင်ဘေးနားမှာ ထိုင်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူရဲ့လက်ကိုကိုင်ကာ ပါးစပ်ကနေလည်း တစ်ခုခုကို ရွတ်ဆိုနေသည်ကို မိငြိမ်းစု တွေ့မြင်နေရသည်။ ဒီအဖွားကြီး ဘာလုပ်နေလဲ ဆိုတာကိုဖြင့် မိငြိမ်းစု နားမလည်။ မေးလည်းမပေး။ ပြီးတော့မှ အဖွားကြီးက -

“ဒီညအတွက် သမီးအမေ့ရဲ့ရောဂါကို သမီးစောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါ။ ရှောင်တစ်ချက် မဆိုးစေရဘူး” ဆိုပြီး ပြောလေရာ မိငြိမ်းစု အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိဖြစ်နေတော့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် အိပ်မောကျနေသည်ကို မိငြိမ်းစု မြင်တွေ့နေရသည်။

“ဟို... ဟို... ဒီလိုလုပ်ပါလား။ အဖွား လတ်တလော သွားစရာ မရှိရင် သမီးတို့နဲ့ အတူနေပါလား... အဖွားရှိတော့ အမေ့ရောဂါအတွက် သမီး စိတ်ချရတာပေါ့”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း သမီးလေးက အမေ့ကို သိပ်ချစ်တတ်တာပဲ။ ဒီတော့ အဘွားကလည်း သမီးတို့ သားအမိကို စောင့်ရှောက်ကူညီ

ရမှာပေါ့ကွယ်”

မိငြိမ်းစု အဖွားကြီးကို ယုံကြည်သွားသည်။ ယနေ့မှ တွေ့မြင်ဖူးပေမယ့် ဒီအဖွားကြီးအပေါ် မိငြိမ်းစု လုံးဝကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သွားမိတော့သည်။

ကြည့်စမ်း... တစ်ညလုံး အပေချောင်းတစ်ချက်မှ မဆိုးတာကို မိငြိမ်းစု သတိထားလိုက်မိသည်။ နံနက်ရောက်တော့ မိခင်ဖြစ်သူများနာ ကြည်လင် ဝင်းပနေသည်ကိုလည်း မိငြိမ်းစု တွေ့မြင်နေရသည်။ မိငြိမ်းစုလည်း အဖွားကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး မိခင်ဖြစ်သူ နီးလာသည်နှင့် အဖွားကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

“အဖွားက ဆေးဆရာမကြီးလား ဟင်”

မိငြိမ်းစု သူ့သိလိုသမျှ အဖွားကြီးအား မေးလိုက်ရာ အဖွားကြီးက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း -

“ဆေးဆရာမကြီးဆိုရင် အဘွားက ဆေးကုစားမှာပေါ့ကွယ်။ ဒါလောက်ကတော့ အဖွားအတွက် ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်ရသလောက် ခက်ပါဘူး ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

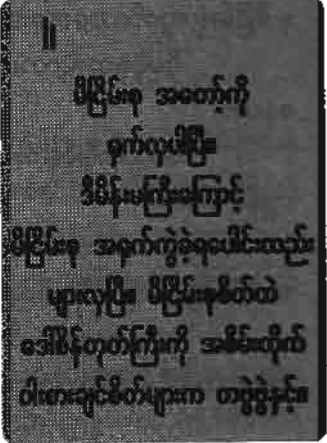
ဆိုပြီး ပြန်ဖြေလိုက်ရာ မိငြိမ်းစုမျှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတော့သည်။ ဒီအဖွားကြီး တော်ရုံအဖွားကြီး မဟုတ်မှန်း မိငြိမ်းစု အကဲခတ်မိသည်။

ငါ့နာမည် မှတ်ထား... မြပုဝါ

ရောက်ရှိလာပြန်ပါပြီ။ ဒေါ်စိန်တုတ်ကြီးတစ်ယောက် မိငြိမ်းစု ထံ အိမ်ရှိရာသို့။

“မိငြိမ်းစု ဟဲ့... မိငြိမ်းစု ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား... ဟဲ့... ကောင်မရဲ့ ဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း ရနစ်သံရှိ အသံပြကြီးနှင့်အော်ခေါ်လာရာ အိမ်ထဲ

မှ မိငြိမ်းစု ထွက်လာတော့သည်။

“ရှိမှရှိသေးရဲ့လားလို့ ကျုပ်ကဖြင့် ထွက်ပြေးပြီလို့တောင် ထင်နေတာ”

“ဒီမယ် ကြီးစိန် အတိုးမပေးနိုင်လို့ ထွက်ပြေးတဲ့လူစားမျိုးထဲမှာ တွန့်မ မပါဘူး”

“အဲဒီမယ် လေသံကိုက ပါးတောင်းနေပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား။ ညည်းအတိုးတွေ အတိုးပေါ်ဆင့်နေပြီနော်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“လောလောဆယ် ကျွန်မ မပေးနိုင်သေးဘူး . . ကြီးစိန်၊ အဲဒီတော့ ကြီးစိန် ပြန်ပါတော့”

“ဘာ! . . ကောင်မ လူပါးဝလို့ ငါ့ကိုတောင် ပြန်ပြောရဲတယ်ပေါ့။ လူပါးဝလို့အေ”

“နားကိုညည်းနေတာပဲ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟဲ့” ဆိုပြီး အိမ်ထဲက ထွက်လာသူက ဧည့်သည်အဖွားကြီး၊ မှန်ပေဖွား

ကွမ်းယာကို တပြုံပြုံဝါးရင်းမှ မိငြိမ်းစုတို့အနားသို့ ရောက်လာကာ -

“ဟဲ့ကောင်မ . . ညည်းသောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းလို့ ရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတယ်” ဟုဆိုလိုက်ရာ ဒေါ်စိန်

တုတ်တစ်ယောက် ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့် -

“ရှင်ကြီးက ဘာဆိုလို့ ဝင်ပြောနေရတာလဲ . . ပါးကွဲချင်နေလို့လား” ဆိုပြီး ပြောလိုက်ရာ အသွားကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တော့

သည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား . . ငါ့ကိုများ နှင့်လိုကောင်မက ဒီမယ် ဟဲ့ကောင်မ . . ငါ့နာမည်မှတ်ထား မြပုဝါတဲ့။ ကန္တာကိုတောင် ပြောင်းပြန်လှန်

ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်။ နှင့်လို ကောင်မမျိုးလောက်က လေနဲ့နှစ်ခါ မမှတ်ရဘူး။ နားလည်လား”

တအင်အတွင်း ဒေါသကြောင့် အဖွားကြီးထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှာ ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှတော့သည်။ ရန်ပွဲက တော်တော်

ကို ကြမ်းနေပြီမို့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ထွက်လာပြီး ကြားဝင်ဖျန်ဖြေရတော့သည်။ ဒီတော့မှ ပွဲကပြိုင်သွားပြီး ဒေါ်စိန်တုတ် တစ်ယောက်လည်း

မကျေမချမ်းနှင့် ပြန်သွားလေတော့သည်။

မိငြိမ်းစု အတော်ကို ရက်လှပါပြီ။ ဒီမိန်းမကြီးကြောင့် မိငြိမ်းစု အရှက်ကွဲခဲ့ရပေါင်းလည်း များလှပြီ။ မိငြိမ်းစုစိတ်ထဲ ဒေါ်စိန်တုတ်ကြီးတို့ အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်စိတ်များက တခွဲခွဲနှင့် တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမှာပေါ့ ဒေါ်စိန်တုတ်ရယ် . . ဟု မိငြိမ်းစုရင်ထဲ အသည်းထဲဝယ် ကြွေးကြော်နေမိတော့သည်။

ဒေါ်စိန်တုတ် သူမကို အရှက်ခွဲခဲ့သည်များကို ပြန်တွေးရင်း ချတ်ချည်များ ကျလာသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ မကြားနိုင်အောင် တရှုံ့ရှုံ့နှင့် အသံမထွက်အောင် ငိုနေမိသည်။

“အဲဒီလောက်ကြီးလည်း ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ သမီးလေးရယ်”

အဖွားကြီးဒေါ်မြပုဝါက မိငြိမ်းစုခေါင်းလေးကိုပွတ်ရင်း အားပေးလိုက်သည်။

“သမီး . . အဲဒီမိန်းမကြီးကို သတ်တောင် သတ်ပစ်ချင်လိုက်တာ အဖွားရယ်”

ဒါ မိငြိမ်းစု ရင်ထဲကလာတဲ့ စကားသံအစစ်။

“သူ့ကို သမီးသတ်ရင် ဘာအကျိုးရှိမှာလဲကွယ်။ ဒီမယ် သမီးလေး သူတင် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ တစ်မိသားစုလုံးကိုပါ သမီးလက်နဲ့ သတ်ရော မလိုဘဲ အလွယ်ဆုံးနဲ့ အထိရောက်ဆုံး ဒုက္ခရောက်သွားစေမယ့် နည်းလမ်းရှိရင် သမီးယူမလား”

“ဟင်!..”

ဒီတစ်ခါ အံ့ဩသွားရသူက မိငြိမ်းစု . . အဖွားကြီး ဒေါ်မြပုဝါရဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ ဆိုတာ . . သူမ လုံးဝ နားမလည်။

“အဖွား ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲရှင်”

“သမီးလေးသာ သူနဲ့ သူမိသားစုကို တကယ် ဒုက္ခရောက်စေချင်သလားပဲ ပြော”

အဘွားကြီးက အပိုင်ပြောနေတော့သည်မို့ မိငြိမ်းစု မျက်ရည်များ တိုသုတ်လိုက်ပြီး -

“အဲဒီလိုနည်းလမ်းများရှိရင် သင်းတို့ကို သမီး တကယ် လုပ်ပစ် လိုက်ချင်တယ် အဖွား” ဟု ယတိပြတ်ပင် ဖြေလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီသမီး... အခုချိန်ကစပြီး သမီးကို အရှက်တကွ အတိုအ နည်းအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီဟာမနဲ့ သူ့မိသားစု ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး ကာလနာ တိုက်ပြီသာမှတ်”

“အဘွားက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ဟင်”

“နောက်တော့ သမီးသိရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သမီးတို့ရဲ့ မြိုင်သာမြိုင်သာချိုင်း က ဘယ်နားမှာလဲ”

“ရှင်!..ဟို..ဟို.. အနောက်ဘက် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်မှာပါ အဘွား”

“သမီး သရဲ ကြောက်တတ်သလား”

“ရှင်!..”

“အော်.. ငါ့သမီးနယ် တရှင်ရှင်နဲ့ ဘာတွေများဖြစ်နေသလဲကွယ်”

“ဟို..ဟိုလေ”

“ကဲ..ကဲ.. ငါ့သမီး ဘာမှမပြောတော့နဲ့၊ အဘွား ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သာလုပ်လိုက် ဟုတ်ပြီလား၊ သမီးပဲ စိန်တုတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို နာကျည်း တယ်ဆို”

စိန်တုတ်ဆိုသည့်အသံ ထပ်မံကြားလိုက်ရ၍ မိငြိမ်းစု ရင်ထဲ သွေးများက ဗလောင်ဆူလာတော့သည်မို့ အံကိုကြိတ်ပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြ လိုက်တော့သည်။

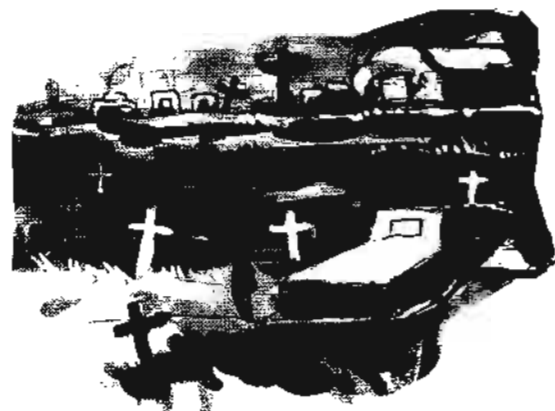
“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွယ် ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း”

မြိုင်သာမြိုင်သာ သချိုင်းထဲဝယ်

ချောက်ချားစရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။ အချိန်အားဖြင့် ည(၁၁) နာရီကျော်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကလည်း မှောင်နွဲ့မည်းမည်း၊ ဒီလိုအချိန်

မိုးမှာ လူနစ်ယောက် တရွေရွေနှင့် မြိုင်သာ သချိုင်းနားသို့လာနေ ကြသည်။ ထိုလူနစ် ယောက်ကားအဘွား ကြီး ခေါ်မြပုဝါနှင့် မိ ငြိမ်းစုတို့ပင် ဖြစ်လေ တော့ သည်။

မိငြိမ်းစု

ချော ကြောက်လွန်းလို့ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိပေ။ အဘွားကြီးခေါ် မြပုဝါကတော့ အေးဆေးပင် ရှေ့ကသွားလျက်။

“အူ..ဝူး..အူ..အူ..ဝူး..ဝူး”

ရှုတ်တရက် သချိုင်းခွေးတွေက ထအူတော့ မိငြိမ်းစုလန့်သွားပြီး အဘွားကြီးခေါ် မြပုဝါလက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ သမီးရယ် ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း” ဆိုပြီး ရယ်ကျဲကျဲ

နှင့် မိငြိမ်းစုကို အားပေးလိုက်သည်။

“ဝီး..ဝီး”

“ဂစ်”

ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးကလည်း ချောက်ချားဖွယ်ရာ ပေါ်ထွက်လာ ပြန်သည်။ နှစ်ယောက်သား သချိုင်းအစပ်နားရောက်သည်နှင့် -

“ကဲ.. သမီး၊ ဒီသချိုင်းရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာရှိတဲ့ မြေကြီးတစ်ဆုပ်

ထို ငါ့သမီး ရအောင်ယူလာခွဲ” ဟု အဘွားကြီးက ဆိုလိုက်ရာ -

“ဟို..ဟို အဘွားကကော မလိုက်ဘူးလားဟင်” ဟု အားငယ်စွာ

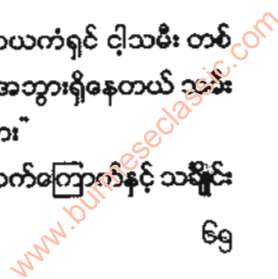
ဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“အဘွား လိုက်လို့မရဘူး.. သမီး၊ ကာယကံရှင် ငါ့သမီး တစ်

ထောက်ထဲကသာ သွားရမှာ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ အဘွားရှိနေတယ် သမီး

ကို ဘာမှ နှောင့်ယှက်လို့ မရစေရဘူး၊ ရဲရဲသာသွား”

ဆိုပြီး ပြောလိုက်ရာ မိငြိမ်းစုလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် သချိုင်း

အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ မှောင်နဲ့မည်းမည်းမို့ ဘာကို ခလုတ်တိုက်မိသလဲ မသိ။

အို ! .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါမကြောက်ဘူး။ စိတ်ထဲ ရဲဆေးတင်လိုက်သည်။ ရောက်ပါပြီ။ သင်္ချိုင်းရဲ့အတွင်းအကျဆုံးနေရာလား။ ဘာလားတော့မသိ။ အနံ့တွေကလည်း နံလိုက်တာမှ ပြောမနေနဲ့။ ရင်ထဲ ပျို့အန်ချင်လာမိသည်။

“ ဝူ .. အူ .. အူ .. အူ ”

ခွေးတွေကလည်း အူလိုက်တာမှ လွန်ရော။ မြေပုံတစ်ခုနားရောက်တော့ မိငြိမ်းစု ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး မြေကြီးတစ်ဆုပ်စာလောက်တို ပါလာသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး ခပ်မြန်မြန်ပင် ပြန်ထွက်လာတော့သည်။

“ ရခဲလား .. သမီး ”

အဘွားကြီးက မေးလိုက်ရာ -

“ ဟုတ်ကဲ့ .. ရခဲတယ် အဘွား ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ ဟန်ကျသကဲ့ ဪ .. နေဦး သမီးရဲ့ညှော်နံ့လေးရတယ်။ ကြည့်ရတာ ညနေလောက်ကမှ မီးရှို့ထားရတဲ့ အလောင်းရဲ့ညှော်နံ့မျိုးကွဲ့ ”

“ ဟုတ်တယ် .. အဘွား။ သမီးလည်း ရတယ် ”

“ အလောင်းမီးရှို့ရင် ဘယ်မှာရှိလဲ သမီး ”

“ ဟိုဘက်နားမှာပါ အဘွား ”

“ လာ .. သမီး အဘွားကို လိုက်ပြ ” ဟု ဆိုကာ မိငြိမ်းစုလက်ကို ဆွဲပြီး အလောင်းများ မီးရှို့သည့်နေရာကိုလိုက်ပြခိုင်းရာ မိငြိမ်းစုလည်း လိုက်ပြလိုက်သည်။

“ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ .. ညနေလောက်ကမှ မီးရှို့ထားတာ။ ဒါနဲ့ သမီး ခြိုင်သာမှာ ဘယ်သူသေတယ်လို့ ကြားလဲ ”

“ (၄)လမ်းက မကြွယ်ဆိုတဲ့ ဝိုက်ကြီးသည် မီးဖွားရင်း ဆုံးတယ်လို့ ကြားတာပဲ။ ဒီနေ့ သင်္ဂြိုဟ်တာဆိုတော့ ဒါ .. ဒါ ”

“ အစိမ်းသေပျောက်ကွယ်၊ ဒါ မကြွယ်ရဲ့အလောင်းပဲနေမှာပေါ့၊ မှန်းစမ်း ”

အဘွားကြီးလက်နှင့် အလောင်း မီးရှို့စင်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်၊ ဟိုစမ်းဒီစမ်း လုပ်ရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့သွားဟန်ဖြင့် -
“ ရပြီ ” ဟုဆိုကာ စောစောက မြေကြီးထည့်ထားသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး -

“ အလောင်းပိုင်ရှင် နှင့် ပစ္စည်း

တို့ ငါယူသွားပြီ။

နှင့် ငါ့လက်အောက် ရောက်

သွားပြီ။

နှင့်ကို ငါပိုင်တယ်။ ဒါ ငါ အမိန့်”
ဟု ဆိုကာ ဖနေနှင့်ဖြင့် သုံးချက်ပေါက်လိုက်ရာ ရုတ်တရက်ကြီး လေပြင်း တစ်ချက်တိုက်သွားကာ ခွေးများလည်း ငြိုငြင်ထူ အူကြတော့သည်။

“ အူ .. အူ .. အူ .. ဝူ .. ဝူ ”

ထိုညက မိငြိမ်းစုတို့ လမ်းထဲဝယ် ခွေးများအူလိုက်ကြတာမှ ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလွန်းလှပြီး မိငြိမ်းစုလည်း တစ်ညလုံးအိပ်လိုမပျော်၊ ဘာကို ဘယ်လိုကြောက်နေမှန်းမသိ၊ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ မနက်ကျတော့ အဘွားကြီးခေါ် မြပုဝါအား သိလိုသမျှတို့ မိငြိမ်းစု မေးလိုက်မိသည်။

“ အဘွား .. ဒီလိုတွေ လုပ်နေတာ။ ဒါ အောက်လမ်း မဟုတ်လားဟင် ”

“ သမီးက ဘယ်လိုထင်လို့လဲကွယ် ”

“ သေရာတော့ သမီးမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် .. ”

“ အဘွား ဒီလိုလုပ်နေတာတွေဟာ သမီးဆီက ခွင့်တောင်းပြီးမှ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သမီးသိထား။ နောက်ကျရင် သမီးသိလာပါလိမ့်မယ် ”
အဘွားကြီး ဒီလောက်ပဲ ပြောသည်။ မိငြိမ်းစု ဒီအဘွားကြီးကို

လုံးဝ နားမလည်တော့၊ ဒီအသွားကြီး ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲဆိုတာကိုလဲ...။

ညရောက်ခဲ့ပြန်ပါပြီ။ အသွားကြီးခေါ် မြပုဝါနှင့်အတူ မိငြိမ်းစု ဦးတည်လာနေသည်က (၇)လမ်းထဲမှာရှိသည့် ဒေါ်စိန်တုတ်ကြီး အိမ်၊ မြ ရှိရာဆီသို့။

ဒေါ်စိန်တုတ် မြရှေ့ရောက်သည်နှင့် -

“ရှေ့.. ဒီမြေကြီးတွေကို တစ်ဝက်ကို မြထဲပက်လိုက်၊ တစ်ဝက်ကို တော့ အိမ်ရဲ့ခေါင်တိုင်မှာ သွားနှုတ်ခို” ဟု ဆိုကာ သရိုင်းအတွင်းမှ ယူလာခဲ့ သည့် မြေကြီးထုပ်ကို မိငြိမ်းစုအား ပေးလေသည်။

မိငြိမ်းစုလည်း စိုင်းသည့်အတိုင်း မြေကြီးတစ်ဝက်ကို မြထဲလှမ်း ပက်လိုက်သည်။ ကျန်တစ်ဝက်ကိုဖြင့် အိမ်နားထဲယူလာပြီး ခေါင်တိုင်မြေ နားမှာ ပက်လိုက်သည်။

လွယ်တော့ မလွယ်လှ။ ခုနေ့များ အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက် နီးသွားပြီး မြင်လိုက်လိုကား ပြီးသည်နှင့် မြရှေ့ကို ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ရှေ့.. ဒါကို မြစည်းရိုးတိုင်မှာ မတွေ့နိုင်အောင် ရှည်” ဟု ဆိုကာ မီးကျွမ်းနေသည့် အဝတ်စတစ်စနှင့် အရိုးလိုလို အရာတစ်ခုကို ပေးပြန်ရာ မိငြိမ်းစုလည်း ပြောသည့်အတိုင်း အကုန်လိုက်လုပ်မိသည်။

“ယခုအချိန်မှစ၍ ဤအိမ်၊ ဤမြေသည် ဘေးဆိုးရန်ဆိုး ကျရောက်စေသား။

ဝါဆရာရဲ့အမိန့်”

ဖနောင့်နှင့် သုံးချက်ပေါက်လိုက်ပြန်သည်။

“အု.. အု.. အု”

“ဂု.. ဂု.. ဂု”

“ဂီး”

“ဂစ်”

ရွေးအူသံတွေ၊ ငှက်ဆိုးထိုးသံတွေက ကြောက်မနန်းလိလိ ပေါ် ထွက်လာလေတော့သည်။

နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာ ဒေါ်မြပုဝါ

တစ်အိမ်လုံးလည်း ရှာပြီးပြီ။ အသွားကြီးခေါ် မြပုဝါကို မတွေ့၊ ဘယ်များ သွားနေပါလိမ့်။ စာတစ်စောင် ရေအိုးစင်နားမှာ ညှပ်ထားသည် တို့တွေ့လိုက်ရ၍ မိငြိမ်းစု ဖတ်ကြည့်လိုက် မိသည်။

“သမီး..

နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့လို့

အသွားကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့။

သမီး ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း

အသွားအားလုံး ကူညီပေးခဲ့ပြီးပြီ။

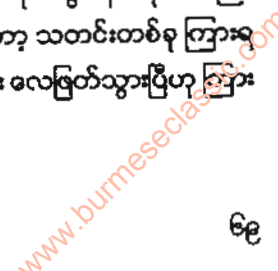
သမီး စိတ်ချမ်းသာလိုက်တော့။

အသွားမြပုဝါ”

ဒီလိုဆို အသွားကြီး ထွက်သွားပြီပေါ့။

သူ ဘယ်ကိုများ သွားတာပါလိမ့်။ မိငြိမ်းစု တွေးနေမိလိုက်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်း မိခင်အတွက် ဆေးသွားဝယ်တော့ သတင်းတစ်ခု ကြားရ သည်။ ဒေါ်စိန်တုတ်ယောက်ျား အရက်သမားကြီး လေဖြတ်သွားပြီဟု သိရ သိသူများက ပြောနေကြသည်။

နောက်ဆက်တွဲ သတင်းဆိုးကား..

ဒေါ်စိန်တုတ်သား အလတ်ကောင် မူးယစ်ဆေး လက်ဝယ်တွေ့ရှိ မှုနှင့် ရဲဖမ်းသွားသည့် သတင်း၊ တစ်ရက်ထဲ သတင်းဆိုးက နှစ်ခု၊ ဒေါ်စိန် တုတ်ကြီး အရူးမီးပိုင်းသလိုနယ်၊ တချို့က ဝမ်းသာကြလျက်၊ စိတ်မကောင်း ကြလျက်။

ပို၍ထူးဆန်းသည်က ညဘက်ဆိုလျှင် ခွေးတွေက ဒေါ်စိန်တုတ် အိမ်တစ်အိမ်ထဲကိုသာ လှည့်ပြီး စူးစူးဝါးဝါး အူနေကြကာ တစ်ခါတရံဆို လျှင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ခဲများကျသ်၊ သဲများဖြင့်ပက်သံများက ပေါ်လာရာ ထွက်ကြည့်လိုက်လျှင် ဘာမှမရှိ။

မြထဲမှာ မွေးထားသည့် ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေဆိုတာလည်း တစ် ခုခုကို မြင်ပြီး ကြောက်လန့်နေသလိုနယ်၊ ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် မနက်ကျ တော့ လက်သည်မပေါ်၊ တစ်စုံတရာ ရောဂါမရှိပါဘဲလျက် အကုန်လုံး သေဆုံးနေသည်ကိုလည်း အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ကြရသည်။

တချို့ကဆိုလျှင် ညဘက်တွေမှာ ဒေါ်စိန်တုတ်မြထဲဝယ် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ကြရပြီး တစ်ခါတစ်ခါမှာ လူရိပ်များသဏ္ဍာန် အခိုး အငွေ့များကို တွေ့မြင်ကြရကြောင်း ပြောကြလေရာ ဒေါ်စိန်တုတ်နှင့် သူ့ သားကြီးက နောက်တစ်ခါ ဒီလိုပြောရင် ပြောတဲ့လူတွေကို တရားစွဲမယ် ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်လေသည်။

တစ်ည ..

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဖြောင်း”

အသံများက ခေါင်မိုးပေါ် ခဲကြီးကြီး ကျလာသံများ။ တစ်ဆက် တည်းဆိုသလို အိမ်တစ်အိမ်လုံး လှုပ်ခါသွားပြီး-

“အား ! .. အမေရေ” အငယ်ဆုံးမ အော်သံက ထွက်ပေါ်လာ သဖြင့် -

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. သမီး ဘာဖြစ်တာတုန်း”

“ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် .. အစ်ကိုကြီးကို ပြောစမ်း” ဆိုပြီး အမေကော၊ အစ်ကိုပါ အငယ်ဆုံးမကို မေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ ပြတင်းပေါက်နားမှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ မျက်နှာ ကြီးကလည်း ကြောက်စရာကြီးနဲ့ အီး .. ဟီး .. ဟီး”

အကြီးကောင်ထပြီး ပြတင်းပေါက်အပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမရှိ။

“ညီမလေး .. စိတ်ထင်လို့ နေမှာပါ၊ ဘာမှ မရှိပါဘူးကွယ်”

“ကဲ .. ကဲ .. သမီး မေမေနဲ့ လာအိမ်ရေ၊ သားကြီး တံခါးတွေ သေချာပိတ်လိုက်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. မေမေ”

ညက ဘာကို ဘယ်လိုမြင်လိုက်မိလဲ မသိ။ ဒေါ်စိန်တုတ်သမီး အငယ်မ မနက်ကျတော့ လန့်ဖျား ဖျားတော့သည်။ သတိရတစ်ချက်၊ သတိ ရေတစ်ချက်နှင့် ပါးစပ်ကလည်း ဂယောင်ဂတမ်းတွေ အော်ပြောနေတော့ သည်မို့ ဆရာဝန်ပင့်ထားရသည်။

အခုရက်ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိ။ ယောကျ်ားဖြစ်သူက လည်း ရောဂါ ပိုဆိုးလာသည်။ သားလတ်ကိစ္စကလည်း အယူခံဝင်လို့ မရ သေး .. အခု ဖြစ်ပြန်ပြီ သမီးငယ်။

စီးပွားရေးတွေလည်း တစတကျလာသည်မို့ လူလည်း စားမဝင်၊ အိမ်မပျော်တော့၊ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဆိုသည့်အတိုင်း ဒေါ်စိန် တုတ် တစ်ယောက် ရေကပြင်မှာ ရော်လဲတော့သည်။ ညာဘက်လက် ကျီး သွားခဲ့ပြီ။

အဲဒီနေ့ညမှာပင် ဒေါ်စိန်တုတ် ယောကျ်ားဆုံးသည်။ မဆုံးခင်မှာ ဝင် တစ်ခုခုကို ချောက်ချားဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပုံနယ်၊ မျက်လုံးကြီးပြုံး လျက် လာကြည့်တဲ့လူတွေပင် သေချာမကြည့်ရ။

တချို့က ဒေါ်စိန်တုတ်အိမ် “ဘီလူးတိုက်ပြီ” ဟုလည်း ပြောကြ သည်။ “အာဠာဝက စီးသည်” ဟုလည်း ဆိုကြပြန်ရာ ဆရာကောင်းပင့်ရန် ဖတ်ဝန်းကျင်က တိုက်တွန်းကြသည်။

ဒါတွေကိုလည်း ဒေါ်စိန်တုတ် နားမဝင် အယူမသိ။

ဤနောက်ဆက်တွဲက ယောကျ်ားဖြစ်သူရဲ့ အသုဘရေးသည့်နေ့ မှာပင် သားကြီးဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး ဆုံးပြန်သည်မို့ ဒေါ်စိန်တုတ် မပူရာ

မြေလူ၊ အရူးမီးပိုင်းသလိုနယ်၊

တစ်နေ့ထဲ ယောကျွန်းနှင့်သားကိုယ် အသုဘ နှစ်လောင်းချလိုက်ရသည်။ ဒါတွေကို ဒေါ်စိန်တုတ် သိပ်မသင်္ကာချင်တော့။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောသည့်အတိုင်း ဆရာသမားကောင်းကို အမြန်ရှာဖွေရသည်။

လာပြီ.. လာပါပြီ ဆရာညို

ဆရာညို . .

ဒီခြံထဲ စဝင်ကတည်းက မကောင်းတဲ့ အနံ့၊ မကောင်းတဲ့ အာရုံ အထိအတွေ့ကို ရပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ မပြောသေး။ ခြံထဲကို အသေအရာ ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

နောက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှာ ကန်တော့ပွဲသုံးပွဲကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ခိုင်းလိုက်သည်။ အိမ်သားမှလွဲ၍ ကျန်သူများ ခြံပြင်တွက် ဒါ ဆရာညိုအမိန့်။ “တော်တော်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး လုပ်ထားတာပဲ”

“ဘယ်လိုတွေများ လုပ်ထားလို့လဲ .. ဆရာရယ်”

“စုန်း၊ ကစေ အတတ်ထဲမှာ အမြင့်ဆုံးပဲ၊ ကျွန်ုပ်ရအောင် ဇယ်ရှားပေးပါမယ်” ဟုဆိုကာ ဘုရားစင်ရှေ့စေ့ယောင်းတိုင်ထွန်း၊ အမွှေးတိုင်ပူဖော်ပရိတ် ရေကိုချပြီး -

“ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ ရတနာသုံးပါး

ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့်

ဤခြံအတွင်း၊ ဤအိမ်အတွင်းမှာရှိနေသည့်

အမှောင်ပယောဂများ၊

ငါ့ဆရာအမိန့် အထက်ဆရာကြီးများအမိန့်

အစုချိန်မှစပြီး ငါထိန်းချုပ်ထားလတ္တံ့”

ဟုဆိုကာ ပရိတ်ရေကိုယူပြီး ခြံထဲအနံ့ လိုက်ပတ်လိုက်သည်။

ဆက်၍ -

“လုံးဝ မကြောက်တတ်တဲ့

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်

ကူညီနိုင်ရင် ဆရာတို့ ကူညီပါ”

က ဝ လ : ၃, ၈
ယောက် အမေ မုဆိုးမ မိညွှက် တ -

“ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ်ရှင်” ဟုဆိုကာ ဆရာညိုနောက်မှာ ထိုင်ပြီး ဘုရားကို ကန်တော့လိုက်သည်။

“သမီး ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ဆရာရှိနေထယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ကံ . .

ဇုန်လုံးမှိတ်” ဆရာညိုပြောသည့်အတိုင်း မိညွှက် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘုရားရှင်ရဲ့ တန်ခိုးတော်နှင့်အတူ အထက်ဆရာကြီးများအမိန့် ငါ့ဆရာ အမိန့်နှင့် ဤခြံကို နှောင့်ယှက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ် ယခုချက်ချင်း ဝင်ရောက်လာစို့”

ပြောလို့ပင် မဆိုးသေး . . မိညွှက်တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးလာတာ ဆံပင်ကို ဖားလျားဖြေချလိုက်သည်။ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ဆရာညိုကြည့်ကာ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့်။

“အခုရောက်ရှိလာတာ ဘယ်သူလဲ .. ဆရာကိုပြောပါ”

“မပြောဘူးပေါ့ ရပါတယ်လေ၊ ဧဟာဒီမှာ သိမ်ဝင်ပုတီးနဲ့ ရေမန်း ဒါဆိုရင် သဘောပေါက်တယ်နော်”

ဟု ပုတီးနှင့်ရေမန်းကို ပြလိုက်တော့မှ -

“မကြွယ်”

အသံကြီးက သြသြကြီးနှင့်၊ မိညွှက်အသံတော့ မဟုတ်။

“မင်းကို သယ်သူက စေခိုင်းတာလဲ”

“ဆရာမကြီး မြပုဝါ”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“....”

“ဘာလို့ဒီလို လုပ်ရတာလဲ”

“....”

“မင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်း၊ ဒါမှမဟုတ် သူစီရင်ခဲ့တဲ့ အဆောင်

ရှိလား”

“ရှိတယ်”

“ဘယ်နားမှာလဲ”

မိညွှက်ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ပရလောကသားမိကြွယ်က မြစည်းရိုးတိုင် ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဆရာညို သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

“နောက် ဘာလုပ်ထားသေးလဲ”

အိမ်ခေါင်တိုင်ကို ပြသည်။

ရပြီ.. ဒီလောက်ဆိုလုံလောက်ပြီ။

“မင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ဆရာ ပြန်ထားပေးပါမယ်။ ဒီအိမ် သားတွေကို ဆက်ပြီးမနောင့်ယုက်ပါနဲ့လို့ ကတိပေးပါ” အစိမ်းသရဲမ မိကြွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပရလောကသား မကြွယ်

အထက်ဆရာကြီးများ အမိန့်၊

ငါဆရာ အမိန့်၊ ယခုချက်ချင်း

ဤခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ထံမှ စွန့်ခွာပေးလော့” ဟုဆိုကာ မိညွှက် ခေါင်း ကိုကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

မိညွှက် ခေါင်းပိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ သတိရလာတော့ သူ့ကိုယ် သူ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။

“ကဲ.. ဒေါ်စိန်တုတ်၊ ခင်ဗျား ကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. ဆရာရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့အိမ်ကို အစိမ်းတိုက်သွားတဲ့ ဒေါ်မြပုဝါဆိုတာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး၊ ပခုက္ကူ (..)နယ်ဘက်က၊ ဒီမိန်းမကြီး ပျောက်နေတာကြာပြီ၊ ဘယ်က ဘယ်လို ပြန်ပေါ်လာပြီ..”

“ကျုပ်တို့ မြစည်းရိုးတိုင်တွေကို တစ်ချက်သွားကြည့်ရအောင်” ထို့နောက် မြစည်းရိုးတိုင်တွေကို သေချာစစ်ဆေးကြည့်ရှုရာမှ - “ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီမှာကြည့်..”

ဆရာညိုပြသည်က မီးကျွမ်းနေသည့်အဝတ်စတစ်စနှင့် အရိုး တစ်ခုကို အထက်ဆင်နှင့်ချည်ပြီး မြစည်းရိုးတိုင်ခေါင်းမှာ ချည်ထားသည် တို့ တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

“ဒါ ခုနက ပရလောကသားရဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ၊ လာ.. ခင်ဗျားတို့ အိမ်ခေါင်တိုင်အောက်သွားကြည့်ရအောင် ဘာများတွေ့ရမလဲလို့” ဆက်လက်ပြီး အိမ်ခေါင်တိုင်နားကို ရောက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမရှိ။

“ဘာမှလဲ မရှိပါလား.. ဆရာ” ဟုဒေါ်စိန်တုတ်က မေးလိုက်ရာ -

“ခင်ဗျားလို သာမန်လူတစ်ယောက်ကြည့်ရင် ဘယ်မြင်ရပုံမလဲ ဟု၊ ဒါမျိုးတွေ ခင်ဗျားမြင်မှာ အများကြီး” ဆိုပြီး ပြောလိုက်တော့ -

“ရှင်!..” ဆိုပြီး ဒေါ်စိန်တုတ်တစ်ယောက် အံ့သြသွားရသည်။

“ကဲ.. ခင်ဗျားလည်း မြပြင်ထွက်ပေး၊ ဒါတွေရှင်းရမယ့် အချိန် တွာပြီ”

ထို့နောက် ဆရာညိုက မြထဲမှာ စည်းဝိုင်းတားပြီး ပိတ်ဖြူတစ်ခု ထို ခင်းလိုက်သည်။ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည့် လူတွေကလည်း အပြည့်၊ အတုန်လုံး ဆရာညိုလုပ်သမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြလျက်။

“ဘုရားရှင်ရဲ့ တန်ခိုးအာနဘော်နှင့် အထက်ဆရာ ဆရာကြီးများ အမိန့်၊ ငါဆရာအမိန့်နှင့်တကွ ဤမြထဲရှိ

မသန့်စင်သောအရာများ
 ဤပိတ်ဖြူပေါ် လာရောက်စုစေအံ့”
 ဆိုပြီးပြောလိုက်ရာ ရုတ်တရက် လေညှင်းလေးများတိုက်လာ
 ပြီး ခြံထဲမှာရှိသည့် မြေပွန်များ ဟိုနေရာတစ်ခု၊ ဒီနေရာတစ်ခုနှင့် ပိတ်ဖြူ
 ပေါ် လာရောက်စုလေသည်ကို အားလုံး ထူးဆန်းအံ့ဩစွာ တွေ့မြင်
 လိုက်ကြရသည်။

ခြံဝန်းထဲမှာ သဲများသာရှိပါလျက် ပိတ်ဖြူပေါ်မှာ ရှိနေသည်များ
 တတော့ -

“ဒါကို သင်္ချိုင်းမြေလို့ ခေါ်တယ်။ စောစောက ခြံစည်းရိုးမှာ တွေ့ခဲ့
 တာက အစိမ်းသေရဲ့အဝတ် (သို့မဟုတ်) ထမီစ၊ အရိုးကတော့ အစိမ်းသေ
 ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု၊ ဒီတော့ ဒေါ်စိန်တုတ် ခင်ဗျားတို့မိသားစု
 တို့လုပ်တဲ့ ပညာရပ်ဟာ ဘယ်လိုပညာရပ်လဲဆိုတာ သိလားဗျာ”

ဟု ဆရာညိုက မေးလိုက်ရာ -

“မသိပါဘူး ရှင် .. ဆရာသီရင် ရှင်းပြပေးပါလား” ဟု ခွင့်တောင်း
 လိုက်သည်။

“အဲဒီပညာကို အစိမ်းတိုက်လို့ခေါ်တယ်။ အမြင့်ဆုံး ကဝေပညာ
 ရပ်ထဲမှာ ပါတယ်။ ဒီပညာရပ်ကို စီမံပေးတဲ့သူကလည်း ကဝေပညာ အရာ
 မှာ တကယ့်ဆရာကြီးအဆင့်လောက်ရှိမှ ဒါမျိုးကို လုပ်နိုင်တာ”

“နံပါတ် ၁) သင်္ချိုင်းအလယ် (သို့) အတွင်းပိုင်းအကျဆုံးက မြေကို
 ယူမယ်။

နံပါတ် ၂) အစိမ်းသေရဲ့အဝတ် (သို့) ထမီကို အဲဒီအစိမ်းသေရဲ့
 အရိုးနဲ့ပတ်ပြီးတော့ အထက်ဆင်နဲ့ချည်။

နံပါတ် ၃) ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အိမ်ခြံထဲကို စောစောက ယူလာတဲ့
 သင်္ချိုင်းမြေနဲ့ပတ်။

နံပါတ် ၄) အဆိုးဆုံးပဲ .. အိမ်ရဲ့ခေါင်တိုင်မှာ အဲဒီသင်္ချိုင်းမြေကို
 မြှုပ်၊ ဒါဆို အိမ်ထောင်ဦးစီးသေတယ်ပေါ့ဗျာ။

နံပါတ် ၅) ခုနက အစိမ်းသေရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ခြံစည်းရိုးတိုင်
 (သို့မဟုတ်) အိမ်ခေါင်တိုင်မှာ မြှုပ်ရင်လည်း အိမ်ထောင်ဦးစီးသေပြီး အကြီး

အကျယ် ဒုက္ခရောက်တာပဲ”

ဟု ဆရာညိုက ရှင်းပြလေသည်။

“ဒါနဲ့ အစိမ်းသေကို ချုပ်တယ်ဆိုတာကကော ဆရာ”

“အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောတာ .. ခင်ဗျားတို့အိမ်ကို အစိမ်းတိုက်
 သွားတဲ့ ဒေါ်မြပုဝါဆိုတာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး။ ပရတ္တူ(..)နယ်ဘတ်
 တာ၊ ဒီမိန်းမကြီး ပျောက်နေတာ ကြာပြီ။ ဘယ်က ဘယ်လို ပြန်ပေါ်လာပြီး
 ခင်ဗျားကိုမှ ဒုက္ခပေးသွားသလဲတော့ မသိဘူး။ သူတို့လို ဆရာကြီးမျိုး
 တွေက ရန်ငြိုး၊ ရန်စရှိတော့မှသာ လုပ်တာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ရန်စ ရှိခဲ့ဖူးလို့
 လား”

“မရှိပါဘူး .. ဆရာရယ်၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးပါဘူး”

“အေးဗျာ .. ဒါဆို စဉ်းစားစရာပဲ။ ဒေါ်မြပုဝါဆိုတာ အစိမ်းသေဆို
 ထောင်ချုပ်နိုင်တဲ့ ဆရာမကြီးပဲ။ ခင်ဗျားလည်း ဒီနေ့ကစပြီး ဘုရားတရား
 လုပ်၊ အရင်လို မနေနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားအလုပ်က အရမ်း ရန်များတဲ့ အလုပ်ပဲ
 လေ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ .. ဆရာရယ်” ဟုဆိုကာ ညှိုးငယ် စိုးထိတ်
 နေသော မျက်နှာထားဖြင့် ဒေါ်စိန်တုတ်သည် ဆရာညိုကို ထိုင်ကန်တော့
 လိုက်လေတော့သည်။

ထိုစဉ် ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြသော အဖြစ်အပျက်ကား .. ။

ဆရာညို .. ဒေါ်မြပုဝါအကြောင်း ပြောပြနေစဉ် အားလုံးကို ကြား
 ပြီး လူအုပ်ထဲမှ မျက်လုံးပြူးအံ့ဩသွားရသူက မိငြိမ်းရပင်တည်း။

နတ်လူသစ်

သေဆုံးသူတို့နှင့် သင်္ဂြိုဟ်နည်းလမ်းများ

လူတွေသေဆုံးတဲ့အခါမှာ သင်္ဂြိုဟ်နည်းလမ်း အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကို သိထားဖို့ လိုပါတယ်။ လောကမှာ လူမသေဖူးတဲ့ မိသားစု အိမ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။

လူတစ်ယောက်ဟာ ပကတိဇရာနာပြီး မသေဘဲ ဥပစ္စေဒရက် (သူတစ်ပါး လုပ်ကြံ၍ သေဆုံးခြင်း၊ သစ်ပင် သစ်ကိုင်းပိပြီး သေဆုံးခြင်း၊ ကားတိုက်၊ နွားဝှေ့ခံရပြီး သေဆုံးခြင်း) များ ဖြစ်ပါက မီးသင်္ဂြိုဟ်အပ်၊ မြေ၌သာ မြှုပ်နှံအပ်လို့ ရှေးဟောင်းကျမ်းများက ဆိုထားပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ တစ်အိမ်တည်းမှာ တစ်နေ့တည်း၊ နှစ်ယောက်သေဆုံးပါက နောက်ကျမှ သေဆုံးသူကို အရင်ချပြီး ပထမဆုံး သေသူကိုတော့ နောက်ကျမှချရမယ်လို့ သိမှတ်ရပါတယ်။ တစ်လတည်း တစ်အိမ်ထဲမှာ နှစ်ယောက်သေတဲ့အခါ ရက်လည်ပြီးမှ သေရင် အကူငွေ လက်ခံနိုင်ပြီး ရက်မလည်ခင် သေဆုံးပါက အကူငွေ လက်မခံအပ်လို့လည်း သိရပါတယ်။

ရပ်ထဲ ရွာထဲမှာ လဆန်းတစ်ရက်၌ လူသေသော် လည်းကောင်း၊ လဆုတ်တစ်ရက်နေ့၌ လူသေသော် လည်းကောင်း၊ အလောင်းကို ညဉ့်

ဆယ်အိမ်ပါ။ ညဉ့် သိပ်ခဲဝါက အနာရောဂါ နှိပ်စက်တတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လူအသေပျောက်လည်း ပိုများတတ်ပါတယ်။ သေတဲ့ နေ့မှာ အလောင်းကို ရက်ချင်း သင်္ဂြိုဟ်နိုင်ရင် သင်္ဂြိုဟ်ပါ။ မသင်္ဂြိုဟ်ဘဲ မိမိအိမ်မှာ တစ်ရက်ထက်လွန်ပြီး ထားပါက အဲဒီအိမ်မှာ အပြစ်ပင်သိမ်း ရောက်ပါတယ်။

မြို့ပြအရပ်မှာ သုံးရက်ကြာ၊ ရေခဲတိုက်မှာ ထားပြီးမှ သင်္ဂြိုဟ်ကြပါတယ်။ ဒါဟာ ရပါတယ်။ အဓိကက ကိုယ့်အိမ်မှာတော့ ရုပ်အလောင်းတို့ ညဉ့်သိပ်ခြင်းမပြုဖို့ တားမြစ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အသက်(၂၀) မပြည့်ဘဲ သေသူရဲ့ရုပ်အလောင်းကိုလည်း အိမ်မှာ ညသိပ် မထားတောင်းပါဘူး။

(၂၀)မပြည့်မီ သေသူရဲ့ရုပ်အလောင်းကိုလည်း မီး သင်္ဂြိုဟ်ဆင့်ပါ။ (၁၀)နှစ်အတွင်း သေသူရဲ့ အလောင်းရှိနေစဉ်အတွင်းမှာ ခိုက်ရန် မဖြစ်ကောင်းပါ။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ပါက သေသူကို နေ့မွန်းလွန်သော အချိန်မှသာ သုသာန်သို့ ယူဆောင်ရပါမယ်။ အကြင်သူဟာ လကွယ်နေမှာ သေပြီး လဆန်း တစ်ရက်နေ့မှ သင်္ဂြိုဟ်သော် လည်းကောင်း၊ လပြည့်နေ့၌ သေပြီး လဆုတ် တစ်ရက်နေ့၌ သင်္ဂြိုဟ်သော် လည်းကောင်း၊ အပြစ်ပင်သိမ်း ရောက်နိုင်ပါတယ်။

လဆန်းတစ်ရက်နေ့၊ လဆုတ်တစ်ရက်နေ့၌ သေဆုံးသူများကို နေ့ကူးဘဲ တစ်ခါတည်း သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ရက်ဆက်ထားမယ်ဆိုရင် မကောင်းပါဘူး။ သက်ပျောက်စွမ်းကိုတော့ လူသေပြီးတာနဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးပါးကို ဆတ်ကပ်လှူဒါန်းခြင်းဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

မိမိအိမ်မှာ ညဉ့်မသိပ်အပ်တာဟာ ဥပစ္စေဒရက်ကြောင့် အစိမ်းဆေးသေသူများ၊ အသက်(၂၀)မပြည့်သေးသူများ၊ လဆန်းတစ်ရက်၊

လဆုတ်တစ်ရက်နေ့တွေမှာ သေဆုံးသူများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ အစိမ်းသေ၊ သေသူကို မီးမသင်္ဂြိုဟ်အပ်၊ ညဉ့်မသိပ်အပ်၊ အကူငွေ လက်မခံအပ်ပါ။

ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ပကတိရောဂါအခံ၊ ဈာနာ၊ အသက်ကံ ကုန်လို့ သေဆုံးသူများကိုတော့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်။ သေသူအတွက် ရည်စူး အလှူဒါနကိုတော့ တတ်အားသမျှ အချိန်တိုင်း ပြုလုပ်ဖေး

ရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်က အသုဘလိုက်ပို့သူများဟာ အလောင်းချရာ ခရီးစဉ်အတိုင်း ကိုယ့်အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးမှ မိမိအလုပ်အကိုင်များကို ပြန်လုပ်သင့်ပါတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ အသုဘလိုက်ပို့ပြီး အပြန်လမ်းမှာ တစ်နေရာရာကို ဝင်ပြီး လုပ်စရာရှိတဲ့ ကိုယ့်အလုပ်များကို ဆက်လုပ်တာမျိုး မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ရှေးဟောင်းကျမ်းများမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

တောရွာများမှာဆိုရင် သေလူကို အိမ်၌ ထားရပါက ခေါင်းရင်းက ထရံကလားကို မဖွင့်အပ်ပါဘူး။ အလောင်းမြေချတဲ့နေ့မှသာ ကလားဖွင့်အပ်ပါတယ်။ မြို့အရပ်မှာတော့ လူသေရင် အိမ်ရဲ့တံခါးတွေကို ဖွင့်လှစ်ထားရပါတယ်။ နတ်အုန်းကို စွန့်ထားရပါတယ်။ ဒါမှသာ ခုနစ်ရက်မပြည့်မီ အိမ်ထဲကို သေသူရဲ့ ဝိညာဉ် လွတ်လပ်စွာ ဝင်ထွက်ခွင့်ပြုထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိအိမ်မှာ နေထိုင်တဲ့ အစေအပါ၊ ကျေးကျွန်တို့ သေဆုံးပါက အကူငွေ လက်ခံအပ်သော်လည်း သားမြေးအရင်းအချာများကဲ့သို့ ခမ်းနားအောင် မထားကောင်းပါဘူး။ အတင့်အတယ်မခံအပ်လို့ သိရပါတယ်။ သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်များကိုလည်း ဘယ်တော့မှ အကြွေးမထားအပ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ် ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပါစေ၊ ကူငွေကို လက်ခံပါ။

လက်ခံရရှိထားသော ကူငွေများကို အသုဘကိစ္စအတွက် စရိတ်

စကားများအတွက် ကုန်စင်အောင် ဆုံးပါ။ ကူငွေကို တခြားကိစ္စများမှာ မသုံးအပ်သလို သေသူအတွက် ရည်စူးပြီး ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်း (သင်္ကန်း) စသည်တို့ကို အိမ်၌ ကြာကြာ မထားကောင်းပါဘူး။ မြန်မြန် ပေးလှူရပါတယ်။

နောက် တစ် ချက် ကတော့ သင်ဟာ သင်္ချိုင်းမြေကို ရောက်တဲ့အခါမှာ အောက်သို့ကျ

အားပြီးသား ပစ္စည်းကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ကောက်ပြီး ယူမလာကောင်းပါဘူး။ သင်္ချိုင်းမှာ ထားခဲ့ရမယ့်၊ သုသာန် ရောက်ပြီးသား ပုဆိုး၊ ဖျဉ်၊ လက်ဖက်၊ ကွမ်း၊ အရက်တို့ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မယူလာပါနဲ့။

အလောင်းမြေမချမီ မီးမသင်္ဂြိုဟ်မီမှာ ငလျင်လှုပ်ပါက အလောင်းတို့ လျှင်မြန်စွာ ချရပါတယ်။ သေသူရဲ့ အလှူအတန်းဝတ်တို့မှာ လေငွေခတ်လို့သော် လည်းကောင်း၊ မီးလောင်သော် လည်းကောင်း၊ မြိုလဲဖျက်စီးမှုများ ကြုံပါက ရွှေမျိုးစဉ်ဆက် ဒုက္ခတွေ့တတ်ပါတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့အမျိုးတို့ သေကွဲ့ကွဲ့ရတတ်ပါတယ်။

သေသူရဲ့ ရုပ်အလောင်း၊ အလောင်းစင်ကို မရောက်မီ မိုးကြိုးပစ်ခံရပါက သားစဉ်မြေးဆက် အသက်မရှည်တတ်ပါ။ အိမ်အောက်၊ ကျောင်းအောက်မှာ လူမသေအပ်ပါ။ မသေကောင်းပါ။

ရဟန်းသာမဏေတို့ အမိအဖ အိမ်မှာ သေဆုံးပါက စည်မောင်း၊ ဆိုင်းဝိုင်းတို့ကို ရွာရဲ့ဥပစာအတွင်းသို့ သွင်းပြီး မတီးအပ်ပါ။ ပဉ္စင်၊ ရဟန်း၊ သာမဏေတို့ကို အစုံကိရိယာဖြင့်သာ သင်္ဂြိုဟ်အပ်ပါတယ်။ ရွာပြင်မှာ သေသောသူကို ရွာတွင်းသို့ မယူအပ်ပါ။ ယူခဲ့ပါက ထိုမြို့ ထိုရွာတို့မှာ အနာရောဂါတို့ ထူပြောအပ်ပါတယ်။

လှည့်စားရက်သူ (စုန်းစိုက်)

မောင်လေးအောင် (သန်လျင်)

“ပူတယ် !... ပူတယ် !... ရင်ထဲမှာ ပူတယ်” ဟု စူးစူးထဲထဲ အော်လိုက်သည်။ အကို့ကို ဆွဲရွတ်လိုက်၏။ ပြီး အထောင့် ပစ်လိုက်၏။ တထောက်တည်းမှာပင် ခေါင်းအုံး၊ စောင်၊ အိပ်ရာခင်းများကို အိမ်ပေါ်မှာပင် လှင့်ပစ်နေသည်။

ဦးလေး၊ အဒေါ်နှင့် အိမ်နီးချင်းများသည် အောင်အောင်အနားတွင် ရှိနေကြသည်။ ဝိုင်းရံနေကြ၏။

“ဝိုတူ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ဟင် !... ပြောစမ်းပါ။ ဒေါ်လေးကို ပြောပြစမ်းပါ..”

တူဖြစ်သူ အနားကပ်၍ အခေါ်ဖြစ်သူမှ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ပူတယ် .. ဒေါ်လေးရာ၊ သိပ်ကို ပူနေတယ်၊ ကျွန်တော် မခံစားနိုင်တော့ဘူးဗျာ” ပြောပြီး-

“ကျွန်တော် ရေသောက်ချင်တယ် .. ရေသောက်ချင်တယ်”

ဟု အောင်အောင်သည် သနားစွယ်ပြောရာသည်။

အောင်အောင် အနီးတွင် ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေသော မမမြင့်ဆိုသူ မိန်းကလေးမှ ပြာပြာသလဲပင် အနီးရှိ သောက်ရေအိုးမှ ရေတစ်ခွက်ကို ဖန်ခွက်ဖြင့် ခပ်လာပြီး အောင်အောင်ကို

ပေးလိုက်၏။

အောင်အောင်သည် ရေဖန်ခွက်ကိုကိုင်၍ မော့ရလိုက်သည်။ တစ်ကျွန်း၊ တစ်မော့၊ တစ်ဝိုက်သည် လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် ဝမ်းထဲသို့ ရောက်သွားမည်ထင်၏။ ကျန်ရှိသော ရေများသည်ကား။

“ဖူး..ဖူး..ဖူး..”

ပါးစပ်တွင်း၌ ငုံ့၍ တဖူးဖူး မှုတ်ထုတ်နေတော့သည်။ ဖန်ခွက်တွင်းမှ ရေများကုန်သည်အထိ၊ အနီးတွင် ထိုင်နေကြသော လူအားလုံး ရေများ စိုကုန်သည်။ ခက်ပြီး၊ ခက်တော့ ခက်နေပြီ။

အဖတ်မှန်သမျှ မစား၊ ထမင်းဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ရေကိုတော့ ခဏ၊ ခဏ တောင်းသည်။ တစ်နေကုန် တောင်းသည်။ သောက်ပြန်တော့လည်း ရေတစ်ဖန်ခွက်လျှင် တစ်ကျွန်း၊ တစ်ဝိုက်မျှသာ ဝမ်းထဲရောက်၏။ ကျန်ရေများသည် ပါးစပ်အတွင်းမှ မှုတ်ထုတ်ပစ်၍ ကုန်သွားသည်သာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါ၊ တစ်ခါ အောင်အောင်သည် သူ၏ရင်ဘတ်ကို ထုထုနေတတ်သည်။

။

“ကျွန်မ..ကျွန်မ.. အပေးကြီးကို ကြောက်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်ပေးပါ အပေးကြီးရယ်..၊ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ပူနေပါတယ်။ ပြန်လွှတ်ပေးပါနော်.. အပေးကြီး”

“ပူတယ်ဗျ.. ပူတယ် .. ပူလွန်းလို့ပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို တယ်ကြထိန်း..” ဟုအော်နေသည်။

သူ့အကြောင်းသိကြသူ အားလုံးသည် အောင်အောင်ကို သနားနေကြသည်။ အောင်အောင်ကို မခင်သူ မရှိ။ အားလုံးက ခင်မင်ကြသည်။ အဖို့ကြီး မမမြင့်ဆို အောင်အောင်ကို အခင်ဆုံး၊ မိုးလင်းသည်နှင့် အောင်အောင်ဆီသို့ ရောက်လာပါပြီ။ တင်ကြည့်တို့၊ တင်မှီတို့ဆိုရလည်း အောင်အောင်ကို ခင်တာမှလွန်ရော။

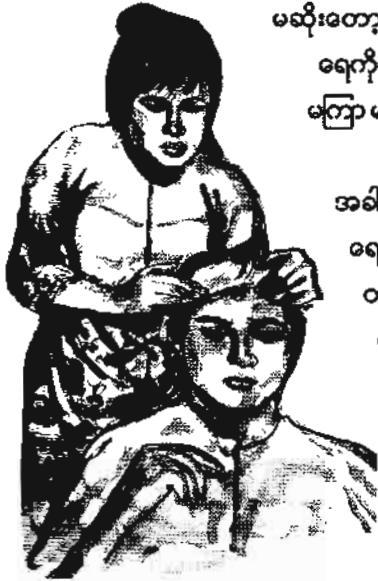
အောင်အောင်သည် ထိုသို့ ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ။ ဦးလေးနှင့်အခေါ်တို့ စိတ်မကောင်းကြ။ ခေါင်းခဲနေကြပြီလေ။ သည်ရပ်တွင် အရေးပေါ် ပြေးခေါ်မည့် ဆရာဆိုလျှင် ဆရာတစ်ယောက်တော့ မှီသည်။

ဆရာနာမည်သည် ဦးစိန်ပန်း ဖြစ်၏။ ပယောဂဆရာ၊ ရပ်ကွတ်ဝေးဝေးတစ်နေရာ ကွင်းစပ်တွင် နေထိုင်သည်။ သီးခြား နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါစိတ်မည်။ မည်သူနှင့်မျှ ရောရောနှောနှော နေထိုင်ခြင်းမရှိ။

မတတ်နိုင်တော့။ ယုံကြည်သည် ဖြစ်စေ မယုံကြည်သည် ဖြစ်စေ အနီးအနား ပြေးခေါ်စရာဆိုလို့ သည်ဆရာပဲ ရှိသည်လေ။ ခေါ်ရတော့မည်၊ ဖင့်ရတော့မည်ပေါ့။ သည်လိုနှင့် ပယောဂဆရာ ဦးစိန်ပန်း ပင့်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာအိမ်သို့ ကြွလာပြီ။ အောင်အောင်ကို စမ်းသပ်ပြီး သောက်စေးစေးသွားသည်။ ဘာမျှ ထွေထွေထူးထူး မလုပ်။

သုံးလေးရက် ဆက်တိုက် ကြွလာသည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သာ၊ အောင်အောင် သိသိသာသာ သက်သာလာ၏။ ယခင်ရက်ကလောက်

www.burmeseclassic.com

မဆိုးတော့၊ မကြမ်းတော့၊ မအော်တော့ချေ၊
 ရေကိုတော့ တောင်းမြတိုင်း တောင်းသည်။
 မကြာ မကြာ တောင်းသည်။
 အောင်အောင်မှ ရေတောင်းသည်
 အခါ ဦးလေး စီစဉ်ပေးထားသည့်အတိုင်း
 ရေဖန်ခွက်တွင် ပိုက်သေးသေးလေးကို
 တပ်၍ တစ်ယောက်မှ ကိုင်ထားပေးရ
 ၏။

ထုတ်၍ မရတော့ပေ။ ရေသောက်နိုင်ပြီပေါ့၊ ဝမ်းသာ စရာပဲ။

လုံးလုံးကြီးတော့ ကောင်းမလာသေး။ မကြမ်းတာ၊ မအော်တော့
 သာတစ်ခုပါပဲ။ ရေတော့ အကုန် သောက်နိုင်ပြီ။ ထမင်းစား၍ မရနိုင်သေး။
 ကိုးရက်၊ ဆယ်ရက်ရှိပြီ။ ကောင်းလာသင့်ပြီပေါ့။ အခုတော့ ဆရာကုနေ
 ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် လုံးလုံးကြီး မကောင်းသေးတာလဲ။ ဦးလေးနှင့်
 အဲလေး စိတ်ညစ်ရပြီ။ ညစ်မယ်ဆိုလည်း ညစ်စရာပါပဲ။ သည်အတိုင်းဆို
 မလွယ်ဘူး။

အောင်အောင် အားပြတ်နေပြီလေ။ ဦးလေးနှင့်ဒေါ်လေး ခေါင်း
 ချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ရပြီပေါ့။

“မမ အမြန်လာ ..

အောင်အောင် အသည်းအသန်ဖြစ်

သံကံတုန်း ရပ်ကွက်။

ရေနံချောင်းမြို့”

အောင်အောင် ပယောဂ မစွဲကပ်မှီ တစ်ရက်အလိုတွင် ဦးလေး

ဖြစ်သူနှင့် မြို့အစွန်သို့ ထွက်ခဲ့
 သည်။ အချိန်သည် နေဝင်ရီရော
 အချိန်၊ နွားရိုင်းသွင်းချိန်၊ အရေး
 ဝေါ်တိစ္ဆာတစ်ခုဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြခြင်း
 ဖြစ်သည်။ မြေလှမ်း သုတ်သုတ်
 ခြင့် သွားနေရင်းကပင် မှောင်စပျိုး
 လာသည်။

လဆန်းရက်မို့ ထင်၏။
 လလေးက တစ်ခြမ်းပဲ။ လသည်
 ဘော့တသာ၊ ကြယ်ရောင်များက
 လင်းလက်၍ နေသည်။ သွားရင်းက
 ဝင်ကြယ်၏ အလင်းရောင်အောက်
 ၌ အုတ်ဂူတစ်ခုကို အဖွေးသား မြင်လိုက်ရ၏။

“အခု ဦးလေးတို့ရောက်နေတာ ဘုန်းကြီးသင်္ချိုင်းကွ .. ဝါတူရ။
 အခု ဝါတူမြင်နေရတဲ့ဂူက ဘုန်းကြီး ဦးဥတ္တမဂူ၊ တလောကမှ ပြန်လွန်တော်
 မှသွားတာလေ။ မြေမြှုပ်ပြီး ဂူသွင်းထားတာ” ဟု ဦးလေးက ပြောသည်။

အောင်အောင်သည် အုတ်ဂူကို မြင်လိုက်ထဲကိုက ထိတ်ကနဲ
 ဖြစ်သွားသည်။ ရင်တုံ့ပန်းတုံ ဖြစ်သွား၏။ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်များသည် ထိုး
 ထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်သွားသလားဟုပင် ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ အောင်
 အောင် လန့်သွားသည်မှာ အမှန်။

ဦးလေးပြောလိုက်သော စကားကိုကြားမှ ပို၍ ပို၍ ကြောက်လာ
 ၏။ ကြောက်ဖူးများပင် တုန်လာသည်။ အိမ်ကို အမြန် ရောက်ချင်နေပြီလေ။

“ဝါတူ ကြောက်နေသလားကွ၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွာ”

“မကြောက်ပါဘူး .. ဦးလေးရာ” ဟုသာ ပြောလိုက်ရသည်။

ကြောက်စိတ်က ပိုလို့တောင် ကဲလာ၏။ ဦးလေးလက်ကို ဖမ်းဆွဲ
 ၍ မြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းလာမိသည်။ ဦးလေးပြောတော့မှ အောင်အောင်
 မျက်စိတဆုံး ကြည့်မိ၏။

ဂူတွေ .. ဂူတွေ .. ဂူတွေ .. အများကြီးပဲ။

www.burmeseclassic.com

“ဘုန်းကြီး သချိုင်းတဲ့”

အောင်အောင်နားမှာ ကြားနေမိသည်။ မမှောင်တမှောင်၊ မလင်းတလင်းဖြစ်နေသော ကြယ်တို့၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် တူဖြစ်သူ အောင်အောင်တို့နှစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လာလိုက်ကြသည်မှာ အိမ်ရောက်တော့ ည(၁၁)နာရီတောင် ထိုးနေပါပြီကော။

အောင်အောင်၏ အမေ၊ ဒေါ်လေး၏မမနှင့်အတူ၊ မေမေနှင့် ဒေါ်လေးတို့၏ မိခင်၊ အောင်အောင်၏ အဘွားတို့နှစ်ယောက်သည် သံကြိုးစာရရချင်း နေထိုင်ရာ ရန်ကုန်မှ ရေနံချောင်းမြို့၊ သံကုန်းရပ်ကွက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

အောင်အောင်၏ အဘွားဖြစ်သူသည် အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်ရောက်မျှင်ပင် အမောမဖြေအား။ မြေးဖြစ်သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် အနေအထားကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၏။ အကဲခတ်၏။ လက်ချုံသွေးကို စမ်းကြည့်သည်။ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဖြဲကြည့်သည်။

“ကဲ...ကဲ...မိဌေးဇေ၊ ဖယောင်းတိုင် (၉)တိုင်နဲ့ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်ပေး၊ မြန်မြန် လုပ်စမ်းအေ...”

အောင်အောင်၏ အဘွားဖြစ်သူမှ သမီးငယ်ဖြစ်သူ အောင်အောင်၏အဒေါ်ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

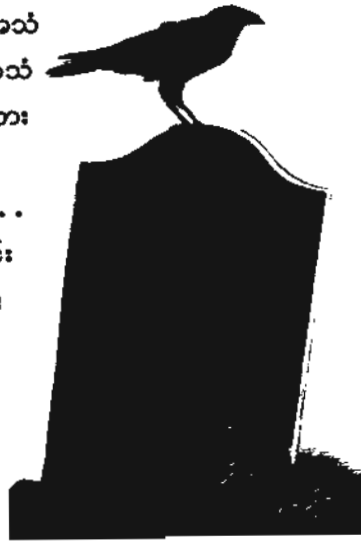
အိမ်ပေါ်တွင် လူများ ပြည့်ကျပ်နေ၏။ အိမ်အောက်ခြံဝင်းထဲတွင်လည်း လူများ တချို့တစ်ဝက် ရှိနေကြသည်။ အောင်အောင်အဘွားကို ကြည့်၍ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ လေ့လာ အကဲခတ်နေကြသည်မှာ အမှန်ပင်။

အောင်အောင်သည် အိမ်ရာပေါ်တွင် မှေးနေသည်။ အဘွားဖြစ်သူသည် ဆီမီး ဖယောင်းတိုင်(၉)တိုင်၊ အောင် အမွှေးတိုင်(၉)တိုင်ကို ဘုရားတွင် မီးပူဇော်သည်။ ဘုရား ရှိခိုးသည်။ မေတ္တာ ဖို့သည်။ မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသည်။ ပြီးတော့ ပုတီးစိပ်သည်။

သိပ် မကြာလိုက်ပါ။ ပုတီး ဘယ် နပတ်ပြည့်သည်ကို အဖွားသာ

အသိဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အဘွား၏အသံပေါ်တွက် လာသည်။ မူလပင်ကိုယ် အသံမဟုတ်။ ဝပ်ဝဲဝဲဖြစ်နေ၏။ ရှမ်းသံလား မပြောတတ်။

“ညည်းတို့ . . ညည်းတို့ . . ငိုမြေးကို ဘယ်ခေါ်သွားလဲ။ သချိုင်းမှာ လန့်လာတာအေ။ ကံနိမ့်ရာခံ၊ မြေနိမ့်ရာ လုံစိုက်ဆိုတာ မကြားဖူးသူးလား။ အညှီရှိတော့ ယင်အုံတာပေါ့အေ၊ ညည်းတို့နဲ့တော့ ခက်ပါတယ်” ဟု ပြောပြီး အဘွား အသံတိတ်သွား၏။

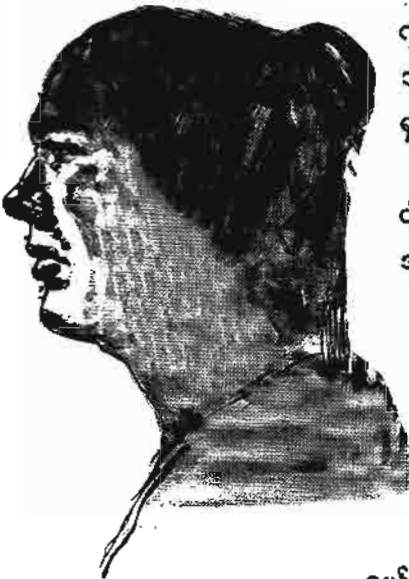
အိမ်ပေါ်အိမ်အောက်ရှိ လူအားလုံး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိနေကြ၏။ သို့လော၊ သို့လောဖြင့် အဘွားကိုတစ်လှည့် . . အောင်အောင်ကို တစ်လှည့် မျက်တောက်မခတ် ကြည့်နေကြ၏။ မှင်သက်နေကြသည်။

“ဒင်းက ငိုမြေးကို လုပ်တယ်ပေါ့လေ . . လုပ်ရက်တယ်၊ လှည့်စားရက်တယ်။ ငိုမြေးကိုမှစွေးပြီး လုပ်ရက်ပလေ။ ကဲ . . ငါ သည်ပုတီးနဲ့ပဲ ဒင်းကို တုတ်ပြီးသား၊ ချုပ်ပြီးသား ဖြစ်စေရမယ်။ ဒင်း . . ဘယ်ပြေးမလဲ။ ဒင်း . . ဘယ်မှာလဲ”

ပုတီးကို လက်တွင်ကိုင်၍ လည်းကောင်း၊ ဝှေ့ရမ်း၍ လည်းကောင်း ပြုလုပ်၍ ပြောဆိုအပြီး . .

အောင်အောင် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ ယောက်ျားတိုင် မဟုတ်၊ မိန်းမတိုင် ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးလို ထိုင်နေသည်။ လက်အုပ်လေးချိုလျက်၊ ရှုပ်သည် ပြောင်းလဲသွား၏။ မိန်းမရုပ်၊ အသံသည် မိန်းမသံ။

“ကျွန်မ . . ကျွန်မ . . အမေကြီးကို ကြောက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ပြန်လွှတ်ပေးပါ အမေကြီးရယ် . . ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ပူနေပါတယ်။ ပြန်

လွတ်ပေးပါနော် . . အမေကြီး” ဟု သနားစွာ ငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောနေ ရာသည်။

“ဘာ ! .. အခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ။ ငါ့မြေးကို ညည်းတို့ လုပ်ထားတာ အခုထိ ခံနေရတုန်း။ လုပ်တုန်းက လုပ်ပြီး အခုမှ ဘာလို့ကြောက်နေ ရတာတုန်း။ ပြော . . ညည်း ဘယ် သူလဲ . . ဘယ်ကလဲ။ ငါ့မြေး တို့ ဘာလို့လုပ်တာလဲ .. ပြော .. ပြော .. အခုပြော ..”

“ကျွန်မ ပြောပါ့မယ်၊ အမေကြီး ရယ် . . ကျွန်မကလေး သံကံကုန်း ရပ် တွက်နဲ့ဝေးဝေး တစ်နေရာ၊ ကွင်းစပ်မှာ ရှိနေတဲ့ တဲကပေါ့။ တစ်လုံးထဲမှ တစ်လုံးထဲပါ။ အခြားတဲတွေက ကျွန်မတို့တဲနဲ့ ဝေးပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မ နေတာပါ”

ရွာသူစုန်းမ လွန်စွာမှ မောနေဟန်ရှိ၏။ စကားပြောသည်ကို နား ထောင်ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်သည်။

“ကျွန်မ ယောက်ျားက အမေကြီးမြေးကို ဆေးကုနေတာလေ”
“ဘာ ! ..”

အောင်အောင်၏အဘွားအသံသည် ဒေါသကြောင့် ကျယ်လောင် သွားသည်။

“ဘာ ! ..” ဟူသော အသံသည် စပ်မာမာဖြစ်သည်။

“မိဋ္ဌေးတို့တော့ အံ့ပါအေး၊ အံ့ရော . . အံ့ရော . . မိန်းမဖြစ်သူက စုန်းနဲ့တိုက်၊ ပြီးရင် ယောက်ျားဖြစ်သူက ဆေးကု၊ ကုလိုက်၊ တိုက်လိုက်၊ တိုက်လိုက်၊ ကုလိုက်ပေါ့ .. ဟုတ်လား။ လုပ်ရက်လိုက်တာအေး၊ ဒါကြောင့် ငါ့မြေး ကောင်းလိုက်၊ မကောင်းလိုက်ဖြစ်နေတာကိုး။ ကဲ . . ကဲ ဆက်ပြော စမ်းပါဦး”

“ပြောပါ
အမေကြီးရယ် .
.. ပြောပါ့မယ်၊ အမေ
ကြီးတို့ ကြောက်လွန်
လွန်းလို့ အမှန်တိုင်း ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မဘဝကလေး . . နေ့သက်မှာ စံပြီး
ညဘက်မှာတော့ လူမသိ၊ သူမသိအောင် သင်္ချိုင်းမြေတစ်ကြောမှာ၊ အပုပ်
နံ့လှိုင်နေတဲ့ အပုပ်တောမှာ . . အပုပ်၊ အစပ်စားပြီး ကျင်လည် ကျက်စား
နေရတဲ့သူပါ။ အမေကြီးမြေးကို သင်္ချိုင်းထဲမှာတွေ့ပြီး ရှစ်လို့ နောက်က
အကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ပြုစားမိခဲ့တာပါ။ လှည့်စားမိခဲ့တာပါ”

“ရှစ်လို့ လုပ်တယ် . . အံ့ပါ . . အံ့ပါ . .”

အဘွားက သည်သို့ ပြောလိုက်၏။ အိမ်ပေါ် အိမ်အောက်ရှိ လူ
များသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်၊ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်။ နား
ထောင်နေကြသည်။ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြနေကြသည်မှာ အမှန်။

အဘွားသည် လက်တွင်ရှိနေသော ပုတီးကို မိန်းမထိုင်၊ ထိုင်နေ
သော အောင်အောင်၏လည်ပင်းကို စွပ်ချလိုက်သည်။

“အမလေး ! .. ပုလိုက်တာ အမေကြီးရယ် ပုလိုက်တာ။ မီးလို့ ပု
ထားပါ . . လှုပ်မရအောင်လည်း အမေကြီးက ရက်ရက်စက်စက်ကို ကျွန်မ
တို့ တုတ်ထားလိုက်တာ။ ကျွန်မလေ . . ကျွန်မ လုံးဝ လုံးဝကို လှုပ်မရတော့
ဘူး။ ကျွန်မကို လွတ်ပေးပါ အမေကြီးရယ်။ ကျွန်မ အမှန်ကို အမှန်တိုင်း
လည်း ပြောပြီးပါပြီ။ လွတ်ပေးပါ အမေကြီးရယ် . . လွတ်ပေးပါနော်”

သနားစွာ ပြောလာ၏။ အသံသည် ငိုသံပါနေသည်။

“ကဲ . . ညည်းကို ငါလွတ်ပေးမယ်။ ငါ့မြေးကို အကောင်းပကတိ
ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ပေး။ နောက်နောင်ကို ငါ့မြေးတင် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါကိုမှ ဘယ်(၇)ရက်သားသမီးကိုမှ မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေး
ရမယ်။ ပြီးတော့ ညည်းတတ်တဲ့ စုန်းပညာတွေကို ဘုရားကိုလှူရမယ်။
သယံနယ်လဲ . . ကတိပေးနိုင်မလား။ လှူနိုင်မလား”

“ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်။ ရဲရဲကြီး ကတိပေးပါတယ်။ ကျွန်မ
ထတ်တဲ့ စုန်းပညာတွေကိုလည်း ဘုရားကိုလှူပါတော့မယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် အရင်ဆုံး ငါ့ခြေကို ကောင်းအောင်လုပ်ပေးပေတော့”

“အမေကြီးကို ကြောက်လွန်လွန်းလို့ပါ... အမေကြီးစကားကို နားထောင်သောအားဖြင့် ကျွန်မကတိစကားအတိုင်း အမေကြီးရဲ့ခြေကို ပြုစားတဲ့ တိုက်ထားတဲ့ စုန်းပညာတွေကို ကျွန်မ ပြန်နတ်ပြီးပါပြီ။ အမေကြီး ကျွန်မကို လွှတ်လို့ ကျွန်မလွတ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ အမေကြီးခြေအကောင်း ပကတိ ဖြစ်နေပါပြီ... အမေကြီး”

စုန်းမ၏အသံသည် တုန်နေသည်။ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေပုံလည်း ရသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ညည်းတတ်တဲ့ စုန်းပညာတွေကို ဘုရားမှာ လှူမှာနော်”

“လှူပါမယ်လို့ အမေကြီးကို ပြောပြီးပြီပဲ”

“ကဲ... ဒီလိုဆို ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်တိုက်။ ငါက ရှေ့ကဆိုမယ်။ ညည်းက လိုက်ဆိုပေတော့”

စုန်းမသည် ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်တိုက်၏။ အမေကြီးရှေ့က ဆိုသွားသည့်အတိုင်း နောက်ကလိုက်ဆိုနေသည်။

“ဘုရားတပည့်တော်မသည် သည်နေ၊ သည်ရက်၊ သည်အချိန်ကစ၍ တပည့်တော်မ တတ်ကျွမ်းသော စုန်းပညာကို အကြွင်းအကျန်မရှိ ရအောင် အကုန်အစင် လှူပါသည် အရှင်မြတ်ဘုရား။ ဘယ်သောအခါမှ မည်သူ့၊ မည်ဝါကိုမှ (၇)ရက်သားသမီးများကို မပြုစားပါ အရှင်ဘုရား။ စည်းဖောက်၍ ပြုစားမိခဲ့သည်ရှိသော် ယခုဘဝမှာပင် လင်နှင့်သားနှင့် ရှင်ကွဲ့ ကွဲ့၍ အသေဆိုးနှင့် သေရပါစေသား အရှင်မြတ်ဘုရား”

အမေကြီးသည် ဂဏနားလိုက်၏။ စုန်းမဖြစ်သူကို အကဲခတ်၏။ စုန်းမသည် လက်အုပ်ချီထားလျက် ခေါင်းကိုငုံထားသည်။ အမေကြီးသည် စုန်းမဖြစ်သူကို စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာအကဲခတ်ပြီးမှ ဆက်၍ တိုင်ပေးသည်။

“ဤသို့... ဘုရားတပည့်တော်မ တတ်ကျွမ်းသော စုန်းပညာကို တစ်စမကျန်၊ အကုန်အစင် လှူဒါန်းရသော ကုသိုလ်ကံ၊ စေတနာ၊ သန္တီ

စွမ်းအားများကြောင့် ယခုဘဝတွင် လည်းကောင်း၊ နောင်ဖြစ်လေရာ ဘဝ၊ အဝဆက်တိုင်းမှာ ပြုစားသူ မဖြစ်လိုပါ။ ကုစားနိုင်သူ၊ (၇)ရက်သားသမီးများကို ကယ်တင်၊ ကယ်မနိုင်သူသာ ဖြစ်ရပါလို၏။ ထို့ပြင်တဝ သာသနာပြုနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်ရပါလို၏ အရှင်မြတ်ဘုရား”

အမေကြီးသည်ရှေ့ကဆို၍ ပြီးသွားပြီ ဖြစ်၏။

“ကဲ... ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ကန်တော့၊ ပြီးရင် ငါ့ကို ကန်တော့” စုန်းမဖြစ်သူသည် အမေကြီးပြောသည့်အတိုင်း ဘုရားကို သုံးကြိမ်စိုင်တိုင် ကန်တော့သည်။ ပြီးတော့ အမေကြီးကို ကန်တော့သည်။

“သာဓုပါတော်... သာဓုပါ... သာဓုပါ... စုချိန်ကစပြီး ငါတားထား ထဲ့စည်းကို ဖျက်လိုက်ပြီ။ ငါတုတ်ထား ချုပ်ထားတဲ့ ကြိုးကို ဖြည့်လိုက်ပြီ။ ညည်း သွားလိုရာကို သွားနိုင်ပြီကွယ်”

ဟုပြောပြီး လည်ပင်းတွင် စွပ်ထားသောပုတီးကို အမေကြီး ပြန်ထူလိုက်ပါတော့သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မိန်းမထိုင်၊ ထိုင်နေသော အောင်အောင် “သုံးခနဲ” အိပ်ရာပေါ်တွင် ဓွေ့ဓွေ့လေး လဲကျသွား၏။

ကြည့်နေကြသူအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အနီးတွင်ရှိနေသော အောင်အောင်မေမေ၊ ဦးလေး၊ ဒေါ်လေးတို့နှင့် အိမ်နီးချင်း ဖြစ်သူ မမလှမြင့်၊ မတင်ကြည်၊ မတင်မီတို့အားလုံး ပျာပျာသလဲ အောင်အောင်နား တိုးကပ်လာပြီး ဈေးသုတ်ပေးသည်။ ယပ်ခပ်ပေးကြ၏။

“ဘာများ ဖြစ်သွားပြီလဲ” ဟူသော အတွေးတွေးကုန်ကြသည်။

“ငါ့ခြေ... ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး ဂဏ မေ့သွားတာပါ။ မကြာပါဘူး။ ထထိုင်ပါလိမ့်မယ်... ဘာမှ စိတ်မပူကြနဲ့တော့”

အောင်အောင်သွားသွား ပြောတာမှန်သည်၊ မကြာလိုက်ပါ။ အလွန်ဆုံး(၁၀)မိနစ်မျှသာ ရှိမည်ထင်၏။ အောင်အောင် ငုတ်တုတ် ထထိုင်သည်။

“ဟင် ! . . သွားသွား ရောက်နေတယ်၊ ဟော . . မေမေတော့မိ ထယ်၊ မမမြင့်နဲ့ မတင်ကြည်၊ မတင်မီတို့လည်း ရောက်နေကြတာတို့။ အိမ်ပေါ်နဲ့ အိမ်အောက်မှာလည်း လူတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ သွားသွား... သွားသွား။ သား ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်... ပြောပါ သွားသွားရဲ့ ပြောပါ”

အောင်အောင်သည် ပြုံးတူးပြတ်ဖြင့် လူများကိုကြည့်ပြီး တအံ့ တကြွတ်နေဟန် ရှိသည်။ မိမိကိုယ် မိမိ၊ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်း မသိတဲ့အဖြစ် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။

“ငါ့မြေး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နည်းနည်း နေမကောင်းဖြစ်တာပါ။ အခု ဘွားဘွားကုပေးလို့ ကောင်းသွားပါပြီ။ လုံးဝကို ကောင်းသွားပါပြီ။ ငါ့ မြေးရယ်” ဟုပြောပြီး တစ်ဆက်တည်းပင် -

“မိဌေး... ညည်းတူ သောက်ဖို့ ကြက်စွပ်ပြုတ်လေး၊ အမြန်လုပ် စမ်းအေ... ညည်းတူမှာ ဘာရောဂါ၊ ဘာပယောဂမှ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ် အညှီအဟောက်မှလည်း မကပ်တော့ဘူး။ လုံးဝ ကင်းစင်သွားပြီ”

“အားရှိဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ အားရှိအောင် အမြန်ဆုံး အားအင် ပြည့်လာအောင် ညည်းတူကို ကြက်စွပ်ပြုတ်၊ ကြက်သားဆန်ပြုတ်ကို များ များတိုက်၊ ငါ့မြေး အားရှိလာဖို့ အရေးကြီးတယ်” ဟုပြောပြီး ဘုရားစင်ပေါ် တွင် အဆင်သင့်တင်ထားသော ရေစင်ရေမန်းခွက်ကိုယူ၍ -

“ကဲ... ငါ့မြေးလေး ဘွားဘွားတိုက်တဲ့ ရေမန်းကို သောက်လိုက်၊ ငါ့မြေး ကောင်းသွားမယ်၊ စိတ်တွေ ကြည်လင်သွားလိမ့်မယ်၊ သောက် လိုက်ပါ မြေးလေးရယ်”

အောင်အောင် သူ၏ဘွားဘွား ကမ်းပေးသော ရေမန်းခွက်ကို ယူ ပြီး ကုန်စင်အောင်မော့ပြီး သောက်ချလိုက်လေ၏။

“ငါ့မြေးက လိမ္မာသားပဲ၊ ငါ့မြေး အိပ်ချင်လာလိမ့်မယ်၊ အိပ်ပျော် အောင်သာအိပ်တော့ မြေးလေးရယ်”

အဘွားတိုက်သော ရေမန်းကိုသောက်ပြီး မကြာလိုက်ပါ။ မြေး ဖြစ်သူ အောင်အောင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားပါပြီ။

“သမီး မိတင်ရွှေ... ညည်းသား အိပ်ရာကနီးရင်၊ လန်းလန်း ဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားမှာပါ။ စိတ်တွေ ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်ပြီး အားတွေ ပြည့်လာမှာပါအေ” ဟု ပြောပြီး စကားကို ခဏရပ်လိုက်၏။ အိမ်ပေါ်၊ အိမ်အောက် ရှိ လူအားလုံးကို အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။

“သမီး မိဌေးနဲ့ မိတင်ရွှေတို့ရေ... အမေပြောမယ်၊ အမေ အာဏာ စက်ထက် ဒီပုတီးရဲ့ သိဒ္ဓိ၊ အစွမ်း၊ တန်ခိုးစက်က ပိုထက်တာကွဲ့၊ ဒီ

ပုတီးကလေး သာမည... ပေါ့ပေါ့ ထန်တန် ပုတီးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရာဇ ထူးထူးကဲကဲ ထူးထူးခြားခြား ပုတီး ခါ

“တစ်ချိန်က သမီးတို့ အပျို အရွယ်ကပေါ့။ စွန်းလွန်းဆရာတော် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ပျံလွန်တော် ဓမ္မစင် ဒီပုတီးကို အမေ့ကိုစွန့်ခဲ့တာ လေး၊ ဆရာတော်ဘုန်းဘုန်း အစဉ် အမြဲ ကြိုးစား၊ ကျင့်ကြံ၊ အားထုတ်ခဲ့ တဲ့ ပုတီးမို့ သိဒ္ဓိ၊ အစွမ်း၊ တန်ခိုးတွေ ထက်နေတာပေါ့”

“ဒါတင် ဘယ်ဟုတ်ပါ့မ လဲ၊ ဒီပုတီးက သိမ်ဝင်ထားတဲ့ သိမ် ဝင်ပုတီးကွဲ့ သမီးတို့ရဲ့... ဒါကြောင့်လည်း သိဒ္ဓိ၊ အစွမ်းတန်ခိုးတွေ တက် ပြီးရင်းတက်၊ ထက်ပြီးရင်း ထက်နေတာပေါ့ကွယ်”

“ဒါကြောင့်လည်း ရွာသူ၊ စုန်းမ ပုတီးဒဏ်မခံနိုင်လို့ အရှုံးပေးရ ထာပေါ့၊ ဘုရားကိုတန်တော့ပြီး အမေ့ကို ထိုင်ကန်တော့တာပဲ... ကြည့် ပေတော့၊ သူတတ်တဲ့ စုန်းပညာတွေကိုတောင် ဘုရားကို လှူလိုက်ပြီဆို တာတည်းက အမေတတ်တဲ့ပညာက နည်းနည်းရယ်... ဆရာတော် ဘုန်း ဘုန်းပေးတဲ့ပုတီးက သိဒ္ဓိ တန်ခိုးအစွမ်းက များများရယ်ပါ။ ဒါကြောင့် ဒီ အစွမ်းထက်တဲ့ သိမ်ဝင်ပုတီးနဲ့ အမေ ကြိုးစား၊ ကျင့်ကြံ အားထုတ်လာခဲ့ ထာ ကြာခဲ့ပြီပေါ့ သမီးတို့ရယ်”

စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောလိုက်ရ၍ မောသွားဟန်တူ၏။ ဈာန်နာတွင် စိုတင်လာသောရွေးစများကို လက်ကိုင်ပုထိုးဖြင့် ခပ်စွပ် သုတ် သည်။ အနီးတွင်ရှိသော ရေခဲခွေးပုပုလေးကို မှုတ်၍ သောက်သည်။

“မိဌေး... သမီးအစ်မ မိတင်ရွှေကို မေးကြည့်ပါလား၊ ဒီကိုလကတန်း အာရုံရလို့ ကားပေါ်မှာတင် ကြီးပြောပြီးသား၊ သမီး... ညည်းလား အောင်

www.burmeseclassic.com

အောင် ရွာသူ စုန်းမရဲ့အပြုစားခံနေရပြီလို့။ ကံ...ခုတော့ ငါ ကြိုပြောထားတာ ကွက်တီဖြစ်နေပါလား”

အောင်အောင်၏ သွားသွားသည် ခရီးက ပန်းလာသည်။ သည်တူတော့ အနားမယူနိုင်၊ မြေးအတွက် လုပ်ပေးနေရ၏။ သည့်ကြောင့် စကားလည်း ပြောပြီးပြီ။ ညောင်းညာ ကိုက်မိမှုတွေလည်း ဖြစ်နေပြီ။ တရားတော့ မှေးဦးမည်ဟုဆိုကာ အိပ်ရာတွင် ကျောခင်းလိုက်လေ၏။

အိမ်ပေါ်တွင်ရှိနေသော မမမြင့်၊ မတင်ကြည်၊ မတင်မို၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေညွှန်သည်တို့နှင့် အိမ်အောက်ရှိ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေများသည် အောင်အောင်၏အသွားဖြစ်သူ ဒေါ်အမာ အမေဖြစ်သူ ဒေါ်တင်ရွှေနှင့် အောင်အောင်၏ဦးလေး ဦးထွန်းရင်၊ ဒေါ်လေး ဒေါ်ဌေးတို့ကို တစ်ဦးချင်း နှုတ်ဆက်စကားဆို၍ မိမိအိမ်ရှိရာသို့ အသီးသီး ပြန်ကြလေတော့သည်။

သည်နေ့သည်ကား အောင်အောင်အတွက် မင်္ဂလာ အရှိဆုံးနေ့ အပျော်ရွှင်ဆုံးနေ့၊ မိသားစုများ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အဖြစ်ဆုံးနေ့ဟုဆိုလျှင် မှားမည် မဟုတ်ချေ။

ဤသို့ ပျော်ရွှင်ခြင်း ဝမ်းမြောက်၊ ဝမ်းသာဖြစ်ခြင်းသည် မည်သည့် ပျော်ရွှင်မှုမျိုးနဲ့မှ အစားထိုးမရနိုင်သော ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုခဲ့ပါလျှင်...။

မှတ်ချက်။ ။ စာရေးသူ (၁၄)နှစ်၊ (၁၅)နှစ် အရွယ် ရေနံချောင်းမြို့ သံကဲကုန်းရပ်ကွက်တွင် ဦးလေး၊ ဒေါ်လေးတို့နှင့် ခေတ္တနေထိုင်စဉ်ကာလ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ရွာသူ၊ စုန်းတိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို မှတ်တမ်းတင်ခြင်းအားဖြင့် ဇာတ်လမ်းဆင် ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

“သုမိ၊ အတ္တာနံ၊ ပရိဟရန္တု”
မောင်လေးအောင် (သန်လျင်)

ရွေးချယ်ဖတ်ကြား

သန်လျင် ချစ်မိုးညို

။
 ကိုငြိမ်းမောင်ကို
 အပြန်ပေးနေရသည်။
 အဲဒီလို နှိပ်စားမှု
 သူ့ကျေနပ်သည်။
 မနှိပ်စားလျှင် အမျိုးမျိုးပဲ
 ကြိမ်းမောင်းသည်။

ကိုငြိမ်းမောင်မှာ အညာမှသန်လျှင်ကို ပြောင်းလာပြီး ဆိုက်ကား
 ဟောင်းတစ်စီးဝယ်၍ ဆိုက်ကားနင်းသည်။ ဆိုက်ကားနင်းရင်းမှ မုဆိုးမ
 ကလေးတစ်ယောက်အမေဖြစ်သော မတင်မြနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။

ကိုငြိမ်းမောင်မှာ သူတစ်ယောက်ဝမ်းမှ ယခု(၃)ယောက်စာ ရှာ
 ရတော့သည်။ ဆိုက်ကားမမှာ ပဲခူးစုဘုရားလေးဂိတ်မှ သန်လျင်ဈေးအထိ
 တစ်ယောက်ကို (၂၅)ပြားသာ ရသည်။ နေ့ရောညပါ နှင်းမှ မိသားစု စား
 လောက်သည်။ ဒီကြားထဲ နောက်တစ်ယောက် သားလေးတိုးလာသည်။
 သားအဖ(၄)ယောက် စားဖို့အတွက် ဆိုက်ကား နင်းရတာ မလွယ်လှပေ။

“ကိုငြိမ်းမောင် .. ကျွန်မ ဈေးထွက်ရောင်းရမလား။”

“မရောင်းပါနဲ့ကွာ .. ဈေးရောင်းဖို့ အရင်းမှမရှိတာ”

ကိုငြိမ်းမောင် ကားကြောင့် မတင်မြ ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါ။
 ကိုငြိမ်းမောင်တစ်ယောက် အပိုဝင်ငွေ ရှာရသည်။ ဈေးထဲ အုန်းသီးရောင်း
 သော ဆိုင်တွေမှ အုန်းဆံခွဲများ ဆိုက်ကားနှင့် အိမ်သယ်လာပြီး အုန်းဆံ
 ကျစ်၍ ရောင်းသည်။ ရေပုံးဆွဲ အုန်းဆံကြိုးတစ်ချောင်းကို (၂၀ - ၂၅)ကျပ်
 ရသည်။ ကိုငြိမ်းမောင်လုပ်သော အုန်းဆံကြိုးမှာ မာ၍ ခိုင်ခံ့သည့်အပြင်

ကြာရှည်ခံသည်။

ထို့ကြောင့် ရေပုံးကြိုးများ လက်
 ဝေည်အောင် ရောင်းကောင်းသည်။
 စာလေးများမှာလည်း ကျောင်းထား
 ရသည့် အရွယ်များ ရောက်လာ
 သဖြင့် ကလေးတွေ ပညာရေး
 အတွက် မနားမနေရှာရသည်။
 ထောင်မြ ပြောယူရသည်။

“ကိုငြိမ်းမောင်ရယ် ..

နားပါဦးလား။ ရှင်မှာ နေ့မနား။ ညမနား အလုပ်လုပ်နေရတယ်။ ကြာရင်
 တျန်းမာရေး ထိခိုက်နေမယ်”

“နားလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကလေးတွေ ပညာရေးအတွက် အခု
 တတည်းက ရှာထားမှ ဖြစ်မှာ”

ဤကဲ့သို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ ရုန်းကန် ရှာဖွေ စားသောက်နေရ
 သည်ကို သားကြီးဖြစ်သူ (မတင်မြမပါလာသော သား) မောင်ညွန့်မိုးမှာ
 မိသားစုက ဆင်းရဲသည်။ နေတော့ တံစုတ်၊ စားရတော့ ပဲပြုတ်၊ အနေစုတ်
 လှုတ် ပင်ပန်းလှသဖြင့် မိသားစုဖြင့် မနေနိုင်၍ တစ်လမ်းတည်းနေ အသွား
 အိမ် သွားနေသည်။

သူ့အသွားမှာ ချမ်းသာသည်။ သူ့သားနှင့်ရသော ကလေးဖြစ်၍
 လက်ခံထားသည်။ မိသားစု (၄)ယောက်၊ တစ်ယောက်လျော့သွားသဖြင့်
 မိသားစု(၃)ယောက်အတွက် ကိုငြိမ်းမောင် ရုန်းကန်ရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ကိုငြိမ်းမောင် ကြာရှည်မခံနိုင်။ ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲ ညောင်းညာ
 သော ရောဂါရလာသည်။ မကြာခင် ဖျားသည်။ ရောဂါကုသရန်လည်း
 ဆေးဖိုး မရှိ။ ဆေးပြီးတိုနှင့်သာ ကုနေရသည်။ အစာအာဟာရကလည်း
 နေ့စဉ် ပဲပြုတ်နဲ့သာ စားနေရသဖြင့် အားမရှိ။ သားကလည်း အလုပ်ကို
 ဝယ်မယ်ရရ မလုပ်နိုင်။ ကိုငြိမ်းမောင် ဆိုက်ကားနင်းရင်း ဆိုက်ကား

မှောက်သဖြင့် အိပ်ရာထဲ လဲတော့သည်။
 ကိုငြိမ်းမောင်မှာ ဆိုက်ကားလည်း
 မနင်းနိုင်။ အုန်းဆဲကြိုးလည်း မကျစ်နိုင်
 တော့ပါ။ မတင်မြမှာ ကိုငြိမ်းမောင် အိပ်ရာထဲ
 လဲတော့ သူ အလုပ်ထွက်လုပ် ရတော့မည်း
 သားငယ်လေးရဲ့ ပညာရေးက ရှိသေးသည်။
 ထို့ကြောင့် မတင်မြ ဈေးထဲမှ စားတော်ပဲ
 တစ်ပြည်၊ နေပြန်တိုးနှင့်ယူ၍ ပဲပြုတ်ရောင်း
 သည်။ မတင်မြ ပဲပြုတ်ရောင်းပြီး အိမ်ပြန်
 ရောက်တော့ လူမမာကို ပြုစုရသည်။

“ကိုငြိမ်းမောင် ထမင်းစားမယ်”
 “ဘာဟင်းလဲ”
 “ဘာဟင်းရှိမှာလဲ...ပဲပြုတ်ပဲပေါ့”
 “ရှင် ဘာစားချင်လို့လဲ”

“အမဲသား စားချင်တယ်”

မတင်မြ အံ့ဩသွားသည်။ တစ်ခါမှ ယခုလို မတောင်းစူးဘူး။
 မတင်မြ စိတ်ထဲမှာ -

“ဪ... တစ်ခါတလေတော့လည်း သူ ဟင်းကောင်း စားချင်မှာ
 ပေါ့လေ။ ကျွန်မ မနက်ဖြန် ရှင်စားချင်တဲ့ အမဲသားဟင်းချက်ကျွေးမယ်”

“အခုတော့ ပဲပြုတ်နဲ့ပဲ စားဦးနော်”

ကိုငြိမ်းမောင် ထမင်းမစားချင်၊ စားချင်နှင့် စားနေသည်။ ကိုငြိမ်း
 မောင် ဆိုက်ကားမှောက်စဉ်က ဆေးရုံတက်ရသည်။ ဆေးရုံက တစ်ပတ်နေ
 တော့ ပြန်ကောင်းလာသဖြင့် အိမ်ကိုခေါ်လာပြီး အိမ်မှာ ဆက်တူသည်။
 ကိုငြိမ်းမောင်မှာ ဘာရောဂါမှမရှိသော်လည်း အိပ်ရာထဲကနေ မထနိုင်။
 ကိုငြိမ်းမောင်က အိမ်ရှေ့မှာအိပ်ပြီး မတင်မြက အိမ်ခန်းထဲမှာ အိပ်သည်။

“မတင်မြ... မင်းသား အငယ်ကောင်ရော”

“ရှိပါတယ်”

“ခေါ်လိုက်ပါ... ငါ ကိုယ်လက်တွေ ကိုက်လို့ နှိပ်ခိုင်းမလို့”

ကိုငြိမ်းမောင်အိပ်သော အိပ်ရာအောက်တွင် သူ့မသိအောင်
 ဩဇာခွက်(၇)ခွက်ထပ်၍ ထည့်ထားလိုက်သည်။
 ကိုငြိမ်းမောင် ထမင်းစားပြီး အိပ်ရာပေါ် အိပ်ချလိုက်သောအခါ မအိပ်နိုင်။

ကိုငြိမ်းမောင်ကို အမြဲ နှိပ်ပေးနေရသည်။ အဲဒီလိုနှိပ်ပေးမှ သူ
 တော့နပ်သည်။ မနှိပ်ပေးလျှင် အမျိုးမျိုးပဲ ကြိမ်းမောင်းသည်။ မတင်မြမှာ
 ဇနီးရောင်းရ၊ လူမမာ ပြုစုရ၊ အိမ်အလုပ်လုပ်ရနှင့် မနားအောင် လုပ်နေရ
 သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပိန်လာသည်။ သားအငယ်လေးမှာလည်း ကျောင်း
 သွားရ ပြန်လာတော့လည်း ဖခင်အတို နှိပ်နယ်ပေးနေရသဖြင့် ပိန်လာသည်။

မတင်မြ ဈေးရောင်းအပြန် ကိုငြိမ်းမောင်စားချင်သော အမဲသား
 ဝယ်လာပြီး ချက်ကျွေးသည်။

“ကိုငြိမ်းမောင်... ရှင်စားချင်တဲ့ အမဲသားချက်ထားတယ်... စား”

ကိုငြိမ်းမောင်မှာ အမဲသားဆို၍ မျက်နှာဝင်းလက်သွားသည်။
 မတင်မြမှာ ကိုငြိမ်းမောင်ကို အမဲသားတစ်ပန်းကန်ထည့်ပေးပြီး ကျန်တာ
 တို့ သူတို့မစားဘဲ ကိုငြိမ်းမောင် နောက်တစ်နေ့စားရန် အိုးထဲထည့်၍ သိမ်း
 ထားသည်။ ဒီနေ့ မတင်မြ မလှုပ်ချင်အောင် ပင်ပန်းနေသဖြင့် အစောကြီး
 ဝင်အိပ်သည်။ ည(၁၂)နာရီလောက်တွင် မီးဖိုထဲမှ အသံတွေကြားရသည်။

“ဂလုံ... ဂလွမ်”

မတင်မြ အသာလေး နားထောင်နေသည်။ ခဏကြာတော့ အသံ
 ဝေ့တ်သွားသည်။

“ဟင်းအိုးတွေ ကြောင်လှန်တာ နေမှာပါ”

မတင်မြ ပြန်အိပ်လိုက်သည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ပဲပြုတ်နေ
 ဇီဆိုထဲဝင်ပြီး အိုးတွေလှန်ကြည့်လိုက်ရာ အမဲသားဟင်းတွေ တစ်တူးမျှ
 မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသည်။

“သားရေ... အမေ ဆီလာပါဦး”
 “ဘာလဲ... အမေ”
 “သား... အမဲသား ဟင်းတွေ ယူစားသေးလား”
 “ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် အမေရာ... သားမစားပါဘူး”
 “အင်း... ကြောင်စားတာပဲ နေမှာပါ”

နောက်နေတွေမှာလည်း ညဘက် ထမင်းဟင်းတွေ ချန်ထားသော်လည်း မနက်ကြည့်လိုက်ရင် မရှိတော့ပါ။ မတင်မြဲ စဉ်းစားရကြပေနေသည်။ မတင်မြဲတို့

သားအမိမှာ တစ်နေ့တခြား ပိန်လာသော်လည်း ကိုငြိမ်းမောင်မှာ တစ်နေ့တခြား ဝါးဖြူးလာသည်။ မတင်မြဲ အိမ်နီးချင်းတွေကို ပြောပြသည်။ အိမ်နီးချင်းတွေက -

“ညည်းယောကျာ်း... ရိုးမှရိုးရဲလား။ လူမမာသာဆိုတယ် အစားကို အဝမ်းမရစားပြီး ဝါးဖြူးနေတာပဲ။ ဖုတ်များဝင်နေလား မသိဘူး။ ဆရာတွေနဲ့ ပြကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ နေကောင်းကာစ နုလန်ထလို နေမှာပေါ့ ကိုငြိမ်းမောင်မှာ အသားငါးဟင်းနှင့်ကျွေးလျှင် ထမင်း အများကြီး စားပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့်ကျွေးလျှင် မစားနိုင်။ မတင်မြဲမှာ သူ့ယောကျာ်း ထမင်းမစားနိုင်လျှင် စိတ်မကောင်း။ ထို့ကြောင့် တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား အသားဟင်း၊ ငါးဟင်း ဝယ်ချက်ကျွေးသည်။

ဒီနေ့လည်း အမဲသားဟင်းချက်သဖြင့် တစ်ဝက်ကို မနက်အတွက် ချန်ထားသည်။ ဒီနေ့ည မတင်မြဲ အိပ်မပျော်။ မနက်ကြားတွေ ပေးရမည့် အရေး တွေးပူပြီး အိပ်မပျော်။ ည (၁၂)နာရီရောက်တော့ မီးဖိုထဲက အသံတွေကြားရသည်။

“ဂလုံး... ဂလွမ်... ဝုန်း!...”

မတင်မြဲအသာလေး

ထပြီး အခန်းထောင့်တွင် ထောင်ထားသော ဖုတ်ကို ထုပြီး ကြောင်ကိုရိုက်ရန် မီးဖိုထဲသို့ အသာလေး စင်လာပြီး မီးဖိုထဲကို အသာလေး ရောင်းကြည့်လိုက်သည်။

မတင်မြဲအော် ဧည့်လုပ်ပြီးမှ သူ့ ပါးစပ်တို့ အလျှင်အမြန် ပိတ်လိုက်ရသည်။

မီးဖိုထဲတွင် ကိုငြိမ်းမောင်တစ်ယောက် ထမင်းအိုးထဲ ဟင်းတွေ ထည့်ပြီး ပလုတ်ပလောင်း စားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တဲ့လူက အခု မီးဖိုထဲဝင်ပြီ။ ထမင်းဟင်းတွေ ရူးစားနေသည်။

မတင်မြဲ အံ့သြနေသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်လာသည်။ ထမင်းတွေက ပျောက်သွားသော ထမင်းဟင်းတွေလည်း သူ စားတာပဲ နေမည်။ မတင်မြဲ သူ့အခန်းထဲကို အသာလေးဝင်သွားသည်။

နောက်နေ မနက်မိုးလင်းတော့ မတင်မြဲ ပဲပြတ်ရောင်းရာမှ ပြန်လာပြီး သူ့အမျိုးတွေနှင့် တိုင်ပင်၍ ပယောဂဆရာဆီသွားကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ ဆရာက -

“ခင်ဗျားယောကျာ်း... ဖုတ်ဝင်နေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ဖုတ်ဝင်တာ ဟုတ်၊ မဟုတ် သိရအောင် သူ့အိပ်ရာအောက်မှာ ဩဇာရွက် (၇)ရွက် ခင်းထားရင် ဖုတ် ဟုတ်၊ မဟုတ် သိလိမ့်မယ်”

မတင်မြဲသည် ဆရာပြောသည့်အတိုင်း ကိုငြိမ်းမောင်အိပ်သော အိပ်ရာအောက်တွင် သူ မသိအောင် ဩဇာရွက်(၇)ရွက်ထင်၍ ထည့်ထား

လိုက်သည်။ ကိုငြိမ်းမောင် ထမင်းစားပြီး အိပ်ရာပေါ် အိပ်ချလိုက်သော အခါ မအိပ်နိုင်။ ပူ၍ ဟိုလှည့်၊ ဒီလှည့် လုပ်နေသည်။

“ငါ့ကို နေရာပြောင်းပေး၊ ဒီအိပ်ရာမှာ မအိပ်ချင်ဘူး”

“အိပ်ရာပြောင်းပေးရအောင် ပြောင်းစရာ နေရာမှမရှိတာ”

ကိုငြိမ်းမောင်သည် သူ့ကို အိပ်ရာမပြောင်းပေး၍ ဆဲဆိုအော် ဟစ်နေသည်။ မတင်မြ ဆရာကို ပြေးခေါ်ရသည်။

ဆရာကိုလည်း ဖုတ်ထုတ်ပေးရန် ပြောရတော့သည်။ ဆရာရောက် လာပြီး ကိုငြိမ်းမောင်ကို စစ်ကြည့်သောအခါ ဆရာက -

“ဦးငြိမ်းမောင် ဖုတ်ဝင်နေတာကြာပြီ၊ ဖုတ်ကလည်း ကြီးလာနေ ပြီ။ ခင်ဗျားတို့ကို နှိပ်စိုင်း၊ နင်းစိုင်းတာ၊ သူညောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား တို့ဆီက သွေးတွေကို စုပ်ယူနေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ သွေးတွေ ကုန်ခမ်းပြီး တဖြည်းဖြည်း ပိန်လာတာ၊ ကြာရင် ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခရောက် လိမ့်မယ်”

ထိုစကားကိုကြားတော့ မတင်မြတို့ သားအမိမှာ အရမ်းကြောက် နှံ့ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသဖြင့် အရမ်းလည်း အံ့ဩခဲ့ ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဖြစ်သူကို ကိုငြိမ်းမောင် ကိုယ်ထဲဝင်နေသော ဖုတ်ကိုထုတ်ပေးရန် တောင်းဆိုရတော့သည်။

ဆရာမှာ ကိုငြိမ်းမောင်ကိုယ်ထဲမှ ဖုတ်ထုတ်နိုင်ရန် အရင်ဆုံး တို့ ငြိမ်းမောင်ကို မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ကြိုးနှင့်တုတ်ခိုင်းထားပြီး ဖုတ်ထုတ်

ထိတာကို ရွတ်ဖတ်တော့သည်။

ဖုတ်ထုတ်ဂါထာ မန်းနည်း

“ဥုံ . . သမ္မုဒေါ၊ သမ္မုဒေါ၊
သဗ္ဗေဗုဒ္ဓေါ၊ သဗ္ဗေဗုဒ္ဓော
သဗ္ဗေသံဃာ၊ သဗ္ဗေဒေဝါ၊
မောတိ၊ သောသော၊ အ - အ - နိ - နိ - ဂစ္ဆာဟိ
ဂစ္ဆာဟိ၊ အမှမီ ဩကာသေ တိဋ္ဌာဟိ”

ဆရာလည်း ဖုတ်ထုတ်ဂါထာ မန်းထားသော ရေမန်းဖြင့် ကို ငြိမ်းမောင် ကိုယ်ပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်သည်။ ရေမန်းအစွမ်းကြောင့် ကို ငြိမ်းမောင် ကိုယ်ထဲတွင်ဝင်နေသော ဖုတ်ကောင်ကြီးမှာ ကြောက်စရာ တောင်းသော အသံကြီးဖြင့် အော်ပြီးထွက်သွားသည်။

တစ်ခန်းလုံးလည်း အပုပ်နံ့တွေ လှိုင်သွားသည်။ ဖုတ်တောင် ကြီး ထွက်သွားသဖြင့် ပုပ်ပွနေသော ကိုငြိမ်းမောင်၏ အလောင်းသာ ထျန်ခဲ့သည်။ ကိုငြိမ်းမောင်၏ အလောင်းအား ချက်ချင်းသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါ သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မတင်မြတို့သားအမိမှာ နင်းနှိပ်ပေးခြင်းမှ လွတ် ခြောက်သွားပါလေတော့သည်။

သန်လျင် ချစ်မိုးညို

ထူးကဲတဲ့ ကြောင်အော်သံနိမိတ်များ

ကြောင်၊ ကျီးကန်၊ ဇီးကွက်တို့ဟာ မှော်ဆန်တဲ့ တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ပြီး သူတို့မှာ သာမန်ထက် ထူးခြားတဲ့ ကြွတ်သံမြင်နိုင်စွမ်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြပါတယ်။ ကြောင်တွေဟာ အလဟဿ မအော်တတ်ပါဘူး။

သူတို့ အစာတောင်းတဲ့အချိန်ကလွဲလို့ သူတို့မှာ ထူးထူးခြားခြား အော်မြည်နေပြီဆိုရင် သတိထားနိုင်ဖို့အတွက် ရှေးလူကြီးများ ပြောခဲ့ကြတဲ့ ကြောင်အော်သံနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထူးခြားတဲ့ နမိတ်အယူအဆများကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

မွန်းတည့် နေ့လယ်(၁၂)နာရီတိတိမှာ ကြောင်အော်မြည်သံ ကြားပါက အမှုကြီးငယ် ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ ညနေရမ်း အချိန်အခါမှာ အော်မြည်သံကတော့ တစ်ခုခုနဲ့ ပတ်သက်လို့ သတိပေးအော်မြည်သံ ဖြစ်ပါတယ်။

နေဝင်မိုးချုပ် အကြောင်းမရှိဘဲ အော်နေပါက အိပ်ရှင်ယောကျ်ား ဖြစ်သူ ဘေးသင့်တတ်ပါတယ်။ သန်းခေါင်ယံအချိန်၊ ည(၁၂)နာရီတိတိမှာ အော်မြည်ပါက အိပ်ထောင်ရှင် မိန်းမ ဘေးသင့်တတ်ပါတယ်။

မိုးသောက်ချိန် နံနက်(၆)နာရီမှာ အော်မြည်ပါက သင့်အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျွေးကျွန်အစေအပါး ပြေးတတ်ပါတယ်။ နေတက်ချိန် အော်

မြည်ပါက သင့်အိမ်မှာ သူရိုးခိုးခံရ ထတ်ပါတယ်။ ကြောင်အော်သံ ကြား ခြင်းသာမက တစ်ခါတရံမှာ ကြောင် ဟာ နာချေတတ်သေးပါတယ်။

ကြောင်နာချေခြင်းမှာ ဇည်း နမိတ်ကောင်းခြင်း၊ မကောင်း ခြင်း နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ကြောင်ဟာ ထက်ထပ်ပွဲမှာ သတို့သမီးအနား ထပ်ပြီး နာချေပါက အဲဒီသတို့သမီး ဟာ သာယာပျော်ရွှင်မယ့် အိမ် ထောင်သည်ဘဝကို ရမယ့် အတိတ် နမိတ်ကောင်းလို့ ယူဆကြပါတယ်။

ဒီပေမယ့် တခြားအချိန်တွေမှာ ကြောင်နာချေရင်တော့ မိုးရွာမယ့် နမိတ် လို့ သတ်မှတ်ကြပါတယ်။

ကြောင်များဟာ မိုးလေဝသအခြေအနေကိုလည်း ဖောက်ကိန်း ထုတ်နိုင်ကြပါတယ်။ ကြောင်များဟာ အိမ်ထဲမှာ ဂဏှာမပြင်နိုင်အောင် နှာသာခတ်ပြေးလွှားနေခြင်း၊ တစာစာ အော်သံပြုခြင်း၊ ကုတ်ခြစ်ခြင်း ထတွေ့ကာများကို မြင်တွေ့ရပါက မကြာမီမှာ လေပြင်းမုန်တိုင်းကျခြင်း၊ မြေ လျှောင်လှုပ်ခြင်းတို့အတွက် ကြိုတင် နမိတ်ပြမှုများ ဖြစ်ပါတယ်။

ကြောင်များဟာ ဂန္ဓရီမှော်အတတ်မှာ နတ်ဆိုးများနဲ့ ဆက်နွယ် နေသူ၊ စုန်းများနဲ့ ဆက်နွယ်နေသူများဖြစ်တဲ့အတွက် အလိုအလျောက် အိမ်ခြင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဆဋ္ဌမအာရုံစွမ်းအင်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသူများဖြစ်ပြီး သူတို့ရဲ့ထူးကဲတဲ့ ကြောင်အော်နိမိတ်သံများကိုတော့ အထူး အလေးအနက် ထားနိုင်ဖို့ ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

မမိဝါနှင့်
 သုံးထောင်ပြန်စောင်မောင်း

ကျော်မင်းနိုင်

။
 မသာအခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး
 ဝင်လာသော မိန်းမ၏သတ္တိမှာ
 ပေါ့ပေါ့တန်တန်တော့ မဟုတ်။
 “ဟဖြား မိန်းမတွေကိုသာ
 နှင် ပေါ့ပေါ့တန်တန်
 သဘောထားလို့ရမယ်။
 ငါ့ကို ခမ်းလို့မချွား
 အောင်မောင်းရဲ့..
 ဒါ ပဏာမပဲ ရှိသေးတယ် ဟွန်း”

(၁)

“ဟဲ့..အကောင်၊ နှင် ကတိ မတည်ဘူး။ ငါ့ကို ဆယ်နှစ်နာရီ ကျော် ရင် ပြန်ပို့မယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ။ ခုတော့ နှင်က ဒီမသာဖဲဝိုင်းမှာ ထမင်း ဝေ့မု၊ ဟင်းဝေ့မု”

“ကဲ.. ဒီလောက် ကတိမတည်တဲ့ကောင်၊ ကဲဟာ.. ကဲဟာ”

“ဖြန်း..ဖြန်း..”

“ဖြီ..ဖြီ..ဖြစ်..”

မသာအိမ်မှာ ဖဲရိုက်ကောင်းနေတုန်းအချိန် အရွယ်လတ်လတ်၊ ချောချောတောင့်တောင့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖဲဝိုင်းမှာ ဒိုင်ကိုင်နေသော အောင်မောင်း၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်သည်။ ပြီးတော့ အောင်မောင်း ဒိုင်ကိုင်၍ ထိုးသားတွေစီက နိုင်ထားသော သူ့ရှေ့ဈာကြမ်း ပေါ်က ငွေစက္ကူတွေကို ဆွဲခြံသည်။

“ဟာ !.. မလုပ်ပါနဲ့.. မလုပ်ပါနဲ့..”

အားလုံး တစ်သိန်းကျော်ကျော်ရှိသည်မို့ အောင်မောင်း ကဗျာ ကယာ လှမ်းတားလိုက်ပေမယ့် မရလိုက်။ ထိုမိန်းမရွယ်၏ လှုပ်ရှားပုံက

ပြန်မှပြန်၊ ပြီးမှ ထိုမိန်းမရွယ်က အောင်မောင်းကို ဒေါသအစိုး အလှုံ့တက် နေသော မျက်ထောက်နီကြီးနှင့် ကြည့်၏။

“ဘာ မလုပ်ပါနဲ့လဲ။ လာခေါ်ပြီး ကတိတွေပေး၊ ပြန်ပို့ဖို့ကျတော့ ငါ့ကိုမလေးမစားလုပ်တဲ့ကောင် မှတ်ထား။ ဒါ နမူနာပဲ ရှိသေးတယ်”

အောင်မောင်းရှေ့မှာ ရန်ဆောင်နေသော မိန်းမရွယ်မှာ အသတ် အားဖြင့် အစိတ် သုံးဆယ်အရွယ်၊ ငါးရုံကိုယ်လုံးနှင့် စွဲမက်စရာ၊

ဒါပေမယ့်.. ထိုမိန်းမရွယ်လုပ်ပုံက အော့နလုံးနာစရာ၊ လူမိုက်၊ ဖဲသမား၊ ထောင်ထွက် အောင်မောင်းသည် ခါးကြားထဲ

မှာ ဓားမြှောင် အမြဲဆောင်ထားတတ်သည်ကို သူ့အား ရံထားသည့် တပည့် ကျော် စိုးကြီးနှင့် ရွှေသီးတို့အသိ။

ဒီမိန်းမ လုပ်ပုံမျိုးနှင့်တော့၊ အောင်မောင်း ခါးကြားက ဓားမြှောင် တို့ ထုတ်၍ ထိုးလိုက်လေမည်လားဟု စိုးရိမ်သွားကြသည်။ အဲဒီလို ဓား

မြှောင်နှင့်ထထိုးလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမရွယ်လေးအတွက် နမြောစရာ၊ သူ့ အလှအပ၊ သူ့ အရွယ်ကောင်းလေးနှင့် လူလောကကြီးမှာ

လူလုပ်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးရှိသေးသည်လေ။ သို့သော်..

လူမိုက် အောင်သောင်း ဘာမျှမလုပ်။ သူ့ ရှေ့မှ မိန်းမလှလှကို အံ့ဩမင်တက်သလို လှမ်းကြည့်နေ

သည်။ မသာအိမ်မှလူအားလုံးကလည်း ထိုမိန်းမနှင့် အောင်မောင်းတို့ကို လှမ်းအာရုံစိုက်နေကြပြီ။

မသာက မျက်နှာကြီးမသာမို့ ဖဲဝိုင်း အတော်စည်သည်။ အိမ်ရှေ့ တနားဖျင်းထိုးပြီး ကာလသားတို့၏ ဖဲဝိုင်းကချည်း သုံးဝိုင်း၊ အိမ်ပေါ်မှာ တော့ လူရှိသေး ရှင်ရှိသေ လူကြီးတွေ ကြိုတင်ဝိုင်းက တစ်ဝိုင်း၊ အိမ်ရှေ့ကနား ဖျင်းပေါ်မှာ ဈာကြမ်းခင်း၍ အသုဘစောင့် နာမည်တပ်ကာ အသုဘတွင် ဖဲဝိုင်းလုပ်သည်မှာ ရပ်ရွာထုံးစံ။

အသုဘအိမ်အစပ် ခြံစည်းရိုးအလွန်မှာ သေဆုံးသူ ဦးပေတလူ ၏ အခေါင်းကိုပြင်ထားသည်မှာ ဒီနေ့နှင့်ပါဆို နှစ်ရက်မြောက်၊ အဲ.. ခုညည့်

ဆယ်နှစ်နာရီကျော်ပြီဆိုတော့ သုံးရက်ကို စွန်းလာလေပြီ။

ဖဲဝါနှင့် သုံးထောင်ပြန် အောင်မောင်း

ဖဲဝါနှင့် သုံးထောင်ပြန် အောင်မောင်း

မနက်ဖြန် နေ့လယ် (၁၂)နာရီ ဆိုလျှင် ဦးပေတလူ၏ မသာကို ပိတုန်း စမ်းရွာသုသာန်မှာ သင်္ကြံဟ်လေတော့ မည်း၊ ဦးပေတလူ၏ မသာ အခေါင်းပေါ်က ရုတင်တိုင်မှာ မီးရောင် နီကျင့်ကျင့်လေး တစ်လုံးရွဲထား၍ အခေါင်းတင်ထားရာ အလောင်းစင် ရုတင်တစ်ဝိုက်သာ ပီးအလင်းရောင် မစို့မပို့ဘဲ ရှိ၏။ ကျန်သော နေရာတွေက လမ်းပီးမရှိသဖြင့် မှောင်မည်းမည်း။

ထိုမှောင်မည်းမည်းကြီးထဲမှာ မသာ အခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ဖဲဝါးသိုဝင်လာသော ထိုမိန်းမ၏ သတ္တိမှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန်တော့မဟုတ်။ ပြီးတော့ အောင်မောင်း ဆိုသည့် ကောင်းအိကောင်က ပေါ့သေးသေးကောင် မဟုတ်။ မိဘက ပိုက်ဆံရှိသည်၊ ပိုက်ဆံအရှိန်နှင့် မိုက်နေသည့် ထောင်ထွက်၊ မိန်းမကိစ္စ မျိုးစုံရွပ်နေကျ ကောင်။

ကားဒရိုင်ဘာဘဝနှင့် မိဘထောင်ထားသော ဈေးကားမောင်းနေပြီး ဈေးသည်မတွေနှင့် ရွပ်လိုရွပ်၊ ရွာနှင့် မြို့မဈေးကြီးသို့ ခရီးသည်အတင်အပို့လုပ်ရင်း ခရီးသည်မိန်းမတွေနှင့် ဓပွလိုဓပွ။

အဲ... အဆိုးဆုံး နာမည်ပျက်က ညဘက် ကားမောင်းလျှင် ကားလမ်းမ တစ်ဝိုက်မှာ ကျက်စားလျက်ရှိသည့် ဟိုအာဂမကလေးတွေကိုပင် အလွတ်မပေးတတ်သည့်ကောင်။

အဲဒီတော့... ဒီအကောင် အောင်မောင်း၊ ဒီမိန်းမနှင့် ဘယ်မှာ ဘယ်လိုရွပ်ပြီး ဘာဇာတ်တွေခင်းခဲ့သလဲပေါ့။ မသာအိမ် တစ်အိမ်လုံးက အောင်မောင်းနှင့် ထိုမိန်းမကို လှမ်းအကဲခတ်နေစဉ်-

“တခြား မိန်းမတွေကိုသာ နှင် ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားလို့ ရမယ်။ ငါ့ကို စမ်းလို့မရဘူး အောင်မောင်းရဲ့... ဒါ ပဏာမပဲ ရှိသေးတယ် ဟွန်း”

ထိုမိန်းမက ရန်ထောင် ငေါက်ငန်း သဟောက်သဟမ်းပြုပြီး

သောအိမ် ဖဲဝါးကနေ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရရမစိုက်သည့်ပုံစံမျိုးနှင့် ဆောင်ဆောင် အောင့်အောင့်လုပ်၍ ပြန်ထွက်သွားသည်မှာ တကယ် မိန်းမကြမ်းကြီးပုံစံ။

ထိုမိန်းမ ဆောင်ကြီး၊ အောင့်ကြီးလုပ်၍ ခေါင်းပေါ်မှာ ထိုမိန်းမကြမ်းပန်ထားသော ပန်းတစ်ပွင့် ဖဲဝါး ဖျာကြမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ ကျန်ရစ်သည်။

ခေါင်ရမ်းပန်း နီနီရဲရဲ တစ်ပွင့်။

(၂)

အဲသည် ခေါင်ရမ်းပန်း နီနီရဲရဲဆိုတာ... ရွာတွေမှာ ရိုးရိုးသားသား မိန်းမပျိုလေးတွေ ပန်လှပန်ထ မရှိ၊ မိန်းမပျိုလေးတွေကို မပြောနှင့်။ အိမ်ထောင်သည် မိန်းမရွယ်တွေပင် ဗဟန်ရဲကြ။

“ခေါင်ရမ်းပန်းဆိုတာ မသာတွေမှပန်ကြတာ” အဲဒီ အစွဲကြောင့်ပေါ့။

သက်မဲ့ မသာအလောင်းကို အင်္ကျီ နောက်ပြန်ဝတ်ပေး၊ လုံချည် နောက်ပြန်စည်းပေးကာ ခေါင်ရမ်းပန်းပန်ပေး၍ မှော်ဆရာတို့သုံးသော ဝါထာကိုစုပ်၊ မန်းမူတ်ဝါက ဖုတ်ဝင်ပြီး လိုရာ စေခိုင်းနိုင်သည် ဆိုသော စကားတွေကလည်း ရှိထားသည်။

အဲဒီအစွဲ... အဲဒီစကားတွေကြောင့် ဖျာကြမ်းပေါ်ကျ ကျန်ရစ်သော ခေါင်ရမ်းပန်း နီနီရဲရဲကို အောင်မောင်းရဲ့ လက်ရင်းတပည့် စိုးကြီးနှင့် ရွှေသီးတို့ ကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

မသာအိမ်မှာ ဖဲရိုက်နေသူတွေပင် ထိုမိန်းမ ကြမ်းသွားပုံကြောင့် တစားလက်စဖဲကို ဆက်မကစားနိုင်ကြ။ တချို့က ထိုမိန်းမ ထွက်သွားရာ အလောင်းစင်ပြင်ထားသည့် ခြံအပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

မီးရောင် ခပ်မွဲမွဲ နီကျင့်ကျင့်အောက်မှာ အလောင်းစင်ပြင်ထားသည့် ရုတင်ပေါ်မှာ သေဆုံးသူ ဦးပေတလူ၏အခေါင်းကိုသာ လှမ်းတွေ့ရတော့သည်။

စောစောက မိန်းမကို မတွေ့ကြရတော့။ စိုးကြီးနှင့် ရွှေသီးတို့က လည်း ဈာကြမ်းပေါ်မှာ ကျကျနဲ့ရစ်သော ခေါင်ရမ်းပန်းကို ကြည့်နေရာက ထိုမိန်းမထွက်သွားရာ ရှိအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိကြပြန်သည်။

“အဲ..”

“ဟာ!..”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဆီမှ အာမေဇိုတ်တွေ ပေါ်ထွက်သွားကြ၏။ မသာအခေါင်းတင်ထားပြီး ခုတ်ပေါ်မှာ ရှိတ်ခွဲပြင်ဆင်ထားသော ခေါင်ရမ်းပန်း နီနီရဲရဲတွေကို နှစ်ယောက်လုံး သတိထားမိခြင်းက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအား တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေသည်။

“တော်တော်တော့ ထူးခြားတာပဲ”

ပထမဆုံး အသံထွက်လာတာက စိုးကြီး။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီမိန်းမဟာ ရိုးရိုးမိန်းမမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ခေါင်ရမ်းပန်းနီနီ ပန်လာပုံထောက်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က ခုတ်သွင်းပြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ မသာမ လား”

“ခုတ်သွင်းပြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ မသာမ ဖြစ်ရအောင် ဒီမိန်းမက အကျီတွေ၊ လုံချည်တွေ နောက်ပြန်ဝတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ခုတ်ကောင်၊ အဲ.. ခုတ်ကောင်မတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ခုတ်ကောင်မ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဒီမိန်းမက တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းပြီး ထူးခြားတယ်ကွ”

“အဲဒါတွေထက် ပိုထူးခြားတာက တို့ဆရာ အောင်မောင်းပဲ။ လူတွေရှေ့မှာ သူ့ကို ပါးရိုက်ပြီး စော်ကားလိုက်ပေမယ့် သူဆောင်ထားတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့ ထပြီး မထိုးလိုက်တာပဲ။ ဒီပြင်ပွဲတွေမှာဆိုရင် ပါးစပ်နဲ့ စော်ကားရုံနဲ့ ဓားနဲ့ထထိုးတဲ့လူ”

ရွှေသီးပြောရင်း သူ့ဆရာ အောင်မောင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ အောင်မောင်းမှာ ယခုတိုင် ငုတ်တုတ်ကြီး။

ဘာမျှလည်း မပြော၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလည်း မရှိ။

သူနှင့် ဖဲအတူရိုက်နေသော လူတွေသာ နေရာပြင် ထိုင်သူထိုင် ထရပ်သူ ရပ်၊ ဝိုင်းပြောင်းမည့်ပုံ လှုပ်သူ လှုပ်၊ တခြားဝိုင်းတွေထင်

ပြန်ကစားရန် စနေလေပြီ။ တရွို့တလည်း ထူးထူးခြားခြား ပြဿနာပေါ်သွားသည် အောင်မောင်းဆီ လှမ်း၍ ကြည့်နေကြဆဲ။ ထင်ကြေးလည်း အမျိုးမျိုးပေးနေကြ၏။

“အဲဒီမိန်းမတော့ အောင်မောင်း ဓားချက်နဲ့ အသက်ပျောက်တော့မှာပဲ”

“အောင်မောင်း ဓားချက်နဲ့ အသက်ပျောက်ဖို့ နေနေသာသာကွာ၊ အဲဒီမိန်းမက အောင်မောင်းပါးကို နှစ်ချက် ခော်သွားသေးတာပဲ”

“ဒီကောင် လူသတ်ဖူးတယ်။ ထောင်ထွက်၊ ထောင်ကျတာမှ သုံးခါတောင်၊ နောက်ဆုံးလူသတ်မှုမှာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ ထောင်ထွက်လာတဲ့ကောင်၊ အဲဒီကောင်မကို လိုက်သတ်လိမ့်မယ်”

“လိုက်သတ်ဖို့ နေနေသာသာ မင်းကောင်.. ထတောင် မထနိုင်တော့ဘဲ ငုတ်တုတ်ကြီးကျန်ခဲ့တာ မမြင်ဘူးလား”

“ဒါမျိုး မကြုံဖူးဘူး။ ခါတိုင်း ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံတဲ့ကောင်တထာလို့ ငုတ်တုတ်စင်းခံခဲ့ပါလိမ့်”

ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်မှ မသာရှင် ဒေါ်ငြိမ်း၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ “ကဲ.. ကဲ၊ ဒီညတော့ ဖဲဝိုင်း သိမ်းလိုက်ကြပါကွယ်။ အားလုံးတို့ အားနာရပါတယ်။ ဒီည အခြေအနေမကောင်းတာ မင်းတို့အမြင်ပဲ”

ဒေါ်ငြိမ်းမှာ သေဆုံးသူ ဦးပေတလူ၏ ကျန်ရစ်သော ဇနီးသည်။ ဦးပေတလူ၏ဇနီး မသာရှင် ဒေါ်ငြိမ်း၏ စကားနားထောင်ပြီး ဆက်

အားတော့မည့် ဖဲဝိုင်းကိုရပ်လိုက်သော်လည်း အမူးသမားမောင်ဦးတို့ ချာသိုက်က လက်ခံချင်ပုံမရ။

မောင်ဦးသည် ခပ်ရွတ်ရွတ် အကောင်စား။ သူကလည်း အောင်မောင်းလောက် နာမည်မထွက်ပေမယ့် အောင်မောင်း ထောင်ထဲရောက်

နေ့စဉ် ပိတုန်းစမ်းရွာတစ်ဝိုက်မှာ မိုက်ပြနေတဲ့အကောင်။

ချိုသွေးစ နပျို (ခွားပျို) လေးလို ဟိုနေရာ ထောင်ထောင်၊ ဒီနေရာ ထောင်ထောင်၊ အင်မတန် လုပ်ချင်တဲ့ကောင်။

“မသာမှာ ပြဿနာဖြစ်တာ ဆန်းလားဗျာ။ သူ့ပြဿနာ သူ့ရှင်းကိုယ်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းပဲ။ ခု ကျုပ်တို့ဝိုင်းကဖြစ်တဲ့ ပြဿနာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျုပ်တို့က ဆက်မကစားဘဲ ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ”

မောင်ဦးဝိုင်းမှာ ထိုင်နေသူတွေကလည်း မောင်ဦးအရှိန်နှင့် ပေတစ်၍ ထိုင်နေကြသည်။ နောက်တက်လာမည့် လူမိုက်လောင်းလျှာ မောင်ဦးကို မည်သူမျှ ပြောရဲပုံ မရှိကြ။

(၃)

မောင်ဦး ဖဲဝိုင်းပြန်စရန် ဖဲထုပ်ကို ကုလားဖန်ထိုးသည်။

ထိုအချိန်မှာ အိမ်ထဲတွင် ကြိတ်ဝိုင်းလုပ်နေသော သူကြီးဦးဖေသောင်း အိမ်ရှေ့ထွက်လာကာ မောင်ဦးကို လှမ်းပြောသည်။

“ဒီည .. ဖဲဝိုင်းဆက်မလုပ်ဖို့ ငါတို့လူကြီးတွေ ဒေါ်ငြိမ်းနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ပြောရတာပဲ မောင်ဦးရဲ့။ မင်းလည်းစောစောက ဖြစ်သွားတာ အမြင်ပဲ မဟုတ်လား။ တော်ကြာ ဟိုမိန်းမထပ်လာလို့ ပြဿနာ မဖြစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ အောင်မောင်း” ဝ” ကိုလည်း မင်းတို့သိသားနဲ့”

“ဒီပြင်နေရာဆိုရင် အောင်မောင်းက ဓားနဲ့ထထိုးလို့ အဲဒီမိန်းကလေး သေတာ ကြာပြီ။ ထစ်ခနဲဆို လူထရိုက်၊ ဓားနဲ့ထိုး၊ နောက်ဆုံး လူသတ်မှုနဲ့ ကံကောင်းလို့ ထောင်ထဲကနေ ပြန်လာတဲ့ကောင်”

“ကျုပ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီကောင်မ ပါမရိုက်ခင်ကတည်းက ဓားနဲ့အရင် ရှင်းပစ်တာကြာပြီ။ ကိုကြီးအောင်မောင်းက လက်ကျ သိပ်နေးတော့ ပါးရိုက်ခံလိုက်ရတာပေါ့”

“လက်ကျ သိပ်နေးဆို သူတို့ချင်း အကြောင်းရင်းတွေ ရှိမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ .. မင်းတို့ သောက်ပါးစပ်တွေ အားလုံး ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

မောင်ဦးတို့ဝိုင်းက အချီအချစကားသံတွေ အားလုံးကြားက

စောက်ဝင်လာသော အသံကျယ်ကြီးကြောင့် မောင်ဦးတို့ဝိုင်းမှ စကားသံတွေ တိတ်သွားရသည်။ ဒါတောင်မှ အောင်မောင်း၏ အသံမဟုတ်။ အောင်မောင်းတပည့် စိုးကြီး၏အသံ။

အောင်မောင်းကတော့ ရတိုင် ဘယ်လိုမှ မလှုပ်ရှားသေး။

ဘာစကားမှလည်း ဝင်၍မပြောသေး။ ဝုတ်တုတ်ကြီး ရှိနေဆဲ။ ဇွက်စိတ် ငယ်ထိပ်တက်ကပ်ပြီး ကြိတ်မနိုင်။ ခဲမရဖြစ်နေသည်ပုံ။ သူ့ဓမ္မမှာ ငွေစက္ကူအပြဲတွေနှင့် ဖဲချပ်တွေ ပြန်ကျဲလျက်။

သူ့ဝိုင်းမှာ စောစောက ထိုင်ကစားနေသည့် ထိုးသားတွေ တစ်ယောက်တစ်လေမျှ ရှိမနေတော့။ ဂျုံထောင်နေသော မောင်ဦးကို အောင်မောင်း၏အရှိန်နှင့် လှမ်းဟောကနေသော စိုးကြီးနှင့်ရွှေသီးတို့ပဲ ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ .. မင်းတို့ အောင်မောင်းက ဒီညဖဲဝိုင်းဆက်မလုပ်တော့ဘူးဆိုမှ .. ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ထိုင်နေတာလဲ။ သူက ဆက်ကစားချင်သေးလို့လား”

သူကြီးဦးဖေသောင်း လှမ်းအပြောမှာ မသာရှင် ဒေါ်ငြိမ်းကလည်း သံယောင်လိုက် ဝင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ။ စိုးကြီးနဲ့ရွှေသီးရဲ့ .. မင်းတို့လူကိုခေါ်ပြီး ပြန်ကြလေ”

စိုးကြီးသည် စိတ်မရှည်သောလေသံဖြင့် အိမ်ကပြင်ပေါ်မှ လှမ်းပြောနေသော ဒေါ်ငြိမ်းကို ဘုတောသည်။

“ခင်ဗျားကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မသာရှင်ဖြစ်ပြီး အေးအေးနေဗျာ။ ကျုပ်တို့ဆရာ တစ်ခါမှ ဒီလိုဖြစ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

ရွှေသီးကလည်း အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဘယ်ပွဲမှာမှ လက်ကျမနေးတဲ့ ကျုပ်တို့ဆရာ ဒီပွဲမှာ ငြိမ်ခံလိုက်တာ ခင်ဗျားတို့ အိမ်ရှင်တွေရဲ့မျက်နှာကို ထောက်လို့ ဖြစ်ရမယ်ဗျာ။ ဆတ်ပြီး ဖဲကစားဖို့ မကစားဖို့ သူ့အပေါ် မူတည်တယ်။ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ဆရာ ခဲဆန္ဒကို လွန်ဆန်ရဲကြတာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်းက ရွှေသီးသည် အောင်မောင်း၏သဘောထားကို သိရန်

အောင်မောင်း ပုခုံးကို ပုတ်သည်။

အောင်မောင်၊ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်။
 သတိလစ်နေသည့် ပုံစံ။
 အောင်မောင်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်ပြီး အောင်မောင်၊ မျက်နှာစေ့စေ့ ကြည့်သည်။ အောင်မောင်၊ မျက်နှာမှာ လူသေမျက်နှာကြီးလို ကြောက်ဝရာကောင်းနေ၏။ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးမှာ မျက်တောင်ပင် မခတ်ဘဲ ပြူးကျယ်နေသည်။

ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသော သူ့ဆရာ အောင်မောင်၊ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ရွှေသီးမှာ အားမလို၊ အားမရဖြစ်ကာ ပုခုံးကို ကိုင်လှုပ်၍ နာမည်ခေါ်သည်။

“ဆရာအောင်မောင်... ဆရာအောင်မောင်”

အဲဒီတော့မှ အောင်မောင်၊ သတိပြန်ဝင်လာသလို၊ မျက်လုံးကြီးတွေပြူးနေရာက သူ့ရှေ့မှ ရွှေသီးကို စိုက်ကြည့်သည်။

အောင်မောင်၊ မျက်လုံးထဲမှာ ရွှေသီးဟု မမြင်။

ထမိန်ရင်လျားကြီးနှင့် ဆံပင်ဖားလျားချထားသော ပုံဆိုးပန်းဆိုးမိန်းမကြီးဟု မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသို့ မြင်လိုက်သည်နှင့် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲထွက်ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ထမိန်ရင်လျား ဆံပင်ဖားလျားနှင့် မိန်းမကြီးကို ထိုင်လျက်ကပင် ဆောင့်၍ကန်ထည့်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း!..”

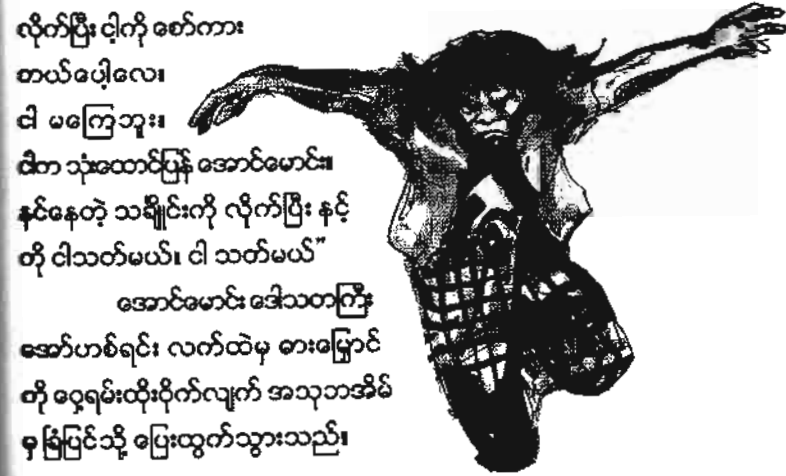
“ဘုန်း!..”

“အမလေးဗျာ..”

ရွှေသီးအသံနှင့်အတူ လွင့်ထွက်သွားသည်မှာ ရှိတောင်နေသော မောင်ဦးတို့အနီး ရောက်သွားသည်။

ရှိသွေးစ မောင်ဦးတို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ရွှေသီး ခွေလဲလျက်က သူ့ဆရာအောင်မောင်အား ထိတ်လန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။ အောင်မောင်၊ သူဘာလုပ်၍ လုပ်မိမှန်း မသိသလို၊ ငြုန်းကန်မတ်တပ်ထရပ်သည်။ ပြီးတော့ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး အသံနက်ကြီးနှင့် အရှူးကြီးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်သည်။

“မိဖဲဝါ.. မသာမ၊ ငါ မတော်တဆ သတိလစ်သွားတာကို နင်က

လိုက်ပြီး ငါ့ကို စော်ကားစာယ်ပေါ့လေ။
 ငါ မကြေဘူး။
 ငါက သုံးထောင်ပြန် အောင်မောင်။
 နင်နေတဲ့ သင်္ချိုင်းကို လိုက်ပြီး နင့်တို့ ငါသတ်မယ်၊ ငါ သတ်မယ်”

အောင်မောင်၊ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ရင်း လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်တို့ ဝှေ့ရမ်းထိုးဝိုက်လျက် အသုဘအိမ်မှ မြဲမြဲသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

(၄)

အောင်မောင်၊ ပြေးထွက်သွားရာကို ဘယ်သူမှ လိုက်မဆွဲရဲ၊ သူနှင့် ပုလင်းတူပူးဆို တပည့်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော စိုးကြီးနှင့် ရွှေသီးတို့ပင် အနားမကပ်ရဲကြ။

အောင်မောင်၊ ဓားမြှောင်နှင့် အသုဘအိမ်မှအထွက် ကမူးရှုဖွယ်ဆိုင်လှသဖြင့် ဦးပေတလူ အလောင်းတင်ထားသည့် ခုတင်ကြီးကို ဝင်ထိုက်မိသည်။

“ဝုန်း!..”

အခေါင်းတင် ခုတင်ကိုဝင်တိုက်ပြီး အခေါင်းကြီးပေါ် မှောက်လျက် ထဲကျသွားသည်။ အခေါင်းပျဉ်နှင့် မျက်နှာကို ရိုက်မိပြီး “ဝုန်းခနဲ” မြည်သွားသလို၊ အလောင်းခုတင်ရှိရာသို့ သွယ်တန်းထားသော လျှပ်စစ်မီးဇီလာကြီး ပလပ်ပြုတ်ထွက်သွားကာ မှောင်ကျသွားပြန်သည်။

“ခုကွပ်ပါပဲ၊ အောင်မောင်ရယ်.. မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ သေတဲ့လူတောင် အေးအေး မသေရဘူး”

ဒေါ်ငြိမ်း၊ အော်ဟစ်သံ တစာစာနှင့် ဖော်ထွက်လာသည်။
 ထိုအထဲ မောင်ဦးတို့ကလည်း တစ်မှောင့်။
 “ဒါပေါ့ဗျာ.. သူ့ရိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထတယ်ဆိုတာ၊ စောစောက

မိန်းမရှိနေတုန်းကတော့ ဘာမှမလုပ်ရဲဘဲ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေပြီးတော့ . . .
အဲဒီမိန်းမထွက်သွားမှ "ဖ" တွေ ပြနေလိုက်တာ"

"ဖြောင်း!.."

"ခွပ်!.."

"အမယ်လေး!.."

"ဖြောင်း!..ဖြောင်း!.."

"ခွပ်!..ခွပ်!.."

"ရိုက်ကုန်ကြပြီ!.. ရိုက်ကုန်ကြပြီ!.. လုပ်ကြပါဦး!.. အရိုက်ခံ

ရတဲ့ မောင်ဦး သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေပြီ။

"ဘယ်သူရိုက်တာလဲ .. ရဲကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားမှ"

သူကြီး ဦးဖေသောင်းတို့အပါအဝင် အိမ်ပေါ်မှ လူကြီးဝိုင်း ပျာယာ
ခတ်သွားသည်။ သို့သော် အတွေ့အကြုံရှိသော လူကြီးတွေပီပီ ရိုက်ပွဲဖြစ်
နေသော ကနားချင်းအောက်သို့ ချက်ချင်း မဆင်းလာကြသေး။

သူရိုက်၊ ကိုယ်ရိုက်၊ သူထိုး၊ ကိုယ်ထိုး အပြန်အလှန် ဖြစ်နေသည့်

ကြားမှ အောင်မောင်းတပည့် စိုးကြီးနှင့်ရွှေသီးကို မမြင်ကြရတော့။

"ဟေ့ကောင်တွေ .. ခုချက်ချင်း ရပ်ကြစမ်း"

သူကြီးသောင်းဖေ ထပ်အော်သည်။

သို့သော် ကနားချင်းထဲမှ ရန်ပွဲကား တော်တော်နှင့် ရပ်မသွား။

သည်းသည်းမဲမဲ တိုက်ခိုက်ထိုးကြိတ်နေကြတုန်း။

တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် သူလူ၊ ကိုယ့်လူ တိုက်ခိုက်နေခြင်းမျိုး

မဟုတ်။ ကိုယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာကို ထိုးကြိတ်နေကြသည်။ ကန်ကြာ
ကြောက်ကြသည်။

သိုင်းသမားယောင်ယောင်၊ ဗမာ့လက်စုသမား ယောင်ယောင်
ကောင်တွေ ပါသဖြင့် အခုန်အယုံတွေနှင့် အတိုက်အခိုက် ပေါင်းစုံသည်။
သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ မည်းမည်းမြစ်ရာ လှမ်းကိုက်ကြသည့် ရွေးအုပ်ကြီး
သဗ္ဗယ်။

လဲသူလဲ၊ တွဲသူကွဲ၊ သွေး ရဲရဲ .. သံရဲရဲ။

ထိုအထဲမှာ ကနဦးဆုံး အရိုက်ခံလိုက်ရသော နွားပျို ဂျိုသွေး

မောင်ဦးမှာ သွေးအိုင်ထဲမှာ မှောက်
လျက်သားကြီး။

အသုဘအိမ်မှ ရန်

ဖြစ်သံတွေက ရှည်လှ

သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် ခြံထဲ

တ အိမ်တွေဆီမှ လူတွေ

နီးလာသည်။

"ဟေ့!.. ဘာဖြစ်

ကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်ကြတာ

လဲ"

"ရွာထဲကို သူခိုး၊ ဓားပြ ဝင်တာတောင် ဒီလောက် မဆူဘူး"

ပိတုန်းစမ်းသားတွေမှာ သွေးမနည်းကြသူတွေမို့ ယောက်ျားသား
တွေ ဓားဆွဲ၊ တုတ်ဆွဲ၊ လှံဆွဲနှင့် အသုဘအိမ်ရှေ့သို့ အလျှိုလျှို ရောက်လာ
ကြသည်။

"အို!.. တစ်ယောက်ကလည်း လဲလို့၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေမှာ
လည်း ဒဏ်ရာတွေရလို့၊ ဒါတောင်မှ မရပ်ကြသေးဘူး"

"ဟုတ်ပါရဲ့.. ကိုယ့် တစ်ရွာတည်းသားတွေချည်း ဖြစ်နေကြ
ထား၊ အပြင်က တစ်စိမ်းတစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ"

"သူကြီးရှိနေလျက်နဲ့ သူကြီးတောင် မနိုင်တော့ဘူး"

"သူကြီးကမနိုင်လို့ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်"

"မဟုတ်မှလွဲရော အပရီပြီး တစ္ဆေသရဲတွေ ဝင်စီးနေကြတာနဲ့
ထူတယ်"

အိမ်ပေါ်မှ မဆင်းရဲသေးဘဲ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေသော
အိမ်ခြံစည်းနှင့် ရွှေမျိုးမိန်းမတစ်သိုက်က ဝင်ပြောသဖြင့် သူကြီး ဦးဖေသောင်း
ဆတ်ရလိုက်သည်။

"ဒါမျိုးကို ဆရာကြီး နတ်စက်ရိုက်က နိုင်တာပဲ၊ ဒီခြံတစ်ခြံ ကေညို
မှာ ဆရာကြီး နတ်စက်ရိုက် နေတာပဲ၊ ခြံပြင်မှာရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်
ယောက်က ဆရာကြီး နတ်စက်ရိုက်ကို သွားပင့်ခဲ့ကြစမ်းပါ။ နို့မို့ရင် ရဲတွေ

ရောက်မလာခင် မသာတွေ ထပ်ပေါ်နေဦးမယ်”

သူကြီး ဦးဖေသောင်းမှာ ဦးတည်ရာမဲ့ ရန်ပွဲကြီးကို ဝင်မဆွဲခဲ့ သည့်အပြင် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေသူကြားကပင် ဖြတ်မဝင်ရဲ၍ အသုဘ အိမ်ခြံပြင်မှ လူတွေကို လှမ်းအော်ပြောရသည်။

“ဟေ့ကောင် .. အေးမြင့်၊ ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန်က မင်းနဲ့ ရင်းနှီး တာပဲ။ မင်းသွားပင့်ကွာ ..”

“ရင်းနှီးတာတော့ ဟုတ်တယ်။ ရလို ဗရတ်သူကွ ဘာမှန်းမသိ။ ညာမှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း မသွားရဲဘူးကွ .. မင်းပါလိုက်ခဲ့”

ခြံကြီးတွေမှာ ထိုစဉ်က ဥယျာဉ်ခြံမြေကွက်တွေချည်းမို့ တစ်ခြံ နှင့်တစ်ခြံ စိုက်ခင်းတွေ၊ သစ်ပင်ဥယျာဉ်တွေ ကြားခံနေသဖြင့် အလှမ်း ကွာလှသည်။

အေးမြင့်က အဖော်ခေါ်နေသဖြင့် မြင့်ဦးမှာ မနေသာဘဲ လိုက်ခဲ့ ရသည်။ အေးမြင့်လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင် ဓားတစ်လက်ပါသလို၊ မြင့်ဦး လက်ထဲမှာလည်း လှံတစ်ချောင်းကပါလာသည်။

(၅)

ဥယျာဉ် ခြံမြေကြားမှာ လမ်းဖောက်လုပ်ထားခြင်းကြောင့် (၁၀) ပေလမ်းသာရှိသည်။ ထို (၁၀) ပေလမ်းမှာ နှစ်ယောက်သား လျှောက် လှမ်းလာခဲ့ကြရာ အေးမြင့်နှင့်မြင့်ဦး ကြောက်စိတ်တွေကြောင့် သူ့ရှေ့က ငါ့ရှေ့က လုပ်မနေဘဲ နှစ်ယောက်သားယှဉ်လျက် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြ သည်။ ဘေးဘီကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် မထိုးရဲကြ။

နှစ်ယောက်စလုံးလက်ထဲမှာ အရေးပေါ် ညသုံး လက်နှိပ်ဓာတ် မီး တစ်လက်စီပါလာခဲ့ကြသဖြင့် သူတစ်လှည့်၊ ငါတစ်လှည့် လမ်းပေါ်ထိုး ရင်း တွင်တွင်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဘေးဘီကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် မထိုးရဲကြ။

ခြံထဲရှိ သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ်မှ မကောင်းဆိုးရွားကောင်တွေ ဖော် လာမည်လားဟု နှစ်ယောက်သား မတိုင်ပင်ရဘဲ ပြိုင်တူစိုးရိမ်စိတ်အစ

အသုဘအိမ်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဆက်ပြန်နေတုန်း။

“ခွေးမသားတွေ ချ .. ချ။ အကုန်သတ်ပစ် .. အကုန်သတ်ပစ်”
လဲသူလဲ၊ အဏ်ရာရသူပြန်နေသော်လည်း ဒေါသသံတွေနှင့် ..။

တွေက ရိုထားကြသည်။

“ည (၁၂) နာရီလောက်တည်းက တစ်ရွာလုံး ခွေးသံတွေ ဆူညံ နေတာကွ”

“ဟုတ်ပါကွာ၊ ခွေးအူသံတွေဟာ ပိတုန်းစမ်းသချိုင်းဘက်က နေ ဒီသိမ်ကုန်း .. ဦးပေတလူ အသုဘအိမ်အထိ တက်လာတော့ အသုဘ အိမ်မှာ အမှောင့်ပယောဂ တစ်ခုခုဝင်တော့မယ်လို့ ထင်သား ..”

“မင်းက ထင်ရုံထင်တာ၊ ငါက တကယ့်ကို တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ် လို့ မြင်ပြီး ဖဲသွားရိုက်မလို့ဟာတောင် မရိုက်တော့ဘဲ အိမ်မှာ ပေအိပ်နေ လိုက်တယ်”

“အေးမြင့်ရာ .. မင်းက ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန်ဆီ တပည့်ခံပြီး ဆေးတွေ၊ ဘာတွေထိုးထားလို့ ဒီလိုအန္တရာယ်တွေ ကြုံသိ ကြုံမြင်နေတာ များလားကွာ”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်ကွ။ ဆရာကြီးဆီမှာ ပွဲတက်ဆေးထိုးပြီး စာတည်းက အန္တရာယ်တစ်ခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုရင် ငါ့စိတ်ကို တစ်စုံတစ် ယောက်ကလာပြီး သတိပေးလိုက်သလိုပဲ”

“ဆေးစောင့်ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုင်ရာပိုင်ရာ တစ်ယောက်ယောက်က ဟော .. ဟော .. ဟိုမှာ ..”

အေးမြင့်နှင့်စကားပြော၍ လျှောက်လှမ်းလာသော မြင့်ဦးမှာ သူ့ စကားကို သူဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခြံရှေ့တစ်နေရာသို့ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးရင်း စကားရပ်သွား၏ ။

သူ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးထားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဥပတိရုပ် ကောင်းကောင်း၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်

လူကြီးတစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟာ... ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန်၊ သူလည်း တို့လာခေါ်မှာကို ကြိုသိပြီး ထွက်လာတာ ဖြစ်ရမယ်”

အေးမြင့်က မှတ်ချက်ချလိုက်စဉ်၊ အဆိုပါလူကြီးက -

“အေးက... ခွေးဟောင်သံတွေ၊ အူသံတွေနဲ့ အသုဘအိမ်ဘက်က ဆူညံသံတွေကြားကတည်းက အိပ်ရာက နိုးနေတာ။ ဒါပေမယ့် အသုဘအိမ်မှာ ဖဲဝိုင်းရှိနေတော့ သွားသင့်၊ မသွားသင့် စဉ်းစားနေရာက ကြာသွားတယ်”

ပြောရင်းကပင် လာပင့်သည့် အေးမြင့်နှင့် မြင့်ဦးတို့ကို ဖြတ်ပြီး အသုဘအိမ်သို့ လျှောက်လှမ်းတော့သည်။

ဆရာကြီးနတ်စက်ရှိန်သည် ယောဂီရောင် ရှမ်းဘောင်းဘီအဖွဲ့အပေါ်အင်္ကျီ ဖားဖားကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူလွယ်နေကျ ကုက္ကုသရဆေးလွယ်အိတ်ကြီးကို လွယ်ထားလေသည်။

ဆရာကြီးသည် သာမန်ခရီးသွားလျှင် ထိုသို့သော ကုက္ကုသရဆေးလွယ်အိတ်ကြီး လွယ်လေ့ရှိသည် မဟုတ်။ ခုတော့ လွယ်ထားသဖြင့် သူတို့ မပြောရသေးဘဲနှင့် အသုဘအိမ်မှ အဖြစ်အပျက်အကြောင်းစုံကို ကြိုတင်သိထားနှင့်ပုံ ရလေသည်။

“ငါတော့ အလောင်းနှစ်လောင်း အာရုံမှာ မြင်နေတယ်ကွ။ လာမြန်မြန်လျှောက်ကြ...”

ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန်ပြောမှ အေးမြင့်နှင့်မြင့်ဦးတို့ ပို၍ စိတ်ပူသွားကာ ဦးပေတလူ၏ အသုဘအိမ်ရှိရာဘက်သို့ ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန် နောက်မှ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာခဲ့ကြရတော့သည်။

(၆)

အသုဘအိမ်မှာ လူတွေ ဝရုန်းသုန်းကား၊ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေ၍ ခြံပြင်မှ ဦးပေတလူ၏ အလောင်းပြင်ထားသော ခုတင်ကြီးမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းတွင် ရှိနေသေးသည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် အခေါင်းတင်ထားသော ခုတင်

ကြီးကိုဝင်၍ မတိုက်မိဘဲ ကွေ့ရှောင်လာခဲ့ကြရသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ အခေါင်းကြီးမှာ အောင်မောင်းဝင်တိုက်ထားသောကြောင့် ပုံမှန်မဟုတ်၊ ပဲ့ခွဲစောင်း၍ နေသည်။

အခေါင်းကြီးကို ဝင်တိုက်ထားမိ၍ ကိုင်လှုပ်လိုက်သလိုဖြစ်ပြီး အခေါင်းတွင်းမှ အပုပ်ရည်များ အခေါင်းတွင်းမှတစ်ဆင့် ခြေပြင်ပေါ်သို့ စီးကျနေလေပြီး ညနက်သန်းခေါင်ကျော်မှာ လူသေကောင်ဆီမှ အပုပ်နံ့တွေ ထွက်လာ၍ လိုက်၍ တက်နေသည်မှာ အော်ဂလိုဆန်စရာကောင်းလှ၏။

ခြေပြင်ပေါ် တတောက်တောက်စီးကျနေသော လူသေကောင်ဆီမှ အပုပ်ရေကွက်ကို မနင်းမိအောင်ရှောင်ရင်း ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန်သည် မသာအိမ်ထဲကို မဝင်သေးဘဲ ခြံဝမှာ တုန်ခန်ရပ်လိုက်သည်။

ဆရာကြီးနတ်စက်ရှိန် ခြံဝမှာ တုန်ခန်ရပ်လိုက်သည်နှင့် နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သော အေးမြင့်နှင့်မြင့်ဦးတို့လည်း ဆရာကြီးနောက်မှ အသာရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန် ရောက်လာပြီ”

ခြံပြင်မှာ စောစောကတည်းက ရောက်နှင့်နေသော ရွာသားအချို့ဆီမှ အားတက်သရော အသံကြားလိုက်ရသည်။

အသုဘအိမ်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဆက်ဖြစ်နေတုန်း။

“ခွေးမသားတွေ ချ... ချ... အကုန်သတ်ပစ်... အကုန်သတ်ပစ်”

လဲသူလဲ၊ ဒက်ရာရသူရ ဖြစ်နေသော်လည်း ဒေါသသံတွေနှင့် ထစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မာန်တက်နေကြသည်။

ဆရာကြီးနတ်စက်ရှိန် ခြံဝမှာ ခြေစုံရပ်နေရာက ယောဂီရောင်လွယ်အိတ်ကြီးထဲကို လက်တစ်ဖက်နှိတ်လိုက်သည်။

ဆရာကြီး လက်ပြန်အထုတ်တွင် လက်ထဲမှာ အသင့်စီရင်ပြီး ငါထာစုပ်ထားသော ဆန်မန်းတစ်ဆုပ် ပါလာသည်။

“ကဲ... ဝင်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ၊ ဝေးရာပြေး ရှောင်ရှားလော့၊ ဝေတရဋ္ဌ၊ ဝိဂ္ဂူပက္ခ၊ ဝိဂ္ဂူဋ္ဌက၊ ကုဝေရ၊ သာသနာတော်စောင့် လောကယီလနတ်မင်းကြီးလေးပါးရဲ့ အမိန့်တော်”

ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန် ပါးစပ်မှ အာကာသနှင့် အဓိနုပေးပြီး ဆန်

။
 “ဒီကောင် သင်္ချိုင်းကုန်းသွားပြီး မူးမူးရူးရူးနဲ့ အမေ မဖဲဝါ..
 ကျွန်တော်ကို အသုဘအိမ်မှာ ဖဲနိုင်အောင် ဝင်ခိုက်ပေးပါ။ ညဆယ်နှစ်နာရီ
 ကျော်ရင် ပြန်ပို့ပေးပြီး စားစရာတွေ ဆက်သပါမယ်” လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။

မန်း ပေါက်ပေါက်ကို ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသော အသုဘ ကနဇင်းအတွင်း
 ပစ်သွင်း ကြည့်လိုက်သောအခါ ရုတ်တရက် အော်သံ ဟစ်သံတွေ၊ ပြေးလွှား
 တွန်းထိုးသံကြီးတွေ ကြားလိုက်ရသည်။

“အမယ်လေး!.. ပူလိုက်တာ .. ပြေးကြဟေ့ .. ပြေးကြ ..”
 “ဝေါ .. ဝရော .. ဝရော ..”

ပြေးလွှားသံတွေ အကောင်အထည်မမြင်ရဘဲ ကြားရပြီးနောက်
 အေးမြင့်နှင့်မြင့်ဦးတို့ကို တွန်းတိုက်၊ တိုးထွက်သွားသည့်နယ် အနေအထား
 ဖျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုအခါကျမှ ကနားဖျင်းအောက်တွင် စောစောက ဘီလူးသရဲ
 စီးသလို၊ သည်းသည်းမဲမဲ ကိုယ့်ရွာသားအချင်းချင်း ကိုယ် မည်းမည်းမြင်
 ရာ တိုက်ခိုက်နေကြသောသူတွေ အရုပ်ကြီးပြတ်လဲကျကုန်သည်။

အိမ်ပေါ်မှ လူတွေလည်း ကနားဖျင်းထဲက လူတွေလဲကျကုန်မှ
 ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာကြီး နတ်စက်ရိုန် ဧရာဝတီလားပြီ၊ လာ .. လာ အောက်ကို
 ဆင်းကြ”

ခြံအပြင်ဘက်မှာ ရပ်နေသောလူတွေလည်း ထိုအခါကျမှ အိမ်
 ထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာကြီးနတ်စက်ရိုန်ကတော့ လဲကျနေသူတွေကို
 တစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီး မသာအိမ်ပေါ်ထက်သည်။

“လာ .. လာ .. ဆရာကြီး .. ကြွပါ .. ကြွပါ”
 သူကြီး ဦးဖေသောင်းက ဆရာကြီး နတ်စက်ရိုန်အား ဖိတ်မန္တက

ပြုကာ ခေါင်းရင်းခန်းမှာ တရိုတသေ နေရာပေးသည်။

(၇)

ဆရာကြီး နတ်စက်ရိုန် ခေါင်းရင်းခန်းတွင် ထိုင်လိုက်စဉ် မသာ
 ရှင်ဒေါ်ငြိမ်းက ကြောက်လန့်မှု မပြေသေးဘဲ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာနှင့် ပြော
 သည်။

“ဆရာကြီးရယ် .. ဖြစ်သွားပုံက တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မယုံ
 နိုင်စရာပါပဲရှင်။ ကျွန်မတော့ ကြောက်လိုက်တာ အသုဘ မြန်မြန် ရက်လည်
 ပြီးမှပါ”

သူကြီးဦးဖေသောင်းက ဆရာကြီး နတ်စက်ရိုန် သိစေရန် ဖြည့်
 စွတ်ပြောသည်။

“ပြဿနာက အောင်မောင်းက စတာပါပဲ။ ဆရာကြီးရယ် .. အဲဒီ
 အောင်မောင်းက ..”

ဦးဖေသောင်း စကားဆက်မပြောခင် ဆရာကြီး နတ်စက်ရိုန်က
 လက်ကာပြလိုက်၍ ဦးဖေသောင်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

“ကျုပ် ဖြစ်စဉ်ကို သိနေပြီးသား။ လူမိုက်အောင်မောင်းဟာ ဖဲ
 ခိုက်တာနိုင်ချင်လွန်းလို့ သင်္ချိုင်းစောင့်မဖဲဝါကို သူ့နဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ သွားပင့်ရာ
 တ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာပဲ”

“သင်္ချိုင်းစောင့် မဖဲဝါ ဟုတ်လား ..”
 “ဟုတ်တယ်။ သူ့နေရာ၊ သူ့နယ်ပယ်မှာ သူ့ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေ ရှိ
 ထယ်။ ဥပမာ - ကောင်းကင်ကိုပိုင်စိုးတာ အာကာသစိုးနတ်၊ မြေပြင်ကို
 ခိုင်စိုးတာ ဘုမ္မစိုးနတ်၊ သစ်ပင် တောတောင်ပိုင်စိုးတာ ရုက္ခစိုးနတ်တွေ
 မှီသလို သုသာန်သင်္ချိုင်းတွေကိုလည်း မဖဲဝါက ကြီးစိုးတယ်ဗျာ”

“ဒါဆို သင်္ချိုင်းတိုင်းလား .. ဆရာကြီး”

“မဖဲဝါဟာ ဝေမာနိက ပြိတ္တာပဲ။ သင်္ချိုင်းတိုင်းကို ကြီးစိုးထား
 သလို၊ လိုအပ်လို့ သူ့ခွင့်ထဲဝင်လာရင် ကိုယ်ပွားတွေ အများကြီး ဖန်တီးလို့
 ရတယ်။ အရိုင်းအစေ၊ အခြံအရံတွေကိုအသုံးချပြီး သူလိုရာခိုင်းစေလို့
 ရတယ်”

“အတိတ်ကံနည်းပြီး လူ့ဘဝက ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ နည်းတဲ့
 သူတွေ သေသွားလို့ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာပဲ ဝဲလည်နေ

တဲ့သူတွေကို သူက အသုံးချတတ်တယ်”

ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန်ကပြောရင်း ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့သောက်နေစဉ် သူ့ကြီးဦးဖေသောင်း ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားသော ရဲတွေ ရောက်လာသည်။

ရဲတွေက ကနားဖျင်းထဲတွင် လဲကျနေသူများကို စစ်ဆေးစဉ် - “ဟာ ! .. ဒီတစ်ကောင်က သေနေပြီပဲ”

ရဲတစ်ယောက်က သွေးအိုင်ထဲလဲကျနေသော မောင်ဦးကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး အကြောနားမှာ ဒဏ်ရာနှင့်ရှိနေသော မောင်ဦးအဖော် ဖဲရိုက်ဘက် ကိုခင်ဆွေက လှမ်းပြောသည်။

“မောင်ဦးကို အောင်မောင်းရဲ့တပည့် စိုးကြီးက ရိုက်သွားတာပဲ”
“စိုးကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ .. ရ ဘယ်မှာလဲ”

“စိုးကြီးဆိုတာ သုံးထောင်ပြန် လူမိုက်အောင်မောင်းရဲ့ ညှာလက်နဲ့ မောင်ဦးကိုရိုက်ပြီး စိုးကြီးနဲ့ရွှေသီးတို့ ထွက်ပြေးသွားကြတယ်ဗျာ”

ရဲတွေက ရဲအလုပ်လုပ်နေကြစဉ် ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန်မှာ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်၍ ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်ရင်းလက်ဖက်စားရင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ထောင်ထောင် ထောင်ထောင်လုပ်တတ်ပြီး နေရာတကာ ဂျီသွေးနေသော နွားပျိုမောင်ဦး သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ရဲအချို့ စိုးကြီးကို တရားမံအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဖမ်းဆီးရန် စိုးကြီးတို့ အိမ်ဘက် ထွက်သွားကြသည်။

ရဲတွေစစ်ဆေးပြီးနောက် ပြဿနာပြီးဆုံးသွားတော့မှ ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန် အသုဘအိမ်မှ ပြန်ထွက်လာချိန်၌ မိုးလင်းစပြုနေလေပြီ။

(၈)

ဆရာကြီးနတ်စက်ရှိန်နှင့်အတူ ဆရာကြီးအား လာခေါ်ကြသော အေးမြင့်နှင့်မြင့်ဦးတို့နှစ်ယောက် ဆရာကြီးအား ပြန်ပို့ရင်း နောက်မှပါလာကြသည်။ ဆရာကြီးနတ်စက်ရှိန်က ရှေ့မှလျှောက်ရင်း သူ့တပည့်ဖြစ်၍ ရင်းနှီးနေသော အေးမြင့်ကို ဆုံးမစကား ပြော သည်။

“နေရာတကာမှာ သူ့နယ်၊ ကိုယ့်နယ် သူ့ပိုင်နက်၊ ကိုယ့်ပိုင်နက်

မို့တယ်လို့ ဆရာကြီး ပြောခဲ့ဖူး တယ်နော်။ ခုလို ပြဿနာဖြစ်တာလည်း အောင်မောင်း နယ် တူးပြီး စော်ကားသလို ဖြစ်လို့ဖြစ်ရတာ”

“ဘယ်လို နယ်ကျူးတာလဲ ..

ဆရာကြီး”

“ဒီကောင် သချိုင်းကုန်းသွား

ပြီး မူးမူးရူးရူးနဲ့ အမေ မဖဲဝါ .. ကျွန်တော့် ကို အသုဘအိမ်မှာ ဖဲနိုင်အောင် ဝင်ရိုက်ပေးပါ။ ည ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်

ရင် အမေဖဲဝါကို ပြန်ပို့ပေးပြီး စားစရာ၊ သောက်စရာတွေ ဆက်သမျှ

ယေလို့ ကတိခံခဲ့တယ်။ ဖဲကလည်း နှိုင်း အရက်ကလည်း မူးဆိုတော့ မေ့လျော့ပြီး မဖဲဝါကို ကတိအတိုင်း ပြန်

ဖို့လို့ ဖြစ်ရတာ”
“မဖဲဝါက ဝေဟနိကဗြတ္တာ အကြီးစားမဆိုတော့ သချိုင်းကုန်းတို့၊

သောအိမ်တို့မှာ ပျော်ပိုက်တတ်တယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး ခြံမြဲတဲ့ အိမ်တွေကိုတော့ အစောင့်အရှောက်၊ သူတော်ကောင်း နတ်မင်း

တွေကြောင့် မဝင်ရဲဘူး”
တပည့်ဖြစ်သော အေးမြင့်ကတော့ သူ့ဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန်၏

ပြောစကားတွေကို အကြောင်းသိနေသူဖြစ်၍ ယုံကြည်သည်။ ဆရာကြီးသည် မနက်အာရုဏ်တက်နှင့် ညစဉ် ဘုရားဝတ်ပြု သမထ ဘာဝနာပွား

များပြီးတိုင်း ဤသို့ ဆုတောင်းလေ့ရှိသည်ကို အမှတ်ရနေမိသည်။
“အကျွန်ုပ် .. နေ့စဉ်နေ့တိုင်း

ရွတ်ဖတ်သော ဂါထာတော်၊ ပရိတ်တော်၊ သဗ္ဗာတော်တို့၏

တန်ခိုးရှိန်စော်၊ အာနုဘော်တော်တို့ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်သည် -
“ရှေးရှေးသော ဘဝခန္ဓာအစဉ်ကို

မြင်နိုင်သော ပုဗ္ဗနိဝါသ ဉာဏ်၊
 နီး . .ဝေး . .သေး . .ကြီး ရှုပါရုံဟူသမျှ
 အကုန်မြင်စွမ်းနိုင်သော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်၊
 တစ်ထောင့်ဝါးရာ ကိလေသာကို
 ပယ်ခွာ သတ်ဖြတ်တတ်သော
 အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဟု ဆိုအပ်သော
 အာသဝက္ခဏာဉာဏ်၊
 ထူးထွေအံ့ဆန်းသော တန်ခိုးတော်အရပ်ရပ်
 ဖန်ဆင်းနိုင်သော ဣဒ္ဓိဝိဒဉာဏ်၊
 ဝေး နီး တိုး ကျယ် အသံဟူသမျှကို
 ကြားစွမ်းနိုင်သော ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ်၊
 စိတ်ကြံတိုင်း ကိုယ်ပြီးသော
 တန်ခိုးတော်ရှိသည့် မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်၊
 ရုပ်၊ နာမ်တို့၌ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတည်းဟူသော
 လက္ခဏာ(၃)ပါးကို အထူးမြင်နိုင်သော ဝိပဿနာဉာဏ်၊
 ဤဝိဇ္ဇာဉာဏ် ရှစ်ပါးတို့ကို ရရှိလိုပါ၏ ။
 ဆရာကောင်း ဆရာမြတ်တို့ကိုလည်း
 မှီဝဲဆည်းကပ်ရပါလို၏ ။
 ဆရာကောင်း၊ ဆရာမြတ်တို့ကို အမှီပြု၍
 ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ရှစ်ပါးရအောင် အထောက်အပံ့ဖြစ်သော
 ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တို့ကို
 ပြုလုပ်ရပါလို၏ . .”

တပည့်ဖြစ်သူ အေးမြင့်က ဆရာကြီးနတ်စက်ရှိန် အကြားအမြင်
 ရနေသည်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆုတောင်းကောင်းမှုတွေကို တွေးနေစဉ် အထူး
 လိုက်ပါလာသော မြင့်ဦးကမူ ဒီဆရာကြီး နတ်စက်ရှိန်ဟာ အကြားအမြင်
 ရနေတယ်လို့ သူ့တပည့်တွေက ပြောနေပေမယ့် အသုဘအိမ်ကို လာတုန်း
 က အလောင်းနှစ်လောင်းမြင်တယ်ဆိုတဲ့စကားက မှားသွားပြီ”
 “မောင်ဦး တစ်ယောက်ပဲ သေတာမြင်ခဲ့ရလို့ မသာအလောင်း

ထစ်လောင်းပဲ မြင်ရတဲ့ဟာ . . ဘယ်မှာ နောက်ထပ် မသာအလောင်း နှစ်
 လောင်း ဖြစ်ရမှာတုန်း” ဟု သံသယအတွေး တွေးမိလေသည်။
 သူတို့နောက်မှ သူကြီး ဦးဖေသောင်းနှင့် ရဲအုပ်တစ်ယောက်၊ ရဲ
 သားနှစ်ယောက်တို့ ရေးကြီးသုတ်ဖျာဖြစ်လျက် ပိတုန်းစမ်းသုဿန်ရှိရာ
 သက်သို့ အလျင်စလို ကျော်တက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 ထိုသို့ ကျော်တက်သွားရင်း သူကြီး ဦးဖေသောင်းက ဆရာကြီး
 နတ်စက်ရှိန်အား ရိုသေရင်းစွဲရှိသည်နှင့်အညီ ဤသို့ အကြောင်းကြား ပြော
 ဆိုသွားလေသည်။
 “လူမိုက်အောင်မောင်း ဓမ္မတဲ့ဇာတ်က လူမိုက်အောင်မောင်းကို
 ဝဲအဆုံးသတ်သွားပြီ ဆရာကြီးရေ”
 “စိုးကြီးကို သွားဖမ်းတဲ့ရဲက စိုးကြီးကို အိမ်မှာ မတွေ့လို့ သူ့ဆရာ
 အောင်မောင်းသွားတဲ့ သင်္ချိုင်းကိုသွားမှာပဲ ဆိုပြီး လိုက်သွားရာက စိုးကြီး
 တို့ သင်္ချိုင်းမှာမတွေ့ရဘဲ ဝူတွေကြားထဲမှာ ကိုယ့်ဓားနဲ့ ကိုယ့်မိုက်ကို ပြန်
 ထိုးမိပြီး လဲသေနေတဲ့ အောင်မောင်းအလောင်းကို တွေ့ရလို့ သင်္ချိုင်းကုန်း
 တို့ သွားရဦးမယ် ဆရာကြီးရေ . .”
 ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသော မြင့်ဦးမှာ ဆရာကြီး နတ်စက်
 ရှိန်ပြောသော အလောင်းနှစ်လောင်းမြင်နေရတယ်ဆိုသော စကားကို
 အသံမကြည်ဖြစ်နေရာက ယုံကြည်သွားတော့သည်။
 စိတ်ထဲမှလည်း သံသယကင်းစွာနှင့် ကြည်ညို လေးစားရှိခိုးမိ
 လေတော့သည်။

ကျော်မင်းနိုင်

နမိတ်ကောင်းသောငှက် ဇီးကွက်

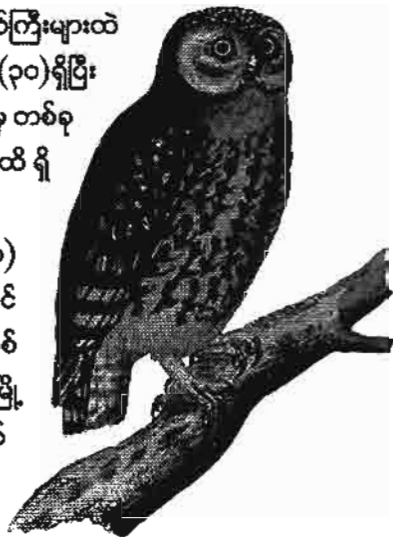
ဇီးကွက်ဟာ မြန်မာလူမျိုးတို့နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ငှက်မျိုးစာရင်းမှာ ပါဝင်ပါတယ်။ "ဇီးကွက်နစ်ကောင် လာဘ်ကိုဆောင်"။ ဇီးကွက်ဟာ လာဘ်ကောင်စသည်ဖြင့် ယူဆကြပါတယ်။ ရုနတ်မင်းကြီးရဲ့ သမီးတော်တွေထဲက စစ်မက်ကိုလိုလားပြီး ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ နတ်သမီး အသီးနှီးရဲ့ အချစ်တော်ဟာ နတ်ဇီးကွက်တစ်ကောင်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရှေးအခါက စစ်မက်တိုက်ပွဲများမှာ ခေါ်မသားများရဲ့ ရှေ့ကနေဖြစ်စေ၊ အပေါ်ကနေဖြစ်စေ ဇီးကွက်ပျံသန်းသွားရင် စစ်အောင်မယ့်နမိတ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ ခေါင်မိုးအုတ်များပေါ်မှာ ဇီးကွက်ရုပ်ထုများထုထားခြင်းဖြင့် မိုးကြိုးနဲ့ မီးအန္တရာယ်ကနေ ကင်းလွတ်တယ်လို့လည်း အယူအဆ ရှိပါတယ်။

ဇီးကွက်ရဲ့ အော်မြည်ပုံက "ကွက်... ကွက်" လို့ သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဇီးကွက်အမျိုးပေါင်း (၂၅၀) ခန့်ရှိပါတယ်။ အသေးဆုံးဖြစ်တဲ့ (၆) လက်မမျှရှိတဲ့ ဇီးကွက်ငယ်ကို အမေရိကန်နိုင်ငံအနောက်တောင်ပိုင်းနဲ့ မက္ကဆီကိုအနောက်ပိုင်းတို့မှာ တွေ့ရပါတယ်။

အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဇီးကွက်ကြီးများကိုတော့ ကနေဒါနဲ့ အလာ

တော ကျွန်းဆွယ်မှာရှိတဲ့ တောနက်ကြီးများထဲမှာ တွေ့ရလေ့ရှိပြီး အလျား လက်မ(၃၀)ရှိပြီး အတောင်ကိုဖြန့်ပါက အစွန်းတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ (၅၄)လက်မမှ (၆၀)လက်မအထိ ရှိပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ (၈) လက်မခန့်ရှိတဲ့ ဇီးကွက်များကို မြင်တွေ့နိုင်ပြီး နိုင်ငံအလယ်ပိုင်းနဲ့ စစ်တောင်းမြစ်ဝှမ်း၊ ဟင်္သာတမြို့၊ ပဲခူးမြို့တို့မှာ အတွေ့ရများပါတယ်။ ဇီးကွက်ရဲ့ ထူးခြားချက်တစ်ခုကတော့ သူ့မျက်လုံးဟာ အခြားငှက်များလို မဟုတ်ဘဲ ရှေ့သို့သာ စိုက်ကြည့်ပါတယ်။ ဇီးကွက်ရဲ့မျက်စိဟာ လူနဲ့ တခြားသော တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ မျက်တွင်းထဲမှာ မလှုပ်ရှားနိုင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ရွေ့လျားနေတဲ့အရာကို ကြည့်လိုပါက ခေါင်းကိုပါ ရွေ့ပေးရပါတယ်။ ဇီးကွက်ရဲ့လည်ပင်းဟာ အနောက်အထိလှည့်နိုင်ပါတယ်။ ဇီးကွက်မှာ ထူထဲတဲ့ အမွှေးနုများရှိတာကြောင့် ပျံသန်းတဲ့အခါမှာ တခြားငှက်များလိုမဟုတ်ဘဲ အသံမပြည်ပါဘူး။ သားကောင်ကို ဖမ်းတဲ့အခါ အသံမကြားဘဲ ထိုးသုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ပါတယ်။

ခြေထောက်များဟာ ကိုယ်ရဲ့နောက်ပိုင်း အတွင်းခပ်ကျကျ နေရာမှာ ရောက်နေလို့ နားနေတဲ့အခါမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ဇီးကွက်ဟာ သူ့အစာကို အရှင်လိုက်ဖမ်းပြီးတော့မှသာ ကိုက်ဖြတ်စားသောက်ပါတယ်။ သားကောင်ငယ်ငယ်ဆိုရင် တစ်ကောင်လုံးကို ခြုံချတတ်ပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှ မကြေနိုင်တဲ့ အရိုး၊ အကြေးခွံ၊ အမွှေးတောင်များကို ပြန်ထုတ်ပစ်ပါတယ်။ အဓိကအားဖြင့် ကိုက်ဖြတ်လိုရနိုင်မယ့် သတ္တဝါများ ဟာ၊ တိနဲ့ အင်းဆက်ပိုးကောင်များကို စားပါတယ်။ ရေတိုင်းမှာရှိတဲ့ ဇီးများကို ဖမ်းယူစားသောက်တတ်သလို၊ တစ်ခါတလေ လတ်လတ်

ဆတ်ဆတ် အသေကောင်များကို တွေ့ရင်လည်း စားတတ်ပါတယ်။
 ဇီးကွက်မျိုးစိပ် အများစုဟာ နေ့ဘက်အချိန်မှာ မြင်နိုင်ပေမယ့် အမြင်မသန်တာကြောင့် နေ့ဘက်အစာရှာထွက်တာ ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဇီးကွက်ကို ညဘက်မှာသာ အများဆုံး မြင်တွေ့နိုင်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့သော ဇီးကွက်များဟာ နေ့အချိန်မှာ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်

တာမျိုးတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ဇီးကွက်ဟာ အသိုက်လုပ်တာ မကျွမ်းကျင်တာကြောင့် သစ်ခေါင်းများ၊ လှိုက်ခေါင်းများ၊ မြေအောက်တွင်းများနဲ့ လူမနေဘဲ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ အိမ်များ၊ ကျီးများ၊ သိမ်းငှက်နဲ့ ကျီးကန်းတို့ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ အသိုက်ဟောင်းများမှာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အသိုက်ပြုနေလေ့ရှိပါတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာဆိုရင် ဇီးကွက်ကို အပူပိုင်း၊ သမပိုင်းနဲ့ အအေးလျော့ အာတိတ်ဒေသလိုနေရာများ၊ ကုန်းပြင်နဲ့အဆက်အသွယ်မရှိတဲ့ ပင်လယ်ကျွန်းများမှာလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ဇီးကွက်များဟာ တစ်ခါ အုရင် (၃၊ ၄) ဥ အုတတ်ပေမယ့် တချို့ဇီးကွက်တွေကတော့ (၁၂) ဥအထိ အုတတ်ပါတယ်။

ဇီးကွက်ဥဟာ အဖြူရောင်မှာ အဝါရောင်၊ အပြာရောင်တွေ သန်းနေတတ်ပါတယ်။ ဥ အုထားတဲ့ သူတို့ရဲ့အသိုက်ကို ဇီးကွက်အဖိုနဲ့ အမ နှစ်ကောင်စလုံးက စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ဇီးကွက်ဟာ သူတို့အသိုက်ကို လာရောက် နှောင့်ယှက်တဲ့ရန်သူကို ရဲရင့်စွာ ကာကွယ်တတ်ကြပါတယ်။

ဇီးကွက်ငယ် ပေါက်လေးများဟာ ထူထဲသော အမွှေးနုဖြူလေးများရှိပြီး ချစ်စဖွယ် ကောင်းပါတယ်။ သူတို့လေးတွေဟာ အခြားငှက်ငယ်များထက်ပိုပြီး အသိုက်တွင်းမှာ ကြာရှည်စွာ နေတတ်ပါတယ်။ မြန်မာ

အယူအဆမှာ ဇီးကွက် အော်သံကြားပါ
 ဆာ နှစ်ကောင်းတယ်။ မကြာခင်မှာ
 ငွေဝင်မယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။
 စစ်မက်နဲ့ ပညာကိုစောင့်တဲ့
 နတ်သမီး အသီးနားရဲ့ လက်စွဲတော်ဟာ
 နတ်ဇီးကွက်တစ်ကောင်ဖြစ်တာကြောင့်
 ဇီးကွက်ကို အနောက်နိုင်ငံများက ပညာ
 နှီးအဖြစ် ဖော်ပြကြသလို၊ မြန်မာမှာလည်း
 ဒီအယူအဆ ရှိပါတယ်။ ဇီးကွက်ကိုလား
 တောင်အဖြစ် ဆောင်လိုပါက ဇီးကွက်
 ရွတ်ကို အဖိုအမ တစ်စုံတစ်ယူရပါတယ်။

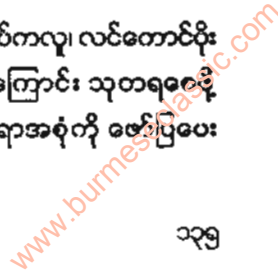

ဇီးကွက်အမရုပ်မှာ ဇီးကွက်ကလေးရုပ်လေး ပါတတ်ပါတယ်။ ဇီးကွက်ရုပ်တွေကို အဖိုနဲ့အမ ကွဲပြားအောင် ခွဲခြားထားပါတယ်။ သတိပြုသင့်တာကတော့ ဇီးကွက်ရုပ်ဆောင်မယ်ဆိုရင် အဖိုအမ စုံလိုက်သာထားသင့်ပြီး တစ်ကောင်တည်း မထားကောင်းပါဘူး။

နောက်ထပ်ဇီးကွက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိမှတ်ထားသင့်တဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ ဇီးကွက်နဲ့ မျိုးစိပ်တူပြီး သူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ လင်တောင်ပိုးငှက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လင်ကောင်ပိုးငှက်ဟာ ဇီးကွက်ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ပေမယ့် သူ့ကိုယ်လုံးဟာ အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီး ငှက်ဆိုးဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ လင်ကောင်ပိုးငှက် လာနား၊ လာအော်ရင် လူဆေတတ်ပါတယ်။ ညဉ့်ငှက်တွေထဲမှာ ကြောက်ရောကောင်းတဲ့ ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လင်ကောင်ပိုးငှက်တွေဟာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ကူညီတဲ့ငှက်ဖြစ်တာကြောင့် တောင်သူတို့ကို အကျိုးပြုတဲ့ ငှက်လို့လည်း ဆိုကြပါတယ်။

ခင်ပုတ်(သို့) မြီးဝန်၊ တောလုံး၊ ဒီးဒုတ်၊ ကုတ်ကလူ၊ လင်ကောင်ပိုး (ခေါ်) ငှက်ဆိုးတို့ဟာ ဇီးကွက်မျိုးစိပ်မှာ ပါဝင်ကြောင်း သုတရစေခို့အတွက် ဇီးကွက်နဲ့ ဆက်စပ်သမျှ အကြောင်းအရာအစုံကို ဖော်ပြပေး ထိုက်ရပါတယ်။

သရဲမွေးတုံ ဒေါ်မြခိန်

တင့်လွင် (ဘုရားနီ)

||
 မမြစိန် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။
 “ဒီတစ်ခါတော့
 ကျွန်မမှာ သည်းခံခြင်းတရား
 နှမ်းတစ်စေ့တောင် မရှိတော့ဘူး
 ရှင်သာ နားစွင့်ထားလိုက်..
 ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ”

ကြီးမားသော သစ်ပင်များက တစ်ခြံလုံး စိုးမိုးထားသည်။
 ရေနံချေးသုတ်ထားသော ရှေးဟောင်း သစ်သား နှစ်ထပ်အိမ်ခဲခဲကြီး
 တစ်လုံးသည် သစ်ရွက်၊ သစ်ကိုင်း၊ အရိပ်များ၏အောက်တွင် မထင်မရှား
 ရှိနေလေသည်။ ခြံပတ်လည် သံချားကြိုးများက ခွေးတစ်ကောင် တိုးမရ
 အောင် စိပ်စိပ်ကာရံထားသည်။ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခြံအဝင်ဝ
 တံခါးကို သံကြိုးပတ်ကာ သော့ခတ်ထားလေ၏။

ခြံပိုင်ရှင်သည် အညာစုရွာထဲမှ ကိုစိုးဖြစ်သည်။ အညာစု ရွာ
 မြောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်ခြံမြင့် မိသားစုနေထိုင်ကြ၏။ တောင်ပိုင်း
 တွင် ဈေးချိုချိုသာသာဖြင့် ဝယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြံထဲတွင် ညီမဖြစ်သူ
 အပျိုကြီး မမြစိန်ကို နေရိုင်းထားခြင်း ဖြစ်၏။

အလုပ်ပိတ်ရက်၊ အားလပ်ရက်များတွင် ညီမနေထိုင်ရာ တောင်
 ပိုင်း အိမ်ခြံထဲသို့ ကိုစိုးရောက်လာတတ်သည်။ ညီမ အပျိုကြီး၏ ကိစ္စအဝဝ
 ကို ယနေ့တိုင် တာဝန်ယူထားသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး
 မို့ သူ့အနီးအနားတွင် ထားရှိလေခြင်း ဖြစ်၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက်က
 တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အများတကာထက် သံယောဇဉ် ပိုရှိသူများ ဖြစ်လေသည်။

“ညီမလေး.. နေထိုင်ရတာ အဆင်ပြေတယ်နော်”
 “အစ်ကိုကြီးအနားမှာ ရှိနေတာပဲ.. ဘာလိုအပ်တော့မလဲ”
 “အေး.. အေး ယျှင်းတဲ့အခါလည်း အိမ်ဘက် လာလည်ပေါ့”
 “လာလည်ပါ့မယ်.. အစ်ကိုကြီးရေး၊ လောလောဆယ် ခြံထဲက
 အမှိုက်တွေ ရှင်းလင်းနေရတော့ မလာနိုင်သေးတာပါ။ အားတဲ့နေ့ လာ
 စည်မှာပါ”
 “အိမ်က ငါ့ခြေတွေလည်း နေ့လယ်ဘက် နှင့်ဆီ လွှတ်ပေးပါ့မယ်”
 “သူတို့မအားကျရင်လည်း နေပါစေ.. အစ်ကိုကြီးရယ်”
 “ငါလည်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ခြံတံခါးကိုတော့ သော့ခတ်နော်”
 “စိတ်ချ.. အစ်ကိုကြီး၊ တစ်ယောက်ထဲနေရတဲ့သူဆိုတော့ ဂရု
 စိုက်ပါတယ်”

ကိုစိုး ညီမဖြစ်သူတို့ ပြောစရာ စကားများ မှာကြားပြီး ခြံထဲမှ
 ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မမြစိန်က အပျိုကြီးပီပီ ခြံတံခါးကို သော့ခတ်ကာ
 အိမ်ထဲဝင်ရောက်သွားလေသည်။

အညာစုရွာထဲမှ လူတစ်ချို့ မမြစိန်ကို လန့်ကြာသည်။ ဟိုး.. အရင်
 စာဆို ခြံထဲတွင် ဟိုဟာရှိသည်။ ဒီဟာမြင်ရသည်ဆိုသော ပြောစကားများ
 တို့ ကြားသိထားကြသည်။ အပျိုကြီး မမြစိန်နေလာခဲ့သည်မှာ ယနေ့ထိ
 သာအသံမျှ မကြားရ။

“မမြစိန်ကိုတော့ ချီးကျူးပါတော့၊ ကျုပ်တို့သာဆို ဒီအိမ်ကြီးထဲ
 မှာ စောစော အသက်ထွက်သွားနိုင်တယ်”

“ဒေါ်မမကြီးရယ်.. ဘာတွေများရှိလို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ စိတ်သာ
 အရေးအကြီးဆုံးပါ။ မမြင်မတွေ့ရဘဲနဲ့ သူများပြောတာတွေ တွေးကြောက်
 နေလို့ကတော့ တော်ပြောသလို၊ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကျွန်မကတော့ သူများ
 ပြောတိုင်း ယုံတတ်တဲ့သူမဟုတ်တော့ ဘာမှ ကြောက်နေစရာတော့ မရှိ
 ခါဘူး”

“စကားတောင်းနေလိုက်တာ.. ကျွန်မလည်း ကိစ္စတွေရှိနေသေး

www.burmeseclassic.com

တော့ အားတဲ့နေ့ကျမှ မမြစိန်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားလာပြောပါဦးမယ်”

“လာခဲ့ပါတော်... မမကြီး၊ ကျွန်မလည်း မျှော်နေပါမယ်”

ဒေါ်မမကြီး... မမြစိန်ခြံထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ကျွန်ခွဲသူ မမြစိန်ကတော့ သူ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့် လှဲကျင်းနေလေ၏။ သူ နေ့စဉ် ဒီလိုလုပ်နေလို့လည်း... အရင်ကနှင့် မတူဘဲ ခြံထဲတွင် ရှင်းလင်းနေလေသည်။

မမြစိန်က အခြေတမ်း သန့်သန့်ပြန်ပြန် နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ အနီးကပ် အစ်ကိုကြီးကိုစိုး၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေကြောင့် အရာရာကို စည်းစနစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်တတ်သူဖြစ်၏။ အစ်ကိုကြီး၏ ယုံကြည် အားကိုး စိတ်မျှသူကို ရရှိထားသူဖြစ်လေသည်။ အစ်ကိုကြီး ကိုစိုးသည် မမြစိန်အတွက် အဖေဆိုလည်း အဖေဖြစ်သည်။ အမေမဆိုလည်း အမေဖြစ်လေသည်။ သူမအတွက် အစ်ကိုကြီးသည် အစစအရာရာ နှိမ့်အားထားရသော ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်လေသည်မှာ ပြောစရာ မလိုတော့ပါပေ။

အစ်ကိုကြီး ကိုစိုး အိမ်သို့ မမြစိန် စောစောစီးစီး ရောက်ရှိလာသည်။ ကိစ္စမရှိလျှင် မလာတတ်သော ညီမကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုစိုး အံ့ဩနေ၏။

“ဟဲ့... မြစိန် ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ”

“ညတုန်းက မီးဖိုချောင်ထဲ သူရိုးဝင်ရိုးသွားတယ်၊ အိုးခွက်၊ ပန်းကန်တွေ အကုန်ပါသွားတယ်... အစ်ကိုကြီး”

မမြစိန်စကားကြောင့် ကိုစိုး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသွားသည်။

“အေးလေ... မြစိန်ရယ်၊ ရွာထဲမှာ သူရိုးရှိတယ်ဆိုတဲ့ အသံ၊ တစ်ခါမှ မကြားမိဘူး။ နှင့်အိမ်ကျမှ အရိုးခံရတယ်ဆိုတာ ဝါ... ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ကိုစိုး ပါးစပ်ကပြောရင်း ညီမဖြစ်သူကို ကြည့်မိသည်။ သူ့ပစ္စည်း မှန်သမျှ နှုတ်တုတ်တတ်သော ညီမသည် ဒေါ်သမီး ဖြစ်ပေါ်နေသည့်

အခုအရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒေါ်သမီး၊ ဆက်လက်မပွားအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ပြောဆိုရတော့မည်ဟု ကိုစိုးစိတ်ထဲမှာ စိတ်ဖြတ်လိုက်မိသည်။

“ဝါ ညီမရယ်... အဟောင်းသွားတော့ အသစ်ရောက်မှာပေါ့။ သူ့ဇရာလည်း မရှိလို့ စိုးတဲ့သူနေမှာပေါ့ဟာ။ ကိုယ်က အခုလိုအချိန်မှာ စိတ်ထားတတ်ရင် ကုသိုလ်တောင်ရသေးတယ်။ ယူသွားတဲ့သူကို ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမယ်”

“အစ်ကိုကြီး... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

မမြစိန် ဘဝင်မကျသော အသံဖြင့် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“နင်... သေသေရာရာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေး၊ တန်ဖိုးကြီးကြီး ဓားမားကို အလွယ်တကူ ယူလို့ရတဲ့ဟာကို မယူဘဲ အလွယ်တကူ တွေ့မြင်ရတဲ့ ပစ္စည်းယူသွားတယ်ဆိုတော့ စိတ်သောကလည်း ရောက်နေစရာ မလိုပါဘူးဟာ”

“ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုတော့ နှုတ်တော့ပေါ့... အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ညီမပြောတာကို အစ်ကိုကြီး သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ အော်ဟစ်ပြောဆိုတာတွေတော့ ရွာထဲမှာ လှုပ်ပါနဲ့”

မမြစိန် အစ်ကိုကြီးစကားကို ဇွတ်နားထောင်လိုက်ရသည်။ စိတ်

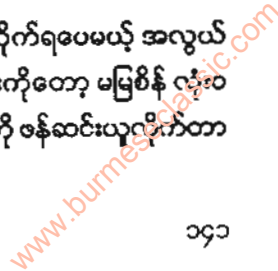
ထိတ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ပေ။

“ဒီတစ်ခါတော့ အစ်ကိုကြီးစကား နားထောင်ပြီး သည်းခံလိုက်

ဇယ်။ အဲ့ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လုပ်လာရင် အတာ ညီမ အဆိုးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“အေးပါ... ညီမရယ်”

အစ်ကိုကြီးကြောင့် သည်းခံခွင့်လွှတ်လိုက်ရပေမယ့် အလွယ်တကူ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို စိုးယူသွားသော သူရိုးကိုတော့ မမြစိန် လုံးဝ အကျေနပ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်သည် မိမိရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဖန်ဆင်းယူလိုက်တာ မလို့ စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးလိုက်မိသည်။

ညီမဖြစ်သူ အပျိုကြီးအကြောင်းကို ကိုစိုး ကြိုတင်သိနေသည်နဲ့ ကြိုတင်ချောင်းဖျလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ရင်တော့ အစ်ကိုကြီးကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရင်ဆိုင်ရှင်းနိုင်သော သတ္တိမျိုး ရှိလေသူဖြစ်သည်။ မမြစိန် တစ်ယောက်စာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် ယောင်းမဖြစ်သူ မညွန့်ရီက အိုးခွက်၊ ပန်းကန်သစ်များကို ဆွဲခြင်းထဲထည့်ကာ ပေးလိုက်ရလေသည်။

“မမြစိန်... မနေ့က အစိုးခံခဲ့ရတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပ... မခင်တုတ်ရေ၊ ဟို အရက်သမား ဖိုးထောင်နေမှာပေါ့”

“မမြစိန်ကတော့ အကြားအမြင်ရနေသလား မသိဘူး၊ ချက်ဆီနားခွက်က မီးတောက်ပြီးသား”

မခင်တုတ်က သူ့ဝသီအတိုင်း လူတစ်ယောက်ကို မြှောက်ဖို့ ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

“ဖိုးထောင်က များများစားစား ခိုးတတ်တဲ့သူတော့ မဟုတ်ဘူး။ အရက်ဖိုးလောက်ပဲ လုပ်တတ်တာ၊ ကျွန်မကတော့ သူ့အကြောင်း သိထားပါတယ်”

မခင်တုတ်၏စကားများသည် မမြစိန် ထင်မြင်ယူဆထားသော အတွေးများနှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် အရက်သမား ဖိုးထောင်၏ အရိပ်အယောင်များ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရလေသည်။

“သတိတော့ ထားနေဦး... မမြစိန်၊ ဒီကောင် အရက်သောက်စရာ မရှိရင် အချောင်ရတယ်ဆိုပြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်လာဦးနေဦးမယ်”

မမြစိန် အံကြိတ်လိုက်သည်။ သူ့များပစ္စည်း၊ အချောင်မိုးသူ တတ်တဲ့သူကိုတော့ ထပ်ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ အကြောင်း သူမတွင် လုံးဝ မရှိတော့ပေ။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မမှာ သည်းခံခြင်းတရား နှမ်းတစ်စေ့တောင်း မရှိတော့ဘူး။ ရှင်သာ နားစွင့်ထားလိုက်... ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ”

မမြစိန် အစိုးခံခဲ့ရသည့် စိတ်စွန့်ပတ်သက်ပြီး ကြိတ်ဖောင်း ခဲမရ ခံပြင်းနေရသည်ကို မခင်တုတ် ကိုယ်ချင်း စာမိသည်။ ဖိုးထောင် ဒီလို ခေမိသော လုပ်သွားခဲ့ခြင်းကို မခင်တုတ်လည်း ခံခဲ့ရဖူးလေသည်။

“ညဘက် အရေးအကြောင်း ဈေးရှိရင် ကျွန်မကို လှမ်းအော် ခေါ်လိုက်၊ အချိန်မရွေး ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်... မမြစိန်”

“အခုလို စကားနဲ့တင် ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တော်”
အညာစုရှာထဲတွင် အပျိုကြီး မမြစိန်နှင့် မခင်တုတ်က အလွန် ခင်မင်ကြသူများ ဖြစ်၏။ အများက သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး ညီအစ်မ အရင်းလို့တောင် ပြောဆိုနေကြသည်။ ခြံချင်း ကပ်နေပေမယ့် တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အနည်းငယ် အလှမ်းဝေးကွာနေသည်။ ဟိုဘက်နှင့်ဒီဘက် အော်ပြောဆိုနေရသော ခြံကျယ်များ ဖြစ်၍ နေလေသည်။

အမှောင်ထု စိုးမိုးထားသော လမိုက်ညဖြစ်လေသည်။ တစ်ရွာလုံး အိပ်မောကျနေကြ၏။ ညပျော် တိရစ္ဆာန်တို့၏ အော်ဟစ်နေသော အသံကို တစ်ခါတရံ ကြားနေရသည်။

“ဂီး...ဂီး...ဂီး”

ငှက်တစ်ကောင်၏ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံက တိတ်ဆိတ်သော ညကို ရှည်သွားလေသည်။

“အောင်မလေး!.. ကြောက်ပါပြီဗျ... အား!.. အား!.. ကယ်... ကယ်ကြပါဦး”

“ဝတ်...ဝတ်...ဝတ်”

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် အော်လိုက်သော အသံနှင့်အတူ ဇွေးဟောင်းသံများက တိတ်ဆိတ်နေသော ညကို အကျည်းတန် အရပ်ဆိုး ဖြစ်သွားရလေသည်။ အညာစု ရွာထဲမှ အိပ်နေသူများ နိုးသူနိုး ထသူထ၊ အော်သူအော်နှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ပေါ်သွားရလေ၏။

ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေသော အသံရှင်ဆီသို့ အနီးအနားနေသူများက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ မီးအုပ်ဆောင်းများနှင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဟာ...ဖိုးထောင်ပါလား၊ မင်းနဲ့ကွာ...အရက်မူးပြီး သူများတွေ အိပ်ချိန်မှ အော်ဟစ်နေတယ်”

ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုသံလုံး မကျေနပ်သောလေသံဖြင့် ဖိုးထောင်ကို မာန်မဲ၍ ပြောဆိုလိုက်သည်။ ဖိုးထောင်က လက်ကားယား၊ ခြေကားယားဖြင့် တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေသည်။

“မ...မဟုတ်ပါဘူး...ကို...ကိုကြီးသံလုံးရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီခြံစည်းရိုးနားက ရိုက်နေတဲ့အကောင်ကြီးကို မြင်တွေ့ပြီး နာလွန်းအားကြီးလို့ အော်မိတာပါ ဗျာ...ကျွတ်...ကျွတ်”

“မင်း...ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့”

“ကျွန်...ကျွန်တော် အမှန်ပြောတာပါ ဗျာ...ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေတာပါ”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောဆိုနေသော ဖိုးထောင်စကားကို အနီးအနားရှိသူများ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။ ဖိုးထောင်ကျောပြင်ရှိ အင်္ကျီကို ကိုသံလုံး မတင်လိုက်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များ လင်းဖြာသွားသည်။

“ဟာ!..”

“အို!..”

“ဘုရားရေ!..”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ဖိုးထောင်ကျောပြင်ကို ကြည့်နေသူများဆီမှ အသံအမျိုးမျိုး

ခြံထဲမှာ သားမိမ်း၊ ငါးမိမ်းတွေ နှင်ကျွေးနေတာ တချို့သူတွေ မြင်ရတယ်တဲ့။ နှင့်ခြံထဲမှာ ညဘက်ဆို ဟိုဟာတွေ့တယ်။ ဒီဟာတွေ့တယ်နဲ့ ရွာထဲမှာ ပြောနေကြတယ်။

ထွတ်ပေါ်သွားကြလေသည်။ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး သပြေသီးအမှည့်ရောင် ဒဏ်ရာများ မြင်တွေ့ကြရလေသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များကို မြင်တွေ့နေရသော အိမ်အပေါ်ထပ်မှ မြစ်စိန်ကတော့ အမှောင်ထဲမှ ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

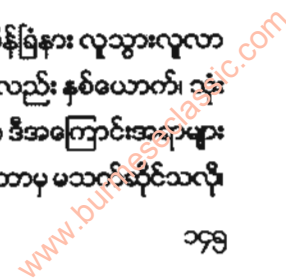
ညတုန်းက အရိုက်ခံထားရသော ဒဏ်ရာများကြောင့် ဖိုးထောင်အိပ်ရာပေါ်မှ မထနိုင်။ “ကြောက်ပါပြီ...” လို့ အော်ဟစ်နေသော အသံကို ရွာထဲက လူတိုင်းကြားနေရသည်။ ဘယ်လောက် ကြောက်လန့်နာကျင်၍ အော်ဟစ်နေခြင်းကို ကာယကံရှင် ဖိုးထောင်သာ အသိဆုံးဖြစ်ပါလေ၏။

မမြစိန် ခြံစည်းရိုးနားတွင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသော ဖိုးထောင်၏ အကြောင်းကို ရွာထဲရှိ လူတိုင်းပြောစမှတ်ဖြစ်နေပေသည်။ ဖိုးထောင်ကို ညော့မတာ ရိုက်နှက်လိုက်သောသူကို အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ကာ ကိုယ်ထင်ရာတိုယ်ပြောဆိုနေကြသည်။ ဒီသတင်းက အညာစုရွာထဲတွင် ပြန့်နှံ့နေလေ၏။

“ဟဲ့...ခင်ရီ၊ ဖိုးမချုပ်ခင် ဈေးသွားဝယ်ထားဦး၊ ဒေါ်မြစိန် ခြံအကြောင်းလည်း ကြားထားရဲ့သားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဒေါ်လေးရယ်”

အမှောင်ရိပ်သန်းလာလိုက်တာနှင့် မမြစိန်ခြံနား လူသွားလူလာ ဖြတ်လတ်နေသည်။ မဖြစ်မနေလို့ သွားလာကြရလည်း နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် အဖော်ဖြင့် သွားလာကြရသည်။ မမြစိန်က ဒီအကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မရှိသလို၊ သူနှင့်ဘာမှ မသက်ဆိုင်သလို၊

မသိသလိုသာ နေထိုင်နေလေသည်။

“လက်တွေ့ကျမှပဲ မမြစိန်အစွမ်းကတော့ လန့်စရာ၊ ကြောက်စရာပါပဲတော်”

“မခင်တုတ် ထင်သလို ကျွန်မက ဘာမှလည်း မလုပ်ပါဘူး။ သူမဟုတ်တာ ကြုံစည်လို့ မဟုတ်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“အခုဟာက ရွာထဲမှာ မမြစိန်အကြောင်း .. မကြားချင်မှအဆုံး မမြစိန်က ဟိုဟာတွေ မွေးထားတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“ပြောကြပါစေ .. မခင်တုတ်ရေ၊ ပါးစပ်ရှိလို့ပြောတာ အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ပြောသလို ကျွန်မဘက်ကမှ မဟုတ်တာ”

“မမြစိန်နဲ့ ကျွန်မဆိုတာ ညီအစ်မ၊ ဓမ္မမျိုးရင်းတွေလို နေထိုင်ဆက်ဆံလာကြတာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်နှစ်စိတ်ထားတွေလည်း သိနေကြပြီပဲ။ ကျွန်မက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမှာ၊ စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့နော်”

“ကျွန်မကလည်း အဲဒီစိတ်ထားကိုမှ ကြိုက်တာ။ ကျွန်မတို့က စိတ်ဆိုးစရာလည်း မလိုပါဘူး”

မခင်တုတ် သူပြောချင်သောစကားကို ပလ္လင်ခံပြောလိုက်ရတဲ့ အတွက် ကျေနပ်သွားမိသည်။ မခင်တုတ်ကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်နေသော ကိစ္စဖြစ်နေလေသည်။

“ကိုယ့်ညီမချင်းမို့ ပြောရတာနော်။ ဇိုးထောင် .. နောက်တစ်ခါ ဝင်ရိုးစို့ အလုပ်မှာ ခံလိုက်ရတာ ထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်ချေတော့ များတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ သူ လုပ်တဲ့ ဒဏ် သူခံသွားရတာပေါ့ .. မခင်တုတ်ရယ်”

နှစ်ယောက်သား ရေခဲခွေးသောက်လိုက်၊ လက်ဖက်စားလိုက်ဖြင့် ဇိုးထောင်ခံလိုက်ရပုံများကို အားရပါးရ အာဝိဇနန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် ပြောဆိုနေကြသည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ကြိမ်ကြိမ်တွင် အခုလိုဖြစ်လာမည်ကို မခင်တုတ် ကြိုတင်သိနေသူ ဖြစ်လေသည်။

“မြစိန်”

အစ်ကိုကြီးကိုစိုး အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ မြစိန် ဆင်းလာလေသည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ .. အစ်ကိုကြီး”

“အေး .. နင်နဲ့ ပြောစရာလေးရှိလို့”

“တော်ပါသေးရဲ့ .. ညီမစိတ်ထဲ ဘာကိစ္စများရှိလဲလို့ စိတ်ပူသွားထယ်”

ကိုစိုးအနီးအနားတွင် ရှိနေသောဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခဲခွေးပူပူတစ်ခွက်ကို ငှဲကာ သုံးလေးကြိမ်မူတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲ သောက်လိုက်သည်။

“တို့မောင်နှမ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောရအောင် လာခဲ့ရတာ”

“ပြောပါ .. အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ခြံထဲမှာ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းတွေ နှင် ကျွေးနေတာ တချို့သူတွေ ခြင်ရတယ်တဲ့။ နင်ခြံထဲမှာ ညဘက်ဆို ဟိုဟာတွေတယ်။ ဒီဟာတွေတယ် နဲ့ ရွာထဲမှာ ပြောနေကြတယ်”

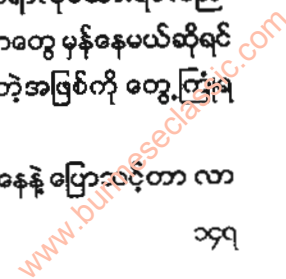
“အစ်ကိုကြီးကလည်း ညီမ အဲဒီလို မလုပ်တတ်မှန်းလည်း သိနေတဲ့ဟာ။ သူများပြောစကားတွေနဲ့ ညီမကို တစ်မျိုးမမြင်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရာ”

မမြစိန်၏ပြောစကားကို ကလေးအရွယ်ထဲက ကိုစိုး ယုံကြည်လာသောသူ ဖြစ်သည်။ အခုဟာကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ပြောစကားများကြောင့် ညီမဖြစ်သူကို အသိပေးပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်၏။

ညီမဖြစ်သူသည် သူ၏ကွယ်ရာတွင် ယခုကြားသိနေရသော တိစ္ဆာန်ကို ဘယ်သောအခါမှ ပြုလုပ်မယ့်သူလည်း မဟုတ်နိုင်သည်ကို တိုစိုး ယုံကြည်ထားသူဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးကတော့ ကြိုပြောထားမယ်နော်။ နင် တကယ်လို့ ငါ့ကိုမပြောချင်လို့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကွယ်ရာလုပ်ထားရင်လည်း ပြန် ရုပ်သိမ်းလိုက်နော်။ ပတ်ဝန်းကျင်ပြောနေတာတွေ မှန်နေမယ်ဆိုရင်တော့ နင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်တဲ့အဖြစ်ကို တွေ့ကြားရလိမ့်မယ်”

“ငါကတော့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောလင့်တာ လာ

ပြောတာ တာဝန်ကျေပြီ။ နှင့်ဘက်ကသာ အမှားအမှန်ကို စဉ်းစားပေတော့။
ငါလည်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုစိုး ညီမဖြစ်သူကို ပြောစရာ စကားများ ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ ခြံထဲမှ
ထွက်သွားလေသည်။ မမြစိန်စိတ်ထဲတွင်တော့ ဒီအကြောင်းအရာများထို့
ဘယ်သို့သောသူများက အစ်ကိုကြီးကို ပြောဆိုလိုက်တာလဲဟု စဉ်းစား
တွေဝေမိလေတော့၏။

ဦးဘချော မီးအုပ်စောင်းကို ဘယ်ဘက်လက်မှ ကိုင်ထားသည်။
ညာဘက်က ငါးရတ်စားရှည်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မမြစိန် ခြံစည်းနီး
မြောင်းစပ်ရှိ ရေထဲတွင် ငါးခုအမဲကြီးတစ်ကောင်ကို ရေကြည်ထဲတွင် မြင်
တွေ့နေရသည်။

“ဒီနေ့ စားရက်ကြုံတော့ မုတ်ဆိတ်ပျားခွဲတာ မှန်လိုက်လေခြင်း။
ငါ တစ်ယောက်ထဲကျမှ”

စိတ်ထဲကလည်းပြောရင်း လက်ထဲကစားဖြင့် အသေအရာ
ခုတ်လိုက်လေသည်။

“ဒုတ်..ဒုတ်..ငွမ်း”

မြောင်းထဲ သွေးများ နီးမြန်းသွား၏။ ဦးဘချော စားရှည်ကို မြေ
ကြီးထဲစိုက်ပြီး ငါးသေကို လက်ဖြင့် စမ်းနေသည်။ စားရတ်ခံထားရသော
ငါးခု၏ အရိပ်အယောင် လုံးဝမတွေ့ရ။

“တောက် ! .. ငါ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခုတ်လိုက်တာ ဘယ်လိုလုပ်
ပျောက်သွားရတာလဲ .. မသိဘူး”

ဦးဘချောပါးစပ်က “တောက်” ခေါက်ပြောဆိုရင်း စိတ်ထဲမှာ
မကျေနပ် ဖြစ်နေလေသည်။ မြောင်းထဲ ရေကြည်လာသည်အထိ စောင့်
ကြည့်နေမိသည်။

“အို ! ..”

ရေအကြည်တွင် နောက်တစ်ကြိမ် မြင်တွေ့လိုက်ရသော ငါးခု
ကြီး နောက်တစ်ကောင်ကို အလျှင်အမြန် စားရှည်ဖြင့် ခါးလယ်ကို ခုတ်ချ

။

“နှင် တာဝန်ယူကျွေးတဲ့ အစားအစာ ငါ မစားရတာ
ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ။ နှင်က ဘယ်သတိရပါ့မလဲ။
ငါ့မှာ အစားအသောက် ဒုက္ခရောက်လျက်တာ ဒီနေ့အထိပဲ”

ဆိုက်၏။

“ဒုတ်..ငွမ်း”

“ဟ..ဟ..ဟ”

ရှုတ်တရက် ဦးဘချောဆီမှ အံ့ဩသံများ ထွက်သွားလေသည်။

“ငါ .. ဘာကောင်လဲဆိုတာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဦးဘချော၏ ကြိမ်းဝါးသံများ ပါးစပ်မှ ထွက်ပေါ်သွားလေ၏။ သူ
ဧကန်တင် သာမန်လူတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် သတိမမူလဲသွားနိုင်သည်။
အီုမဟုတ် စိတ်ဂယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။

သူ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မတွေ့ဘူး။ မကြုံဘူးသော ရှည်လျား
သော အမွှေးအမျှင်များနှင့် ကြီးမားသော လက်ပိုင်ရှင်က ဦးဘချော သူ
ခုတ်ထားသော ငါးခုသေကို ဒေါ် မြစိန်ခြံထဲမှ လှမ်းယူလိုက်ခြင်းကို မြင်
တွေ့လိုက်ရသည်မို့ ဒေါသများ တားမနိုင်။ ဆီးမရ ထွက်ပေါ်သွားလေ၏။

“ဒုတ်..ဒုတ်..ငွမ်း..ရှမ်း..ရှမ်း..ငွမ်း..ငွမ်း”

ဦးဘချော စားရတ်သံများ ရေထဲနှင့် ခြံစည်းရိုးတွင် ဆူညံသွား
လေသည်။ ဦးဘချောဆီမှ ကျေနပ်အားရ ကြူးဝါးလိုက်သော အသံနှင့်အတူ
ထောင်မှတ်ဘဲ ရွာချလိုက်သော မိုးသံလေသံများက ညအချိန်ကို လွှမ်းမိုး၍
သွားလေတော့သည်။

“မမြစိန် ရွာထဲမှာတော့ ဦးဘချောကြီး ညတုန်းက သူ တွေ့ကြုံ
ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ လူတိုင်းကို ပြောပြ
နေတယ်တော်”

မခင်တုတ်က ကြားလာခဲ့သော အကြောင်းကို ပြန်လည် ပြောပြ နေ၏။ မမြစိန် စိတ်မဝင်စားသလို၊ အနီးရှိ ကြေးကွင်းအစ်ကြီးထဲမှ ကွင်း ရွက်၊ ကွင်းသီးဆေးရွက်များကို စုပေါင်းယာလိုက်ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ငုံ လိုက်သည်။ မပီမသလေသံဖြင့် ပြန်လည် ပြောဆိုလေ၏။

“ရယ်စရာလည်း ကောင်းပါတယ် မခင်တုတ်ရယ်၊ လူတွေများ ဟုတ်၊ မဟုတ် ပြောချင်လာရင် နည်းနည်းကို များများလုပ်ပြီး ဖာချဲ့ပြော တတ်တာကို ချီးကျူးပါတယ်တော်၊ ကျွန်မ ခြံနား တစ်ခုခုဖြစ်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ ပြောစရာ ပိုဖြစ်သွားရတော့တာပဲ။ ကျွန်မတောင် သူတို့ပြောတဲ့ စကားနဲ့ ကိုယ့်ခြံကိုယ်တောင် ပြန်ကြောက်နေရပြီ”

“နောက်တစ်ခု ပြောဖို့ ကျန်သွားသေးတယ် မမြစိန်ရေ၊ ကုလား ဟန်နစ်ကြီးက ကျွန်မကိုပြောတယ်၊ တစ်ည .. မမြစိန်ခြံထဲက သရက်ပင် စွဲကြားမှာ ဆေးလိပ်မီးဖွားရှိကနေတဲ့ ကြောက်စရာအကောင်ကြီးကို သူ ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရလို့ တစ်ချိုးတည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ထွက်ပြေး လိုက်ရတာ၊ အသက်မထွက်ရုံ တစ်မယ်တဲ့။ သူတို့ပြောမှ ကျွန်မတောင် နည်းနည်းလန့်လာတယ်”

“မခင်တုတ်ရယ် .. ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ တာဝန်ယူပါတယ်။ နှမ်းတစ်စေ့တောင် အန္တရာယ် မဖြစ်စေရဘူး”

မမြစိန်၏ကတိစကားကြောင့် မခင်တုတ်စိတ်ထဲ ကျေနပ်သွား ရ၏။ အမှန်တကယ် သူမကိုယ်တိုင်လည်း လန့်နေမိသည်။ အရင်လို ခဲရဲ တင်းတင်း ဝင်ထွက်၊ သွားလာမြဲအတိုင်း သွားလာရုံသာ ရှိတော့မည်။

“ညီမရေ .. ဦးလေးမြလည်း နေထိုင်မကောင်းဘူးလို့ ကြားရ တယ်။ သတင်းမေးမြန်းရင်း ရွာမှာ သွားနေပေးလိုက်ပါဦးကွာ”

“ကိုယ့်ဦးလေး အရင်ပဲ .. သွားနေပေးပါမယ်”

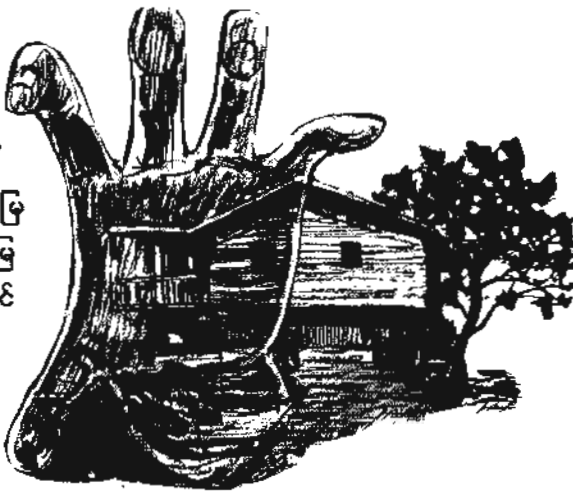
“နင့်အိမ်ဘက်ကိုလည်း မကြာမကြာ ငါ လာကြည့်ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ် .. အစ်ကိုကြီးရယ်၊ တန်ဖိုးကြီးကြီးမားမား ပစ္စည်း လည်း အိမ်ထဲမှာ မရှိပါဘူး”

“ကဲ ...

ဒါဆို မနက်ဖြန် စောစောလေး တော့ သွားလိုက်ဦး”

ဦးလေးမြ သည် ကိုစိုးနှင့် မမြ စိန်တို့၏ အမေမောင် အငယ်ဆုံး ဖြစ်လေ သည်။ ဘုရားကုန်း ကျေးရွာ တွင် သားသမီး အပျို

ကြီးများနှင့် နေထိုင်သူ ဖြစ်၏။ အညာစုရွာရှိ တူနှင့်တူမဖြစ်သူဆို မကြာ မကြာ အလည်လာတတ်သူဖြစ်သည်။

တူနှင့်တူမကလည်း ဦးလေးမြ အိမ်အလည်ရောက်လာလိုက် တာနှင့် လိုလေသေး မရှိအောင် ဂရုစိုက်ကြသည်။ ဦးလေးမြ ကြိုက်တတ် သော အစားအစာများကို အပင်ပန်းခံ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးတတ်သူများ ဖြစ်၏။

ယခု အရွယ်အထိ ဦးလေးမြနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကုသိုလ်ကို ထာဝန်ယူ ပါရမီဖြည့်နေကြသော မောင်နှမနှစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ တစ်ဦး စေတနာ၊ တစ်ဦးမေတ္တာဆိုသကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသွား အပြန်ရှိနေကြသော တူဝရီးများ ဖြစ်နေကြလေ၏။

ဦးလေးမြ နေထိုင်မကောင်းကြောင်း အသံကြားရုံဖြင့် မမြစိန်တို့ ချက်ချင်း လွှတ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုစိုးမှာကား သားသမီး မြေးများ နှင့် မအားလပ်နိုင်ပေ။ မမြစိန် ဦးလေးမြအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ ဆာသို့ ငါးရက်နီးပါး ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

။

ညီမဖြစ်သူ၏ အဖြစ်ဆိုးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းရုံကလွဲ၍ ကိုနိုးလည်း မဖတ်နိုင်ပါ။ ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် ကြိုတင်၍ အသိပေးပေးမယ့် ထည်း ညီမဖြစ်သူက အယုံအကြည်မရှိ။ အလေးမထားခဲ့ပါ။

“မြစိန်”

“အောင်မလေးတော့ !..”

မမြစိန် အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ရောက် ရှိနေသောသူကား ခြံထဲတွင် သူ ကျွေးမွေးထားသော ခြံစောင့်သရဲကြီး ဖြစ် နေလေ၏။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩနေသည်။ ဘာကိစ္စများရှိလို့ ဘုရား ကုန်းကျေးရွာအထိ လိုက်လာရသည် မသိ။ သူမရင်ထဲတွင် စိုးရိပ်ပူပန် စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်သွားမိ၏။

“ငါလည်း ဦးလေး နေမကောင်းလို့ ဒီရောက်နေတာ ..”

ခြံစောင့် သရဲကြီး မမြစိန်ကို အလိုမကျ၊ မကျေနပ်သော အမူ အယာဖြင့် နီမြန်းတောက်ပသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မမှိတ်မသုန် စိုက် ကြည့်နေသည်။

“ငါ.. ပြန်လာမှာပါဟာ”

“နင် .. ကတိပျက်တယ်”

ခြံစောင့်သရဲကြီး ပြောလိုက်သော စကားသံသည် မမြစိန်အဖို့ မိုးခြိမ်းသံတမျှ ကျယ်လောင်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ သူမ တစ် ကိုယ်လုံးမှာလည်း ကြက်သီးမွေးညှင်းများထပြီး ကြောက်လန့်စိတ်များ လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

သူမကို ခြံစောင့်သရဲကြီး လုံးဝ မကျေနပ်ဖြစ်နေသည်ကို မြင် တွေ့နေရသည်။

“နင် တာဝန်ယူ ကျွေးတဲ့ အစားအစာ၊ ငါ .. မစားရတာ ဘယ်နှစ် ရက် ရောက်နေပြီလဲ။ နင်က ဘယ်သတိရပါ့မလဲ။ ငါ့မှာ အစားအသောက် ဒုက္ခရောက်နေရတာ ဒီနေ့အထိပဲ”

အမှတ်မထင် ခြံစောင့် သရဲကြီး ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် မမြစိန် သတိရမိသွားသည်။ အိမ်နှင့်ခြံဝန်း လုံခြုံရန်အတွက် ကတိသစ္စာပြု၍ ထာဝန်ယူခဲ့သော စကားများသည် သူမအတွက် အပြစ်တစ်ခုဖြစ်သွား ရလေသည်မို့ စိတ်မကောင်းဖြစ် မိသွား၏။

“ငါ .. တောင်းပန်ပါ ထယ်ဟာ၊ နင် စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် .. ငါ ပြန်လာပြီး တွေးပါ့ မယ်”

“ငါ့အပေါ် တာဝန်မကျေ၊ ကတိမတည်တဲ့ နင့်ကို သံယောဇဉ် လည်း မထားနိုင်ဘူး။ ငါ့အကြောင်းကို နင် ကိုယ်တိုင် သိစေရမယ်”

ဒေါသကြီးစွာဖြင့် သူမရှေ့မှ ပြောဆိုထွက်သွားသော ခြံစောင့် သရဲကြီးကို မမြစိန် လှမ်းအော်ခေါ်နေမိလေသည်။

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. နေ .. နေ ပါဦးဟ”

မမြစိန် အော်ဟစ်ခေါ်နေသော်လည်း သူမကို ကျောခိုင်း ထွက် စွာသွားသော ခြံစောင့်သရဲကြီး၏ အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝ မတွေ့ မမြင်ရ တော့ပေ။

နေထိုင်မကောင်းသူ ဦးလေးမြကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေး နေသော မမြစိန်သည် ဆန်ပြုတ်တိုက်ရင်း မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးပြီး မဝိ သေအသံများ ထွက်ကာ ရုတ်တရက် ဇက်ကျိုးကျသွားလေသည်။

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. မြစိန်ကို လာကြည့်ကြပါဦး”

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ဦးလေးမြအော်သံကြောင့် အိမ်ထဲရှိ သားသမီးများ ထွက်လာကြပြီး မမြစိန်ကို လှုပ်ရမ်း ခေါ်ဆိုနေကြလေ၏။

“မမြစိန်.. မမြစိန်”

“မြစိန်.. မြစိန်”

“အစ်မလေး.. အစ်မလေး”

ခေါ်သံတွေက တစ်အိမ်လုံး၊ ဆူညံနေသော်လည်း မမြစိန်ဆီမှ ပြန်လည်ထူးသံ လေသံတိုးတိုးလေးတောင် ထွက်မလာခဲ့ပေ။

“ခေါ်လို့.. မရတော့ပါလား”

အားလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲကာ ဝိုကြလေသည်။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားသူ၊ လူမမာကို လာရောက်ပြုစုနေသော ကျန်းမာရေးဒေါင်ဒေါင် ဖြည့်နေသော မမြစိန်တစ်ယောက် လျှပ်တစ်ပြက်၊ မျက်စိတစ်ဖိုတ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားခြင်းကို ဆွေမျိုးများ အားလုံး ယူကြားမရ ဖြစ်ကြရလေသည်။

မမြစိန် အကောင်းပကတိကနေ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသော သတင်းက ဘုရားကျန်းကျေးရွာနှင့် အညာစုရွာအထိ ပြန့်နှံ့သွားလေ၏။ နောက်ဆုံး ငြို့ပေါ် ရဲစခန်းမှ သေမှုသေခင်း ဆေးစစ်ချက်များ လာရောက် ယူရသည်အထိ အလုပ်ရှုပ်သွားရလေသည်။ ကိုစိုးမှာလည်း တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံး ညီမလေး သေဆုံးသွားရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းစွာ ခံစားနေရလေသည်။

“အေးဗျာ .. ညီမလေး အဖြစ်ကလည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်း တောင် မသိတော့ပါဘူး.. ကိုလှမောင်ရေ”

ကြေကွဲဆိုနှင့်သော အသံဖြင့် ပြောပြနေသော ကိုစိုးစကားကို သတင်းလာမေးသူများ ကြားသိကြကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိကြ၏။

“ဟုတ်ပါဗျာ .. ကျုပ်တို့အတွက်တော့ သေခြင်းတရားက မျက်စိတစ်ဖိုတ်၊ လျှပ်တပြက်အတွင်း ဖြစ်သွားတတ်တယ်ဆိုတာ သံဝေဂလေး ရလိုက်ပါတယ် ဗျာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့..”

ညီမဖြစ်သူ အခုလို သေဆုံးသွားခြင်းသည် သမရိုးကျ မဖြစ်နိုင်ခြင်းကို ကိုစိုးစိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိ၏။ ယခုလိုအချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်သွားမှာကိုလည်း သတိထားနေရသည်။ အခုဟာတတော်သေးသည်။ တခြားရွာမှာ သေဆုံးသွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်အပြော

အဆိုမရှိ၍ စိတ်ချမ်းသာရသေးသည်။

အနည်းငယ်သော လူတချို့သာ ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြ၏။ ကိုစိုးတိုယ်တိုင်လည်း ဘာဝေဖန်မှုမှ ဝင်၍ ပြောဆိုခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ လူများ ရှင်းလင်းသည့်အချိန်တွင် သေဆုံးနေသော ညီမရုပ်အလောင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တို့ ကိုစိုး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟာ !.. ဘုရား.. ဘုရား”

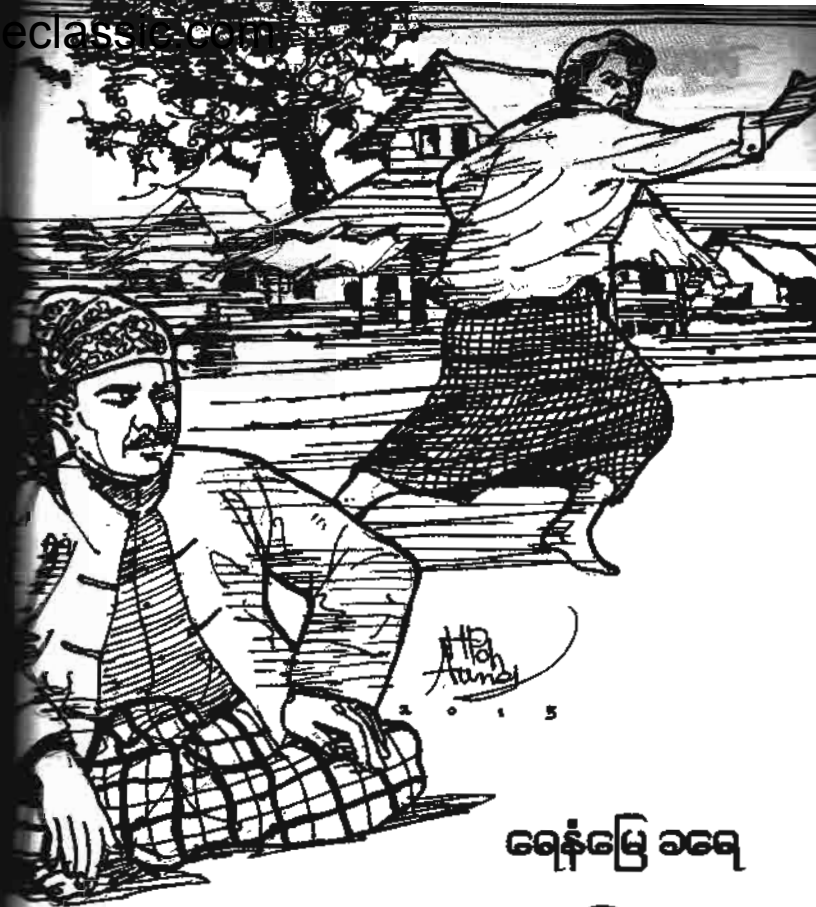
ညီမသေဆုံးရခြင်းသည် ကိုစိုးထပ်ထားသလို တရားခံ လက်ချက်တို့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်မိသည်။ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘဲ မမြင်ရသော အမှောင့်ပယောဂကြောင့် ရရှိထားသော ကြီးမားသော လက်ငါးချောင်းရာ ဒဏ်ရာတစ်ခုတိုင်းတွင်ညှိမဲ၍ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

ညီမဖြစ်သူ၏ အဖြစ်ဆိုးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းရုံကလွဲ၍ ကိုစိုးလည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် ကြိုတင်၍ အသိပေးပေမယ့်လည်း ညီမဖြစ်သူက အယုံအကြည်မရှိ။ အလေးမထားခဲ့ပါ။

ယခုတော့ သူမကိုယ်တိုင် ခြံထဲတွင် ကျွေးမွေးထားသော ခြံစောင့်သရဲက သူ၏လိုအင်ဆန္ဒ မပြည့်ဝသောအခါတွင် ကျေးဇူးရှင်ကို ပြန်လည် ခုတုပေးတတ်သည်ကို ကြိုတင်မသိခဲ့ခြင်းကြောင့် သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

တင့်လွင် (ဘုရားနီ)

၂၀၀၅
၂၀၀၅

ရေနံမြေခရေ

သရဲစာစာကျွေးမိသူ

မခင်စီမှာ သမီးလေး (၃)နှစ်ကျော်မှ နောက်ထပ် ကိုယ်ဝန်ရ
လာသည်။ ယခုအခါ ကိုယ်ဝန်လွယ်ရတာ မခင်စီအတွက် ပင်ပန်း
သည်ဟု ထင်သည်။ အသက်ကြီးလာတော့ အားအင်တွေ ကုန်ခမ်း
လာသည်။ မခင်စီယောက်ျား ကိုခင်ဝင်းမှာ သားယောက်ျားလေး
လိုချင်သည်။ ယောက်ျားလေးမွေးမည်ပြော၍ ဝမ်းသာနေသည်။

“ကိုခင်ဝင်း..

ရှင်ကျွေးတဲ့ အမဲသားက
ကျွန်မတစ်ယောက်စာပဲ ရှိတယ်။
အခု ကျွန်မမှာ အစေ့တွေ
အများကြီးဖြစ်နေပြီ။
အဲဒါ အမဲသား ပိုယူလာခဲ့ပါ”

“ရှင်က သားယောက်ျားလေး လိုချင်တယ်။ ကျွန်မကတော့ မလိုချင်ဘူး... ကျွန်မသမီးပဲ ချစ်တယ်”

မခင်စီမှာ သူ့သမီးလေးကို အရမ်းချစ်သည်။ သူ့ ဖျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ။

“ငါလည်း သမီးလေးကို ချစ်တာပေါ့... သားလေးမွေးတော့ ငါတို့အတွက် ပြည့်စုံသွားတာပေါ့။ သားလေး မမွေးသေးလို့ပါ။ မွေးလာရင် မင်းချစ်မှာပါ”

မခင်စီ၏ကိုယ်ဝန်မှာ တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ မခင်စီ၏ကျန်းမာရေးမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ချို့တဲ့လာသည်။ ကိုခင်ဝင်းမှာ မခင်စီကို အားရှိသော စားစရာများ ကျွေးသော်လည်း မခင်စီမှာ မစားနိုင်။ ကိုခင်ဝင်း တစ်ယောက် ဇနီးအတွက် စိတ်ပူပြီး စိုးရိမ်မိသည်။ ဒီနေ့ ကိုခင်ဝင်း မိုးသွားသော်လည်း စိတ်ကမမြောင့်။ အိမ်ကိုပဲ စိတ်ရောက်နေသည်။

“ကလင်..ကလင်”

“ဟဲ့လို... အမိန့်ရှိပါ”

“ကိုခင်ဝင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဖျား မိန်းမ ဗိုက်နာနေလို့ အမြန်လာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်”

ကိုခင်ဝင်းမှာ သူ့နှင့်အတူ အလုပ်လုပ်သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အိမ်ကို အပြေးလာခဲ့သည်။ ကိုခင်ဝင်း အိမ်ရောက်တော့ ဆရာမ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဆရာမ... ကျွန်တော့မိန်းမ မွေးပြီလား”

“မမွေးသေးဘူး”

“ဘယ်အချိန် မွေးမှာလဲ”

“လိုပါသေးတယ်”

မခင်စီ ဗိုက်နာနေသည်မှာ (၂)ရက်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုထိ မမွေးသေးပါ။ ကြာတော့ ကိုခင်ဝင်းမှာ မခင်စီအတွက် စိတ်ပူလာသည်။

“ဆရာမ... ဆေးရုံပို့ရင် ကောင်းမယ်”

“ရှင်တို့ သဘောပဲ။ ဆေးရုံပို့ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပို့ပေါ့”

ကိုခင်ဝင်းမှာ မခင်စီကို ဆေးရုံခေါ်သွားသည်။ မခင်စီမှာ အားလည်း နည်းပြန်၊ ဗိုက်လည်း (၂)ရက်နာရသဖြင့် ဆေးရုံရောက်ပြီး ဓနာကြာမှာပင် ဆုံးသွားရှာသည်။ မိခင်ဆုံးသွားသဖြင့် ကလေးကို ဗိုက်ခွဲထုတ်သော်လည်း အသက်မရှင်ဘဲ သေသွားသည်။

ကိုခင်ဝင်းမှာ မိန်းမလည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံး ဖြစ်ရရှာသည်။ ကိုခင်ဝင်းမှာ မခင်စီအလောင်းနှင့် ကလေးအလောင်းကို အိမ်ပြန်သယ်လာသည်။ မခင်စီနှင့်သမီးလေးတို့ကို လိပ်ပြာခွဲသော်လည်း ခွဲ၍မရ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး မခင်စီ၏အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည်။

“ကိုခင်ဝင်း... ကိုခင်ဝင်း”

“ဘယ်သူလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မ... ခင်စီပါ”

“မင်း သေပြီမဟုတ်လား၊ ဘာလောလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မ သမီးလေးကို မခွဲနိုင်လို့ ဘယ်မှမသွားဘူး၊ အိမ်အနောက် ဘက်က သရက်ပင်မှာ ကျွန်မရှိတယ်ဆိုတာ လာပြောတာ .. ကျွန်မသွား တော့မယ်”

“မခင်စီ... မခင်စီ... နေဦးလေ”

ကိုခင်ဝင်းမှာ မခင်စီကို အော်ခေါ်ရင်း လန့်နိုးလာသည်။

“ဪ... ငါ အိပ်မက်၊ မက်နေတာပဲ”

အိမ်မှာ ကိုခင်ဝင်းနှင့် သမီးလေးပဲရှိသည်။ သူ့ရုံးသွားလျှင် ကလေး ကို မူကြိုပို့ထားသည်။ မခင်စီ တစ်လပြည့်သောနေ့တွင် မခင်စီအတွက် အလှူလုပ်၍ အမျှဝေသော်လည်း သူ့သမီးလေးနှင့် ခွဲရမှာစိုး၍ လာရောက် ခြင်း မရှိပေ။

ကိုခင်ဝင်းမှာ မခင်စီ သူ့ဆီကို အိပ်မက်လာမပေးသဖြင့် မခင်စီ တစ်ယောက် ကျွတ်လွတ်သွားပြီဟုထင်၍ စိတ်အေးသွားသော်လည်း တစ် ပတ်အကြာတွင် ကိုခင်ဝင်းကို အိပ်မက်လာပေးသည်။

“ရှင်... ကျွန်မအတွက် ဘယ်လောက်ပဲ အလှူလုပ်လုပ်၊ အလကား ပဲ။ ကျွန်မသမီးလေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး။ ကျွန်မ သရက်ပင်မှာပဲနေပြီး သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်မယ်”

ကိုခင်ဝင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး အိပ်မက်အကြောင်း စဉ်းစားနေ သည်။ တကယ်ပဲ မခင်စီတစ်ယောက် သရက်ပင်မှာ ရှိနေသည်လားဟု ကိုခင်ဝင်း သိချင်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မယုံတဝက်၊ ယုံတဝက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့မိန်းမ သူ့အနားမှာ ရှိနေသည်ဟူသော စိတ်ကြောင့် ဝမ်းသာမိသည်။ သူ့သမီးလေးအတွက် စိတ်ချသွားသည်။

သူ့မိန်းမ ယခုလို မကောင်းတဲ့ဘဝ ရောက်နေ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ကိုခင်ဝင်းမှာ သူ့မိန်းမ သူ့အနားမှာ ရှိမရှိ သိချင်သဖြင့် -

“မင်း... မြဲထဲမှာ တကယ်ရှိတယ်ဆိုရင် ငါ့ကို သက်သေပြပါလား”

ကိုခင်ဝင်း ပြောပြသည့်မှာပင် အိမ်ဘေးမှ ခြေသံတွေ ကြားရ သည်။ တံခါးကို လာခေါက်ပြသည်။ တို့ကြောင့် ကိုခင်ဝင်း တကယ်ယုံသွား

သည်။ မခင်စီဆုံးပြီး နှစ်လကြာသောအခါ တိုခင်ဝင်းကို အိပ်မက်လာပေးသည်။

“ကိုခင်ဝင်း... ကျွန်မမှာ စားစရာ မရှိဘူး၊ ငတ်နေပြီ... ကျွန်မ ကြိုက်တဲ့ အမဲသား ကျွန်မကို လာ ကျွေးပါလား”

ကိုခင်ဝင်းမှာ သူ့မိန်းမကို သနားသွားမိသည်။

“ငါ... ဘယ်မှာ လာ ကျွေးရမှာလဲ”

“အိမ်အနောက် ဘက်က သရက်ပင်မှာ လာ ချထားပေးပါ”

“အေး... ငါလာပေးမယ်”

ကိုခင်ဝင်း စဉ်းစားနေသည်။ သွားကျွေးရကောင်းမလား၊ မကျွေး သိနေရင် ကောင်းမလားဟု မျှတုံး၊ ချတုံး ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ကတိပေး ထားပြီးဖြစ်၍ အမဲသား (၂၀) သား သွားကျွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တို ခင်ဝင်းမှာ အမဲသား (၂၀) သား ဝယ်၍ သူ့မိန်းမပြောသော သရက်ပင် မြေ ခင်းတွင် သွားထားလိုက်သည်။ ကိုခင်ဝင်းမှာ သူ့မိန်းမကို ဝတ္တရားမပျက်၊ နေ့တိုင်း အမဲသား (၂၀) သား သွားကျွေးသည်။

နေတွေ၊ လတွေ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလာသည်နှင့်အမျှ မခင်စီမှာ လည်း သရဲအကြီးစားကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ကိုခင်ဝင်းမှာ သူ သရဲမွေးထား သည်ကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောဘဲထားသည်။ သူ ယခုကဲ့သို့ အစာကျွေးသည် မှာ သူ့မိန်းမကို ချစ်၍ ဖြစ်သည်။ မခင်စီမှာ သူ့လိုချင်တာကို အိပ်မက်ပေး၍ တိုခင်ဝင်းကို ပြောသည်။ ယခုလည်း ကိုခင်ဝင်းကို အိပ်မက်ပေး၍ သူလို ချင်တာ တောင်းသည်။

“ကိုခင်ဝင်း . . ရှင် ကျွေးတဲ့အမဲသားက ကျွန်မ တစ်ယောက်စာပဲ ရှိတယ်။ အခု ကျွန်မမှာ အဖော်တွေ အများကြီးဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါ အမဲ သား ပိုယူလာခွဲပါ”

ကိုခင်ဝင်း စိတ်ညစ် သွားသည်။ သူ ဘာဆက်လုပ်ရ မှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့မိန်းမအပေါ် ချစ်ရာ မရောက် ဘဲ။ နှစ်ရာရောက်နေမှန်း သူ့သိ

လာသည်။ ထို့ကြောင့် အမဲသား လုံးဝ မပေးဘဲ ထားလိုက်သည်။ အမဲသား မပို့ဘဲထား၍ (၃)ရက်ပြည့်သောနေ့တွင် ကိုခင်ဝင်းကို နောက်ထပ် အိပ်မက်လာပေးပြန်သည်။

“ရှင် . . တော်တော်ရက်စက်တယ်။ အမဲသား ဘာဖြစ်လို့ လာမပို့ တာလဲ။ ကျွန်မ အစာမစားရတာ (၃)ရက်ရှိသွားပြီ။ ကျွန်မ အဖော်တွေလည်း ဘာမှ မစားရဘူး။ ကျွန်မအပေါ်မှာ စေတနာရှိသေးရင် အမဲသားလာပို့ပါ”

ကိုခင်ဝင်းတစ်ယောက် . . ဘယ်လောက်ပင် အိပ်မက်ပေးပေး။ သူတောင်းသော အမဲသား သွားမပေးဘဲ နေလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သရဲခ မခင်စီ စတင် သောင်းကျန်းလေတော့သည်။

“ဝုန်း!..”

“ဟာ . . ခဲတွေ အိမ်ပေါ်ကျနေပါလား”

သရဲခ မခင်စီမှာ သရဲအကြီးစားဖြစ်လာသဖြင့် စိတ်တွေလည်း ကြမ်းတမ်းလာသည်။ သားသမီးမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့သမီး လေးကို အမျိုးမျိုး ခြောက်လှန့်ပြသည်။

“ဖေဖေ . . သရဲ . . သရဲ . . သမီးကြောက်တယ်”

ကိုခင်ဝင်း ကြာတော့ မခင်စီဘဲ နောက်ဆုံး လက်လျှော့လိုက်ရ သည်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း အမဲသား(၂၀)သားမှ (၅၀)သားပို၍ သွားပို့ရ

သည်။ ကိုခင် ဝင်းမှာ တစ်နေ့ တို အမဲသား (၅၀) သား

နေ့တိုင်း ကျွေးနေရ သဖြင့် ကြာတော့ အမဲ သားဖိုး မတတ်နိုင်တော့ပါ။ အမဲသားဖိုး မတတ်နိုင်၍ မကျွေး လျှင် ကိုခင်ဝင်းကို ရန်လုပ်သည်။

လှေခါးပေါ်က တွန်းချသဖြင့် ကိုခင်ဝင်း လက်ကျိုးသွားသည်။ တိုခင်ဝင်းမှာ သရဲခ ခင်စီကို ကြောက်လာသည်။ မတော်၍ သမီးလေးကို ထပ်ရခု လုပ်လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် အမဲသားဖိုးရှာပြီး ကျွေးရသည်။ သရဲခ ခင်စီလက်က လွတ်မြောက်ရန် အမျိုးမျိုး ကိုခင်ဝင်း တွေးနေသည်။

“ငါ..ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ သူ့နဝေးအောင် ငါ့ရွာ တာ အစ်ကိုတို့ အိမ်သွားနေရင် ကောင်းမယ်”

နောက်ဆုံး . . ကိုခင်ဝင်း သမီးလေးကိုခေါ်၍ သူ့အစ်ကိုအိမ်တို ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုခင်ဝင်း သူ့အစ်ကို အိမ်ရောက်၍ (၅)ရက်မြောက်နေ့ ည တွင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခဲတွေကျလာသည်။

“ဝုန်း!.. ဝုန်း!.. ဝုန်း!”

“ဟဲ့! . . ဘယ်က ခဲတွေ ကျလာတာလဲ။ ဘယ်သူတွေ ပစ်တာလဲ” ကိုခင်ဝင်းမှာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ခဲတွေကျလာတာတည်းက သရဲခ ခင်စီ လိုက်လာမှန်း သိသည်။ ကိုခင်ဝင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ အစ်ကို့ကိုလည်း ဖွင့်မပြောရဲ။ ညရောက်တော့ အိပ်မက်လာပေးသည်။

“ကိုခင်ဝင်း . . ရှင် ကျွန်မကို ရှောင်ပြေးလို့ရမယ် ထင်လား . . တွန့်မလက်ထဲက ရှင် မလွတ်ပါဘူး။ အခု ဒီကိုလာတာ ကျွန်မတစ်ယောက် ထည်း မဟုတ်ဘူး။ အပေါင်းအသင်းတွေလည်း ပါတယ်။ ရှင် အိမ်ပြန်လာခွဲ

ပါ။ မလာရင် ကျွန်အကြောင်း သိရမယ်”
 ကိုခင်ဝင်း ဘာဆက်လုပ်ရမည်
 ကို မသိတော့ပါ။ သရဲမ ခင်စီနှင့် ဇေး
 ရာကို ထွက်လာသော်လည်း သူ့
 နောက်ကို လိုက်လာသော
 ကြောင့် အခုတော့ ပို၍ဆိုးနေ
 သည်။ ကိုခင်ဝင်း မပြန်မချင်း
 အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကို ခဲတွေနှင့်
 ပစ်ပေါက်သည်။ အိမ်ဘေး
 နံရံတွေကို တဝန်းဝန်းနှင့်
 ထုသည်။

တစ်ခါတရံ အိမ်ထဲ ခဲတွေ ဝင်လာသည်။ အိမ်သားတွေ မည်သူ
 မှ မနေရဲ။ တခြားအိမ် သွားနေသည်။ ကိုခင်ဝင်း နောက်ဆုံး သူ့အကြောင်း
 ကို အစ်ကိုဖြစ်သူအား ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ မင်းအဖြစ်ပဲ။ မင်းက အကျင့်သွားလုပ်တော့ ပိုဆိုးလာတာ
 ပေါ့။ ကြာရင် ဒီထက် ပိုဆိုးလာလိမ့်မယ် .. အခုပဲ အိမ်ပြန်ပြီး သူ့ကိုနိုင်မယ်
 ဆရာတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးလုပ်ခိုင်း။ သူလည်း အဲဒါမှ ကျွတ်သွားမှာ ..”

ကိုခင်ဝင်း သူ့အစ်ကို ပြောသည့်အတိုင်း အိမ်ကိုပြန်သွားပြီး
 အသိမိတ်ဆွေတွေ အကူအညီဖြင့် ဆရာခေါ်၍ လုပ်ခိုင်းသည်။ ဆရာခေါ်
 ပြီးလုပ်နေတုန်း သရဲမ ခင်စီရောက်လာတာ -

“နင့်လို ဆရာကို ငါက ကြောက်ရမှာလား။ သတ္တိရှိရင် ငါ့ကိုလုပ်
 ကြည့်လေ။ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းပြလိုက်မယ်”

သရဲမကိုကြောက်၍ လာကြည့်သူတွေရော၊ ဆရာပါ ပြေးကုန်ကြ
 သည်။ ကိုခင်ဝင်းကိုလည်း -

“ရှင် နောက်တစ်ခါ ဆရာခေါ်ကြည့် . . . ရှင့်ကိုယ် အသေသတ်ပစ်
 မယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးလေသည်။

ကိုခင်ဝင်းမှာ ဘာမှ ဆက်လုပ်၍မရလို့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။
 တစ်နေ့ ရုံးကို အသစ်ရောက်လာသော အရာရှိက သူ့အကြောင်းကိုကြားရ

သဖြင့် ကိုခင်ဝင်းကိုခေါ်၍ -

“ကိုခင်ဝင်းအကြောင်း ကျွန်တော်ကြားပါတယ်။ ဘာမှစိတ်ဓာတ်
 မကျနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်က ဒီသရဲတွေ၊ စုန်းတွေကို
 နိုင်တယ်။ ကိုခင်ဝင်းအကြောင်းကို ဆရာတော်ကို လျှောက်ကြည့်ပါလား”

“ရမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား သူ့အလိုလိုက်ပြီး ဒီအတိုင်း နေသွားမှာလား။ ကြာ
 ရင် ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ပြောသလို ဆရာတော်ကို
 လျှောက်ကြည့်ပါ”

ကိုခင်ဝင်းလည်း ဆရာတော်ကို အကျိုးအကြောင်းပြော၍ လျှောက်
 ထားရာ နောက်နေ့ ဆရာတော်ကြွလာသည်။ ပထမ သရဲမ ခင်စီကို ခေါ်သည်။
 တော်တော်နှင့်မလား၊ နောက်မှ ရောက်လာသည်။ သရဲမ ခင်စီနှင့် အပေါင်း
 အသင်း သရဲတွေ ဆရာတော်ရှေ့ရောက်လာပြီး ဆရာတော်ကို တိုက်ခိုက်
 ကြသည်။

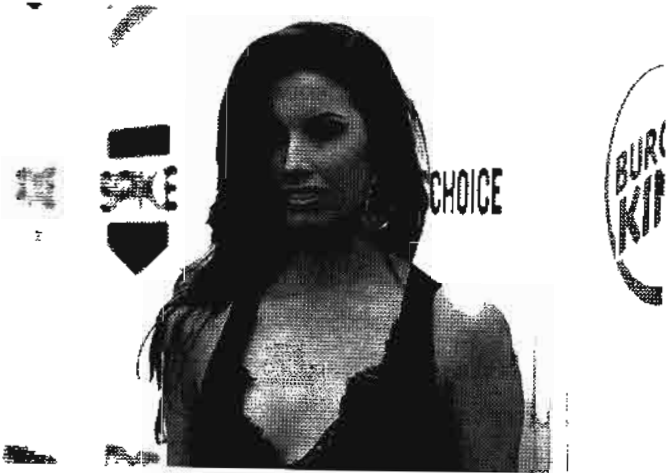
သို့သော် ဆရာတော်၏ သီလတန်ခိုး၊ သမာဓိတန်ခိုးတော်ကြောင့်
 နောက်ဆုံး ဆရာတော်ကို အရှုံးပေးလိုက်ကြရသည်။ ဆရာတော် အမိန့်ရှိ
 သည့်အတိုင်း ကိုခင်ဝင်းတို့သားအဖကို မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူးဟု တတိ
 ပေးသွားကြသည်။

ဆရာတော်က နောက်နေ့ သူတို့အတွက် အလှူအတန်းပေး၍
 အမျှဝေခိုင်းသဖြင့် ကိုခင်ဝင်းလည်း ဆရာတော်အမိန့်ရှိ သည့်အတိုင်း
 သရဲမ ခင်စီနှင့် အပေါင်းအပါတို့ကိုခေါ်၍ အလှူအတန်းလုပ်ပြီး အမျှဝေ
 လိုက်သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မခင်စီ သရဲဘဝမှ ကျွတ်သွားသကဲ့သို့ ကိုခင်ဝင်းမှာ
 လည်း သရဲအစာကျွေးသည့်ဘဝမှ လွတ်သွားပါတော့သည်။
 မှတ်ချက် ။ ။ တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရေးသားထားပါသည်။

ရေနံမြေ ရေ

မယား(၇)မျိုးအကြောင်း သိကောင်းစရာ

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဟောဖော်ဆုံးမတော် မူခဲ့သည့် နှုတ်မြွက်မိန့်ရာတွင်ပါသော ဇနီးမယား(၇)မျိုး ရှိသည်။ ယနေ့ ခေတ်တွင် ခေတ်မီခြင်းနှင့်အတူ သိသင့်သိထိုက်သည့် အချက်များ ပျောက် ဆုံး ရှားပါးစ ပြုလာပြီဖြစ်၍ ဇနီးမယား(၇)မျိုးအကြောင်းကို သိမှတ်ဖွယ်ရာ အဖြစ် ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

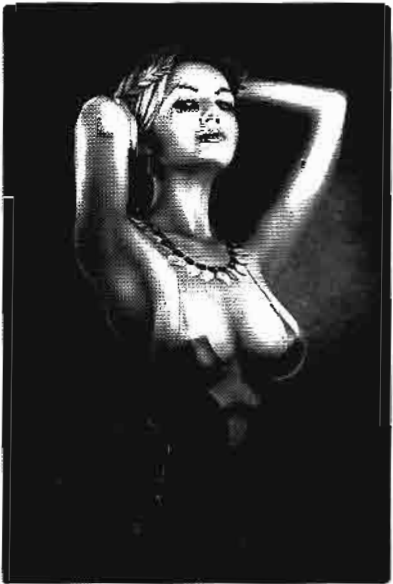
၁) သူသတ်နှင့်တူသော မယား

ထိုမိန်းမမျိုးသည် လင်သားအပေါ်တွင် မကောင်းသော စိတ် ထားထားရှိပြီး အမြဲပင် အကောက်ကြံ့တတ်သည်။ ရှာဖွေပေးသမျှကို နည်းမျိုးစုံနှင့် ခြန့်တီး၍ တစ်ပါးသော ယောက်ျားများကိုသာ စိတ်ဝင်စား တတ်သည်။ လင်ယောက်ျားကို ပမာမခန့်၊ မထိလေးစားနှင့် ရိုင်းပြော ဆက်ဆံတတ်ပြီး လင်ယောက်ျားအပေါ်တွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှု မထား သဖြင့် သူသတ်နှင့်တူသော မယားဟု ဆိုသည်။

၂) ခိုးသူနှင့်တူသော မယား

လင်ယောက်ျား၏ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေပေးသော

ငွေကြေး ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို ချင့် ချိန် သုံးစွဲခြင်းမပြုဘဲ အကုန်အကျ တို အမည်အမယ် အကောင် အထည် မပြနိုင်ဘဲ သုံးစွဲခြင်း၊ စီးပွားဥစ္စာဖြစ်ထွန်းသော လင် ယောက်ျား၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ တို့ရသမျှ ယူဝင် ခိုးဝှက်သုံးစွဲခြင်း၊ (လောင်းကစားပြုခြင်း၊ အစွယ် အမြှောင်ကို ပေးခြင်း)တို့သည် ခိုးသူနှင့် တူသော မယားဟု ဆို သည်။

၃) သခင်နှင့်တူသော မယား

လင်ယောက်ျားကို အော်ဟစ်ဟိန်းဟောက် မာန်မဲ၍ လက်အောက် ငယ်သားပမာ အခိုင်းအစေကိုသို့ မြည်တွန်၍ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆက်ဆံသည်။ စိတ်ယုတ်၍ အမြဲပြုစုတတ်သည်။ ထိုမိန်းမမျိုးသည် သခင်နှင့်တူသော မိန်းမမျိုး ဖြစ်သည်။

၄) မိခင်နှင့်တူသော မယား

လင်ကို သားသမီးကဲ့သို့ ကြည့်ရှုဂရုစိုက်၍ ပြုစုစောင့်ရှောက် တတ်ပြီး အမြဲပင် စိုးရိမ်ပူပင်မှုထားသည်။ လိုအပ်သည်ကိုကြည့်ရှု၍ ဖြည့် ဆည်းပေးသည်။ အကြောင်းဖြစ်ပေါ်လာလျှင်လည်း ရှေ့မှ ရပ်၍ ရင်ဆိုင် သည်။ ကောင်းမြတ်သော စိတ်ထားကြောင့် မိခင်နှင့်တူသော မယားဟု ဆိုသည်။

၅) နမနှင့်တူသော မယား

လင်သားကို ကြီးကဲသူဟု ရိုသေသမှုရှိပြီး အစ်ကိုတို့၊ မောင်တို့ တို့ ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံသည်။ မေတ္တာသံယောဇဉ် ခိုင်မြဲ၍ စေတနာပါ

စွာ ပြုစုပြီး အားကိုးအားထားလည်း ပြုသည်။ အစစကို စွင့်ဟ တိုင်ပင်သည့်အတွက် နှမနှင့် တူသော မယားဟု ဆိုသည်။

၆) မိတ်ဆွေနှင့်တူသော မယား

မိတ်ဆွေနှင့်တူသော မယားဆိုသည်မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန် ချစ်ခင်၍ ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာဆက်ဆံပြီး မိတ်ဆွေလို လင်သား၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ဖြစ်စေပြီး ဘေးရန်ကို အတူရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းတတ်သည်။ အနာခံစရာကို ရှေ့မှ ခံယူတတ်ပြီး အသာခံရလျှင် မျှဝေခံစားတတ်သည့် အတွက် မိတ်ဆွေနှင့်တူသော မယားဟု ဆိုသည်။

၇) ကျွန်နှင့်တူသော မယား

ကျွန်နှင့်တူသော မယားဆိုသည်မှာ လင်ယောကျ်ား၏ဆီမှ ဆီမှ၊ ဆူပူအော်ငေါက် ဖြည့်တမ်းထုရှိက်ခြင်းကို ငို၍သာ ခံပြီး ပြန်ပြော ပြန်ဆိုခြင်း မရှိသလို၊ ရန်ပြု အငြိုးမထားဘဲ ခိုင်းစေသမျှကို ပြီးပြတ်အောင်ပြုလုပ်၍ လုပ်စရာရှိသည်ကို အချိန်မဆွဲဘဲ ပြီးပြတ်အောင် ပြုလုပ်တတ်သည်။ ထိုမယားမျိုးကို ကျွန်နှင့်တူသော မယားဟု ဆိုသည်။

ထိုမယားမျိုးကို ကျမ်းစာအလာတွင် "ဆီဆိုငေါက်ငန်း၊ မြည်တမ်း ရိုက်ပြန်၊ အမျက်မထွက်၊ တစ်ချက် မလှန်၊ သည်းခံတုံးတံ၊ မရှိငြိုးရန်၊ လင့်ဆန္ဒ လိုက်ရ၊ ကျွန် မယားတည်း" ဟု ပြဆို၍ ထားပါသည်။ တချို့က တော့ ချစ်လို့ အနှစ်နှာခံသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

အစွမ်းထက်သော လက်နှိပ်ပညာအမျိုးမျိုး

တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပညာရပ်များဟာ အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ အခု လက်နှိပ်ပညာဟာလည်း လက်တွေ့အစွမ်းထက်မြက်ပြီး ရောဂါဝေဒနာများကို ပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်တာကြောင့် သုတဆန်းကြယ်အနေဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

ခေါင်းကိုက် ဇက်ကြောတက်

ခေါင်းကိုက်ဇက်ကြောတက်နေပါက လက်ဝဲခွေးအဖျား အထက် လက်လေးသစ်ခန့်နေရာကို ထောက်ပွေ့နှိပ်နယ်ပေးရပါမယ်။ နားရွက် နှစ်ဖက်နောက်နဲ့ မေးရိုးနားထင် မျက်မှောင်ရိုးကိုလည်းကောင်း၊ လက်ပြင်ညွန့် အဖုများရဲ့အောက် လျှောက်သွားနေသော အကြောကိုလည်းကောင်း လက်ညှိုးကို အသာဖေးပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း လက်မနဲ့ ထိုးကြိတ်နှိပ်နယ်ပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်ပါတယ်။

ပူတုံချမ်းတုံ အဖျားရှိသော်

ပူအေး၊ ပူတုံချမ်းတုံ အဖျားရှိနေပါက ခြေဖဝါးကို နားနာနှိပ်၊ နားနာကြိတ်၊ ခြေမကြားက အကြောကိုနှိပ်၊ အဖျားကြီးပြီး ဝေမရ၊ ပြောမရ

www.burmeseclassic.com

သာ ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မယ်။

ဖြစ်နေပါက ဖခန့်ကို နာနာ ကြိုက်နာနာပွေ၊ နာနာဖိနှိပ် ပေးရပါမယ်။

နားအူနားပင်း နှိပ်နယ်ခြင်း

သင်ဟာ နားအူနေပါက ဇက်ကြောကို လည်းကောင်း၊ နားသယ်ကို လည်းကောင်း၊ နားရွက်အောက် လက်တဆစ်ခြားခန့် အရပ်ကိုလည်းကောင်း လက်မဖြင့် အတော်ကြာကြာ ထောက်ပေးထားပါ။ အပူများ အပြင်သို့ ထွက်သွားပါက သက်သာ ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မယ်။

သွားနာ သွားကိုက်ခြင်းအတွက်

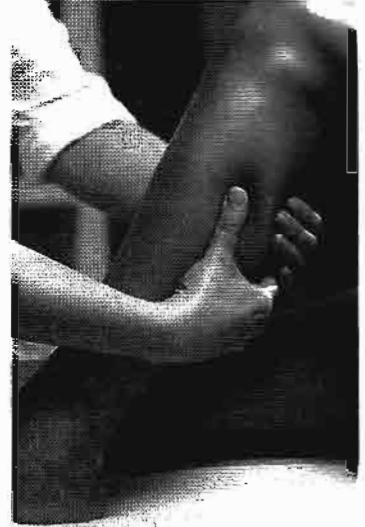
သွားနာ၊ သွားကိုက်နေပါက နှုတ်ခမ်းစောင်း တစ်ဖက်တစ်ချက် ကစပြီး နားရင်းထိအောင် နှိပ်ပေးပါ။ ပါးသွယ်ရိုးအောက် တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို လက်ညှိုးလက်မဖြင့် တစ်သမတ်တည်း ထောက်ပြီး နှိပ်ပေးပါက ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မယ်။

မူးဝေ ထုံမှိုင်းနေသော်

သင်ဟာ မူးဝေထုံမှိုင်းခြင်းများ ဖြစ်နေသော် နောက်စေ့နဲ့ ကုတ်နှစ်ဖက်စောင်းကို လည်းကောင်း၊ မျက်ခုံးရိုး မျက်မှောင်ကြားကို လည်းကောင်း၊ လက်ညှိုးနဲ့ ဖေးထောက်ပြီး လက်မဖြင့် အသာအယာ ထောက်ပေးနှိပ်ပေးပါ။ မကြာမီ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်။

မျက်စိဝေ နာစေးခြင်းအတွက်

မျက်စိဝေ၊ နာစေးခြင်းများ ဖြစ်နေပါက ပုခုံးအလယ်ကြောမထို နှိပ်ပါ။ ဝမ်းသွားနေပါက မျက်ကို လက်ယာရစ်လှည့်ပြီး ညှင်ညှင်သာသာ

နှိပ်။ ငန်းဖန်းနေပါက ပေါင်တွင်းကြောကို နှိပ်။ ရင်ဘတ်နာပါက ဝမ်းအလယ်ကြောကို နှိပ်။ အစာမကြေလေမဆုန် ဖြစ်နေပါက ဝမ်းပိုက်ကို ဇွတ္တ သာသာနှိပ်ပေးပါက ပျောက်ကင်း နိုင်ပါတယ်။

လေပူထအတွက် နှိပ်နယ်ခြင်း

လေပူထခြင်းများ ဖြစ်နေပါက နားအောက်ဘက်ကို လက်မနဲ့ ထောက်ပေးပါ။ ခြေလက် မသယ်ချင်အောင် ဖြစ်နေပါက ဒူးဖျားကို နာနာ တံတောင်နဲ့ ထောင်းပေးပါ။ လက်မောင်းရင်းအိုး ရှေ့နောက် နှစ်ဖက်တို့ နှိပ်ပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မယ်။

ထက်ကပ်ခြင်းအတွက် နှိပ်နယ်ခြင်း

လက်သေလက်ကပ်ခြင်းများ ဖြစ်နေပါက ရင်သားအထက်က လက်လေးသစ်ခန့်မှာ လည်းကောင်း၊ ရင်သားအောက် မောင်းကွေးကြားတိုလည်းကောင်း လက်ဖြင့် ထောက်ခါ ထောက်ခါ နှိပ်ပေးရပါလိမ့်မယ်။ ငြီးရင် လက်မောင်းရင်းကနေ အဖျားတိုင်အောင် ရေခဲနွေးပူပူနဲ့ သုတ်လိမ်းပေးပြီး လက်ပါးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်နှိပ်နယ်ပေးပါက ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာပါလိမ့်မယ်။

ရင်ဆို့ ရင်ကြပ်နှိပ်နယ်ရန်

သင်ဟာ ရင်ဆို့၊ ရင်ကြပ်ဖြစ်နေပါက လက်ဝဲလက်ယာ မောင်းဆတ်နှစ်ဖက်အတွင်း၊ သားမြတ်အတွင်း ရင်သားနုကို လက်မဖြင့် လက်ဖခန့်နှင့် ဖိကာ ဖိကာ နှိပ်ပေးပါက သက်သာပါလိမ့်မယ်။ ငွက်ရူးပြန်ချင်သလို ဖြစ်ပါက ပေါင်တွင်း အလယ်ကြောကို နာနာနှိပ်ပေးပါ။

အဖြူရောင်ဒေဝီ

(သို့မဟုတ်)

ဒေဝီဖြူ

ကိုမောင်သန်းဝင်း

HD
Aung

၀ ၁ ၅

။
 အိမ်ကြီး၏အနောက်
 ရေတွင်းဖျက်ဘောင်တွင်
 မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်
 ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏ ။
 မနေ့ကအတိုင်းပင်
 ဂီဝန်ရှည်အဖြူကြီးနှင့်
 စာပေသမားတစ်ယောက်ပီပီ သူမကို
 'အဖြူရောင်ဒေဝီ' ဟု
 အမည်နာမပေးလိုက်လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင် တစ်နေရာရှိ "အေးရိပ်သာ" အမည် ရ ခြံကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေ၏ ။ ခြံကြီးကား "အေးရိပ်သာ" ဟူသော အမည်နာမနှင့်ကိုက်ညီစွာ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်လှပြီး သာယာနာပျော်စွယ် ကောင်းသော နေရာဖြစ်ပေ၏ ။

ခြံကြီးသည် (၂) ဧကခန့်ကျယ်ဝန်းပြီး သစ်ပင်ကြီးငယ်များ အစီအရီ ပေါက်နေလေ၏ ။ သီးပင်၊ စားပင်များလည်း အပြည့်ရှိနေလေ၏ ။ ခြံကျယ် လှသော်ငြားလည်း နေအိမ်ကား အကျယ်အဝန်း (ပေ ၂၀ x ပေ ၄၀) ခန့် ကျယ်သော ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး တစ်လုံးသာရှိနေလေ၏ ။

အဆိုပါ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးကို ကိုရီးယားစတိုင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ဂျပန်စတိုင် အိမ်ခန်းဖွဲ့ထားသည်ကြောင့် ခေတ်မီလှသည်ဟု ဆိုနိုင် ပါ၏ ။ အေးရိပ်သာခြံပိုင်ရှင်သည်ကား ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ကျောင်းနေဖက် တစ်ဦးဖြစ်လေ၏ ။

သူသည် ဒုရဲအုပ်ရာထူးဖြင့် မြန်မာပြည်အရှေ့ပိုင်း တာချီလိတ် မြို့သို့ မူးယစ်တာဝန်ဖြင့် သွားရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေလေ၏ ။ ၎င်း မရှိစဉ်အတွင်း ခြံကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးပါရန် နေအိမ်သော့ကို ကျွန်ုပ်

အား အပ်နှံထားရှိလေ၏ ။

အေးရိပ်သာခြံတွင် ခြံစောင့်လုပ်သားအဖြစ် ကိုအောင်မြင့်ဆန်း ဆိုသူအား ထားရှိထားလေ၏ ။ ကိုအောင်မြင့်ဆန်းသည် အသောက်အစား ရှိသော်ငြားလည်း ခြံကြီးအား ရှင်းသန့်စွာ စောင့်ရှောက်တတ်လေ၏ ။ သီးပင်၊ စားပင်များကိုလည်း ၎င်းကိုယ်တိုင် ပြုစုပျိုးထောင်ထားစေပြီး စားတန် စား၊ ရောင်းတန်ရောင်းဟု ခွင့်ပြုထားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း မိတ်ဆွေ၏ အပ်နှံထားမှုကြောင့် ရက်သတ္တ ထပ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်၊ သို့တည်းမဟုတ် နှစ်ကြိမ်ခန့်မျှ သွားရောက်ကြည့် ရှုလေ၏ ။ သွားရောက်လေတိုင်း ကိုအောင်မြင့်ဆန်းအတွက် မြန်မာရပ် တစ်ပုလင်းကို လက်ဆောင်အဖြစ် ယူသွားလေ၏ ။ တစ်ခါတရံ ၎င်းနှင့် အတူ ပျော်ပါးစားသောက်ရင်း ရင်းနှီးခွင့်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပြီး မှာတန် ငှာထားရလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် စာပေ၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုများကို ရေးလေ့ရှိရာ အပ် ထည်များကို ရှိနေသလိုက်၊ အချိန်မီပေးနိုင်ရန် အလို့ငှာ အေးရိပ်သာခြံသို့ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် နေထိုင်စားသောက်ရင်း စာရေးခြင်းအမှုကို ပြုရလေ သည် ။

ဆိုခဲ့သလို အေးရိပ်သာသည် လွန်စွာမှ အေးချမ်းသာယာလှပါ ပေ၏ ။ ကားစက်သံ၊ ဟွန်းသံများမကြားရ၊ မော်တာသံ၊ မီးစက်သံများ မကြားရ၊ ဆူပူအော်ဟစ်သံများလည်း မကြားရသည်မို့ နားအေးပါးအေး လည်း ရှိလှပါ၏ ။ မနက်တိုင်း ကျေးဇူးတင်သာရတာတို့၏ တေးသီသံများ ကြား နေရသည်မို့ ပီတိတစ်မျိုး ခံစားရလေတော့၏ ။

အေးရိပ်သာ၏ဝိယာတွင် ရှေးအိမ်သဖွယ် တိုက်အိုကြီးများ ရှိ လေ၏ ။ သူတို့ဆီမှလည်း ဘာသံမှ မကြားရ၊ အေးဆေးစွာ နေထိုင်ကြသူများ ထု မှတ်ယူရပေမည် ။

ဝဲဘက်ရှိအိမ်ကြီးသည် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်လေ၏ ။ အသက် (၅၀) ခန့် လူကြီးတစ်ယောက် ချိုင်းထောက်ကို အမှီသဟဲပြုကာ မနက်တိုင်း

လမ်းလျှောက်လေ့ရှိကြောင်းသိရပြီး သူ၏ဖိနပ်ဖြစ်ဟန်တူသူ အသက်(၆၀) ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ဦးကိုလည်း မကြာမကြာတွေ့ရလေ၏။ ယာဘက်ရှိ ခြံကြီးသည်ကား (၆)ပေခန့် အုတ်တိုင်းကာရံထားသဖြင့် ၎င်း နေအိမ်ရှိသူ တို့၏ အခြေအနေကို မတွေ့မြင်ရချေ။

ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားစွာဖြစ်နေသည်ကား ဝဲဘက်ရှိအိမ်ကြီး ဖြစ်လေ၏။ စိတ်ဝင်စားမိသည့် အကြောင်းသည်ကား...

တစ်နေ့သော် ကျွန်ုပ်သည် လရောင်က လင်းထိန်နေသဖြင့် ည (၉)နာရီခန့်တွင် ခြံအတွင်း လမ်းလျှောက်ထွက်လေ၏။ ခြံစောင့် ကိုအောင် မြင့်ဆန်းကား တခေါ်ခေါ်နှင့် အိပ်မောကျနေလေ၏။

မြို့ကြီးပြကြီးအလယ်တွင် လျှပ်စစ်မီးရောင်ကြောင့် လရောင်၏ အရသာကို ထူးခြားစွာ မခံစားရ။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့သည် လရောင်ပက်ဖျန်းမှုကြောင့် တောက်ပလင်းလက်နေလေ၏။ တစ်ဖက်ခြံကြီးတွင်လည်း လရောင်ပက်ဖျန်းထားမှုကြောင့် တောက်ပလင်းလက်နေလေ၏။ အရာရာကို လရောင်အောက်တွင် ထင်ရှားစွာ မြင်နေရလေ၏။

အိမ်ကြီး၏အနောက် ရေတွင်းပျက်ပေါင်တွင် မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသဖြင့် ပျက်မှာကို ကောင်းစွာ မမြင်မတွေ့ရသော်ငြား လှပသော မိန်းမပျိုလေးဖြစ်မည်တို့

တော့ မုန်းဆသိဖြင့် သိလေ၏။

သူမကို နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်တွေက တစ်ခါမျှ မမြင်တွေ့ခဲ့ရချေ။ အိမ်တွင်းပုန်းမလေး ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ရှည်လျားလှသော ဆံပင်က သူမ၏ အလှကို ဆွဲဆောင်စေ၏။ ပြီးတော့ အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်ကြီးနှင့်မို့ လရောင်အောက်တွင် လင်းလက်လို့နေလေ၏။

သူမရှိရာသို့ အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်အား သူမတွေ့သွားဟန် ရှိသည်ထင်။ ရုတ်တရက်ပင် လှစ်ကနဲ ပျောက်သွားလေ၏။ နောက်ရက်များတွင်မတော့ သူမ မမြင်နိုင်အောင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ပင်စည်ကို အကာအကွယ်ရယူကာ ချောင်းမြောင်းကြည့်သည်။ မနေ့က အတိုင်းပင် ဂါဝန်ရှည်အဖြူကြီးနှင့်၊ စာပေသမားတစ်ယောက်ပီပီ သူမကို "အဖြူရောင်ဒေဝီ" ဟု အမည်နာမပေးလိုက်လေ၏။

သူမနှင့်ပတ်သက်၍ ခြံစောင့် ကိုအောင်မြင့်ဆန်းကို မေးမြန်းကြည့်လေရာ -

"ခပ်ချောချော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆရာ၊ အဘွားကြီးရဲ့ တူမလို့သိရတယ်။ ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ အင်း... သူနာမည်က လှတပတပဲ ဆရာ"

"ပြောပါဦးကွယ့်... လှတပတ ဆိုတော့"

"ဒေဝီဖြူတဲ့... ဆရာရဲ့"

"ဟိုက်!... အံ့စရာပဲ။ ငါပေးခဲ့တဲ့ နာမည်နဲ့ ဆင်တူနေပါရောလား" ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်အတွင်းမှ တွေးမိလိုက်လေ၏။ အံ့ဩစွာပင် တိုက်ဆိုင်လှပါသိတောင်း။

"အခု ဒေဝီဖြူပျောက်နေတယ် ဆရာ၊ တစ်လလောက်တောင် ရှိပြီ။ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးလည်း ခေါင်းမီးတောက်နေကြတယ်။ သူ့ချစ်သူနောက် လိုက်သွားရအောင်လည်း သူ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှ ကြားကြဘူးတဲ့။ ရဲစခန်းတွေမှာလည်း တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတယ်။ သူ့ဆေးတုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေလည်း ကျရှာနေတုန်းပဲလေ။ အဲဒီအကြောင်းကို

။

တွေ့ရသည့် မြင်ကွင်းသည်ကား ခွဲစိတ်ခန်းရှိ ကျောက်ခုံအထက်တွင်
လဲလျောင်းနေသော ဂါဝန်ဖြူရည်ကြိုးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။
အိမ်မက်ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရပါသော ဒေဝီဖြူပါတည်း။

ဆရာရဲ့သုဇယံချင်း ဒုရဲအုပ် ဦးတင်အေးသိတယ် ဆရာရဲ့
“ငါတွေ့ပြီဆိုတော့ ပြန်ရောက်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တော့ လုံးဝ မတွေ့မိသေးဘူး၊ ဆရာ ပြောတဲ့ပုံစံ
အနေအထားကတော့ ဒေဝီဖြူပုံစံပဲ။ ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်”

နောက်နေ့ ခြံစောင့် ကိုအောင်မြင့်ဆန်းနှင့်အတူ “ဒေဝီဖြူ” ကို
စောင့်ကြည့်လေ၏။ သူမအား တစိုးတစိမ့် မတွေ့ရလေတော့၊ အံ့ဩစို့
ကောင်းလှပါ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်ကား ညဘက်များတွင် အညောင်း
ပြေ လမ်းလျှောက်ရင်း “ဒေဝီဖြူ” ကို ကြည့်မိရှာမိလေ၏။ သို့သော် မတွေ့ရ
ချေတော့ပြီ။

တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း အိမ်မက်ထဲမှာ ဖြစ်၏။ သူမအပေါ်
စွဲလမ်းမှုကြောင့်ပေတင့်။ အိမ်မက်ထဲမှာလည်း အပြင်မှာ တွေ့ခဲ့ရသည့်
ဒီဒိုင်းပုံဖြစ်၏။ အိမ်အိုကြီး၏ အနောက်ဘက် ရေတွင်းအုတ်ပေါင်တွင်ပင်
ထိုင်လျက်အနေအထား။

ကျွန်ုပ် သူမရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ အနီးသို့ရောက်လေ
သော် သူမ၏မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ စီးကျနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်
အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုဟန်ရှိလေ၏။ နှုတ်က မည်သို့မျှ အသံထွက်
မလာချေ။ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ မကြာမီ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း
“ဒေဝီဖြူ... ဒေဝီဖြူ...” ဟုခေါ်နေမိသလား။ မသိတော့ချေ။ အိမ်မက်မှ နီး
ထလာသည့်အခါ ရင်တွေ့ပူ၊ အာတွေ့ခြောက်နေလေ၏။

ဖြစ်စဉ်များကို တာချီလိတ်ရောက် မိတ်ဆွေကြီး ဒုရဲအုပ် ကိုတင်

အေးအား အသိပေးလျှင် ကောင်း
ဆည်ဟု စိတ်အတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ
သည်။ တိုက်ဆိုင်လှစွာပင် ကိုတင်
အေး ရောက်ရှိလာ၏။ ရဲချုပ်ရုံးသို့
သတင်းပေးပို့ရန်နှင့် အစီရင်ခံစာ
များ တင်ပြရန်အတွက် ဓေတ္တ
လာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်
တူ၏။

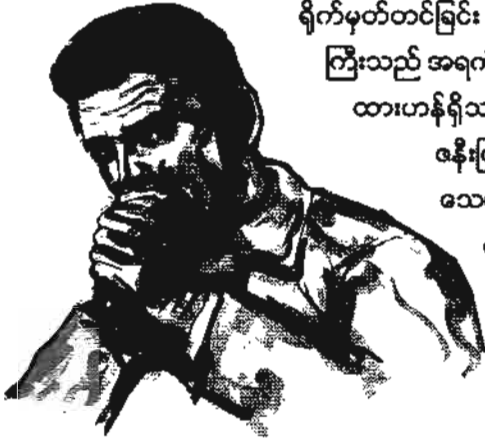
ကျွန်ုပ်ကား ဒေဝီ
ဖြူနှင့်ပတ်သက်၍ တွေ့မြင်
ခဲ့သမျှတို့ကို ဖောက်သည်
ချ ပြောပြလေရာ... ကိုတင်
အေးမှ-

“ခင်ဗျားပြောတာ စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအမှု
တို စုံစမ်းနေလျက်ပါပဲ။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း အကောင်အထည် ဖော်
ယော်ဗျာ”

ကိုတင်အေး မည်သို့ မည်ပုံ အကောင်အထည် ဖော်မည်ကိုတော့
ကျွန်ုပ် မမှန်းဆတတ်ပါချေ။ မှုခင်းဆိုင်ရာကိစ္စတွေကို ကျွန်ုပ် နားမလည်၊
ဉာဏ် မမီ ဟုလည်း ဆို နိုင် ပါ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်တစား ရှိ
သည်ကတော့ ဒေဝီဖြူပါတည်း။

“အေးရိပ်သာ” တွင် မိတ်ဆွေကြီးရှိနေခိုက် ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်မြို့
တွင်းသို့ ပြန်ဆင်းသည်။ သုံးရက်ခန့်ကြာသော် ကျွန်ုပ်၏နေအိမ်သို့ အေး
ရိပ်သာမှ ခြံစောင့်ကိုအောင်မြင့်ဆန်း ရောက်လာပြီး မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်
အေးမှ အခေါ်လွှတ်၍ လာရောက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ် အေးရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်ဖြစ်လေ၏။ အေးရိပ်
သာ၏ဝဲဘက် ဒေဝီဖြူတို့ခြံအတွင်း ကိုတင်အေးနှင့်အတူ အလုပ်ရှုပ်နေကြ
သည်။ ကိုအောင်မြင့်ဆန်းပြောပြချက်အရ ယင်းနေအိမ်ရှိ အတိုးကြီးသည်
လှေကားမှ ပြုတ်ကျသေမှုကိစ္စ၊ လိုအပ်သည်များကို စစ်ဆေးခြင်း၊ ဓာတ်ပုံ

ရိုက်မှတ်တင်ခြင်း အမှုပြုနေကြသည်။ အဘိုးကြီးသည် အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်ထားဟန်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ဇနီးဖြစ်သူ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ သေမှုသေခင်းမဖြစ်ခင် ၎င်းသည် ဈေးသို့ သွားနေကြောင်း ပြန်ရောက်လာမှ လေ့ကားရင်းတွင် လဲပြိုသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် အိမ်နီးဝန်းကျင်

အကူအညီ တောင်းခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူမ၏ခင်ပွန်းသည် အရက်ကို လွန်ကျွံစွာ သောက်နေသည်မှာ တစ်လခန့် ရှိနေကြောင်း၊ ယခင်က ပုံမှန်သာ သောက်လေ့ရှိကြောင်း ဆို၏။

၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံသည်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သူစိမ်းပြင်ပြင် နေနေကြသည်ဟုဆို၏။ ဆိုရသော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောကြ။ လိုအပ်လျှင် စာရေး အသိပေးလေ့ရှိသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အတွင်းမှ "ဘယ်လို မိသားစုကြီးပါလိမ့်" ဟု တွေးဆမိလေ၏။

"ကဲ.. စာရေးဆရာ ဆေးရုံသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ခင်ဗျားအတွက် အထူးကို စိတ်ဝင်စားစရာကို တွေ့မြင်ရမယ်။ ဂန္ထီရလည်းဆန်ပါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့"

"ဗျာ.. ဘယ်လိုဗျာ၊ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်ရတယ်လို့.."

"လာဗျာ.. ဟိုကျမှ သိမယ်"

ဟုဆိုကာ မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်အေးနှင့်အတူ ဆေးရုံကြီးသို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေတော့၏။ ဆေးရုံကြီးသို့ရောက်လေသော် လွန်စွာ အံ့ဩခွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကိုတွေ့လေရာ ကျွန်ုပ် မည်သို့မည်ပုံ ပြောဆိုရမှန်း မသိတော့ချေ။

တွေ့ရသည့်မြင်ကွင်းသည်ကား ခွဲစိတ်ခန်းရှိ ကျောက်ခုံအထစ်တွင် လဲလျောင်းနေသော ဂါဝန်ဖြူရှည်ကြီးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

မိတ်ဆွေကြီးကိုတင်အေးက လွမ်းအုပ်ထားသော ပုဝါစကို လှန်လှောလိုက်လေရာ အေးရိပ်သာ ဝဲဘက်ခြံကြီးနောက် ရေတွင်းပေါင်တွင် ထိုင်နေထတ်သော ဒေဝီဖြူ။

အိပ်မက်ထဲတွင်လည်း တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသော ဒေဝီဖြူပါတည်း၊ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ထဲ နှင့်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ် သူမ၏အလောင်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။

"တော်တော့ဗျာ၊ လာ.. စားသောက်ဆိုင်သွားပြီး ဝမ်းဖြည့်ကြရအောင်။ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ဇေဝဇေဝဖြစ်နေတာတွေကို ကိုယ်ရှင်းပြမယ်"

ဟုဆိုကာ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ကားဖြင့် သွားလေသည်။ မိတ်ဆွေကြီးက လိုအပ်သည်တို့ကို မှာသည်။ ထမင်းမစားမီ အစာဝင်ဆေး ဟုဆိုကာ ရမ်းနှစ်ပက်နှင့် အာလူးကြော်တစ်ပွဲ မှာလေ၏။ ထို့နောက် ရောက်လာသော ရမ်းနှစ်ပက်ကို မိတ်ဆွေကြီးမှ ဆော်ဒါအပြည့် ရောပြီး တစ်ငုံ စုပ်ယူလိုက်လေ၏။

"ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုဗျာ.. " ဟု အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြလေတော့၏။

ကိုယ့်ခြံသားက လင်မယား နှစ်ယောက်ပေါ့နော်.. အဘိုးကြီးတစ်ဆယ့်ဆိုင်ရာ သုသေတနကို ပြည်ပနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံမှာ လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီရောက်တော့လည်း ဆေးဝါးကုမ္ပဏီအမျိုးကြို ဆေးဝါးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အကြံပေး လုပ်နေတယ်။ အတော်အသင့် ချမ်းသာခဲ့ကြတယ်ပေါ့။ အခုတော့ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်း မရှိမရှား အခြေအနေရောက်နေပြီ။

ဒါကလည်း အဘိုးကြီးကြောင့်၊ အဘိုးကြီးကတော့ အမြဲတမ်း သောက်စား ပျော်ပါးတတ်တယ်လေ။ မြာကလည်း ပွေတော့ အမှုအခင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့၊ လျော်ကြေးတွေ၊ ဒဏ်ကြေးတွေ ဆောင်ခဲ့ရတော့ ငွေ သောက်သောက်လဲ ကုန်ခဲ့ရပေမဲ့၊ အရွယ်ရောက်တော့ မြာပွေတိုက်စွ လျော့ငါးလာထယ်နဲ့ တူရဲ့။ အပြင် သိပ်မထွက်တော့ဘူး။ ယမကာတော့ မှိတ်လျက်ရှိတာပေါ့လေ။

အဖွားကြီးကတော့ ရှေးသူဌေး မျိုးနွယ်ထဲကပဲဗျ။ အရက်အကြောက်လည်း ကြီးပါဘိး၊ အဘိုးကြီးမြောက်စွ အမှုတွေဖြစ်တော့ လင်မယားကတောက်ကဆ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် အဘွားကြီးက သူ့ခင်ပွန်း အဘိုးကြီးကို စကားထောင် မပြောတော့ဘူး။ ကြာပြီလို့ ပြောရမယ်။ သိပ် လိုအပ်ရင်တော့ စာရေးပြီး ပြောကြတယ်ဆိုလားပဲ။

ကူဇော်လောင်ဖက်အဖြစ်နဲ့ အဘွားကြီးက သူ့တူမရင်း တစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားတယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကျောင်းဆက် မတက်တော့၊ အိမ်မှာပဲ ကူညီတန် ကူညီပေါ့။ တစ်ဖက်တစ်လမ်း

က သူ့တူမလေး သုံးစွဲနိုင်ဖို့ ဝင်ငွေလေးရအောင်လို့ ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စာရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် လုပ်စေခဲ့တယ်။

ဝန်ထမ်းဖြစ်ရတာကလည်း အဘိုးကြီးရဲ့ မျက်နှာကလည်းမို့ နေလေတော့ ဆေးကုမ္ပဏီကလည်း အဘိုးကြီးဆီ မှာတန်မှာ၊ အဘိုးကြီးကလည်း ဆေးကုမ္ပဏီအတွက် ပေးသင့်တဲ့အကြံတွေ၊ နည်းလမ်းတွေ ဖေးပေါ့။ တူမလေးနာမည်ကတော့ သိပြီးရောပေါ့။ "ဒေဝီဖြူ" လေ။ "ဒေဝီဖြူ" ကပဲ အဘိုးကြီးနဲ့ ဆေးကုမ္ပဏီကြား ကူညီပေးနေတာပဲပေါ့။

ဝန်ထမ်းလုပ်သက် တစ်နှစ်နီးပါးလောက်မှာ ဒေဝီဖြူ ပျောက်သွားတယ်လေ။ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတာ၊ ဆေးကုမ္ပဏီကလည်း တာဝန်ရှိနေလေတော့ ဖြန့်ကျက်ရှာကြတာပေါ့လေ။ အဘွားကြီးကလည်း သူ့တူမ ဒေဝီဖြူအတွက် ခေါင်းမီးတောက်ပြီး ရဲစခန်းတွေနဲ့ ဆက်သွယ် တိုင်ချက်စွင့်တယ်။

အဘွားကြီးက ကိုယ့်ကို ရဲအရာရှိလို့ သိထားလေတော့ လာ

ထူးခြားလှသည်ကား ဒေဝီဖြူ၏လက်တွင် ကျစ်ကျစ်ပါးအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ရွှေလက်ပတ်နာရီတစ်လုံး ဖြစ်ပေသည်။ ပို၍ ထူးခြားမှုမှာကား နာရီသည် အမျိုးသားနာရီတစ်လုံး ဖြစ်နေလေ၏ ။

ရောက်တိုင်ပင်တာပေါ့။ သူ့ခင်ပွန်းနဲ့က စကားမပြောလေတော့ အစစအရာရာ ကိုယ့်ပဲ အားကိုးရှာတာပေါ့နော်။

အင်း... အဘိုးကြီးလည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဒေဝီဖြူ ပျောက်သွားကတည်းက ဆေးကုမ္ပဏီတွေဆီ ဖုန်းဆက်မေးလေ့ရှိတယ်။ စိတ်ညစ်လို့ ထင်ပ၊ သောက်လိုက်တာ မိုးဖွန်နေတာပဲလေ။

ဒေဝီဖြူပျောက်တာ တစ်လနီးပါးရှိတော့ တာချီလိတ်ကို သွားရတိန်းကြုံလာတယ်။ မူးယစ်ကိစ္စပဲပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကိုတောင် အိမ်သော့၊ မြဲသော့ ပေးခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။ မြဲကို မကြာခဏ လာကြည့်ပေးဖို့လေ။ ခင်ဗျားကလည်း မြဲကို လာလာကြည့်တယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားစာရေးဖို့ တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်နေတယ်ဗျာ။

အဲဒီမှာ လမ်းစပေါ်တာဗျ။ ဝင်မမေးနဲ့။ ကိုယ့်ပဲ ဆက်ပြောမယ်။ ဟုတ်လား... လပြည့်ည တစ်ည၊ ခင်ဗျား ဒေဝီဖြူကိုတွေ့ခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ မြီးတော့ အိမ်ကြီးရဲ့နောက် ရေတွင်းပျက်အုတ်ပေါင်မှာ ထိုင်နေလေ့ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောတယ်လေ။ အင်း... ဒါကြောင့်... ဒါကြောင့်... ခင်ဗျားကိုလည်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း အကောင်အထည်ဖော်မယ်လို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်လေ။ မှတ်မိလား။

ကျွန်ုပ် ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေရာ မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်အေးမှ ကုန်နေပြီဖြစ်သော ရမ်ခွက်ကိုကြည့်ပြီး နှစ်ပက်စီ ထပ်ယူမယ် ဟုတ်လား... သူ့အပြောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း လက်ကုန်ကို မော့ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဇာတ်လမ်းဆက်ရန် သူပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

။
 “ဒါတော့ ခင်ဗျားအပြင်မှာ
 လပြည့်ညွှော့မျိုးမှာ
 ဒါမှမဟုတ် အိပ်ပက်ထဲမှာ
 သူ့ကိုတွေ့ရင် မေးပေါ့ဗျာ
 ဟုတ်လား.. ကိုယ်တို့ကတော့
 အတွေ့အကြုံ
 အများကြီးရှိတာမို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်စာယ်”

သူ့အပြောအရ ရန်ကုန်ရဲ့
 ရုံးကို သတင်းပို့ အစီရင်ခံစာများ
 တင်ရန် တာချီလိတ်မှ ရန်ကုန်သို့
 ခေတ္တရောက်လာခိုက်ဝယ် ကျွန်ုပ်
 မှ ဒေဝီဖြူ အကြောင်း ပြောဆိုပြီး
 မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်အေးရှိနေစဉ်
 အေးရိပ်သာမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဆင်း
 ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်ဆင်းပြီး
 နောက်တစ်ရက်တွင် သူ့ပြောစကား
 အတိုင်း လုပ်ငန်းကို အကောင်
 အထည်ဖော်ခဲ့လေ၏။

မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်အေးသည် အိမ်ရှင်တို့ထံ ခွင့်ပြုချက်ရယူ
 ၍ အိမ်ကြီး၏နောက် ဒေဝီဖြူ ထိုင်လေ့ရှိသည်ဆိုသော ရေတွင်းပေါင်သို့
 သူ၏ အဖွဲ့သား(၅)ယောက်ဖြင့် ရေတွင်းသို့ သိုင်းကြီးများ တပ်ဆင်၍ ဆင်း
 ကြလေ၏။

ရေတွင်းမှာ ရေစပ်စပ်ရှိသော်ငြား အောက်ခြေတွင် ရွှံ့နှစ်များ
 ပြည့်နှက်နေလေ၏။ အသုံးမပြုသည်မှာ နှစ်ကာလကြာဟန်ရှိသဖြင့်
 အမှိုက်သရိုက်များနှင့်လည်း ပြည့်နှက်နေလေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ သူတို့အဖွဲ့စွမ်းပကားကြောင့် သံသယဖြင့် လှုပ်
 ဆောင်ကြသော်ငြားလည်း စွမ်းပကားနှင့်ကြိုးစားမှု အကျိုးဖလကြောင့်
 အကောင်အထည် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး ရယူလိုချင်သော အရာကိုလည်း ရယူ
 ဆယ်မနိုင်ခဲ့လေတော့၏။

ရယူဆယ်မနိုင်ခဲ့သည်က ဂါဝန်ဖြူအရှည်နှင့် လွန်ခဲ့သောတစ်လ
 ခန့်ကပင် အသက်ပျောက်ကင်းနေသော မိန်းမလှလေး ဒေဝီဖြူပါတည်း။
 ထူးခြားလှသည်ကား ဒေဝီဖြူ၏လက်တွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်
 ထားသော ရွှေလက်ပတ်နာရီတစ်လုံး ဖြစ်ပေသည်။ ပို၍ ထူးခြားမှုမှာကား
 နာရီသည် အမျိုးသားနာရီတစ်လုံး ဖြစ်နေလေ၏။

မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်အေးတို့အဖွဲ့သည် မှတ်တမ်းတင်ခြင်း အမှု

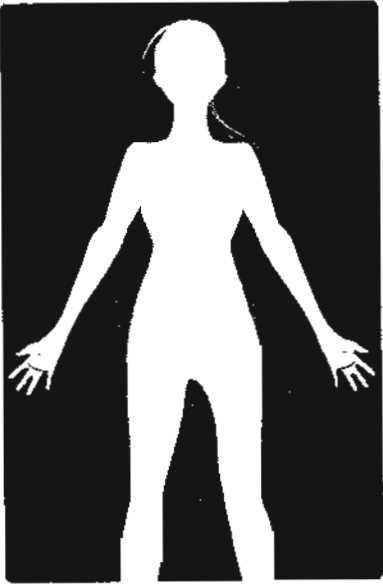
များကို ဆောင်ရွက်ပြီး ဆေးရုံကြီး
 သို့ ပို့လေ၏။ တုမ၏ ဖြစ်စဉ်ကို သိ
 သွားရှာပြီဖြစ်သော အိမ်ရှင် အဘွား
 ကြီး စိတ်ထိခိုက် မေ့မော့သွားမှု
 တိုလည်း ကြပ်မတ်ကုသ စောင့်
 ရောက်ခဲ့ကြရသေး၏။

ဒေဝီဖြူအလောင်းကို
 ရင်ခွဲရုံအတွင်းသို့ ဆရာဝန်တို့၏
 စစ်ဆေး မှတ်တမ်းရယူရေးနှင့် ရွှေ
 လက်ပတ်နာရီအား ပုံစံဖြင့် ထိန်း
 သိမ်းရန် ကိစ္စရပ်များကို ဆောင်
 ရွက်ပြီးနောက် တစ်နေ့ အိမ်ရှင်
 အဘိုးကြီး အပေါ်ထပ်မှ ပြုတ်ကျ
 သေခဲ့ပြန်၏။ “ဘယ်လိုမိသားစုတွေလဲ” ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်အတွင်း ဖြစ်ရပြန်
 လေပြီတည်း။ ကြေကွဲမျက်နှာနှင့် စီးတွေတွေကျနေသည့် မျက်ရည်စီး
 ချောင်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေသော ဒေဝီဖြူ အသွင်သဏ္ဍာန်ကိုတော့ဖြင့်
 စိတ်တွင်းမှ မြင်ဖွယ်ရာမိသေး၏။

“ဝမ်းနည်းစရာတော့ ကောင်းတယ်.. ကိုတင်အေးရယ်၊ ဒေဝီဖြူ
 ဘာကြောင့် သေခဲ့တာလဲ။ သူ့လက်က ယောက်ျားပတ် နာရီတစ်လုံး၊
 သေတာ တစ်လရှိပြီလဲ ဆိုသေး။ ဒေဝီဖြူက အကောင်းပကတိအတိုင်း၊
 နောက်ဆုံးမှတ်ချက်တွေက ဘာတွေလဲဗျာ။ အဲဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်
 ကို ကျေးဇူးတင်သလေး ဘာလေးနဲ့ ကျုပ်တော့ ဦးနှောက်စားနေပြီဗျာ”

ကျွန်ုပ်မှ ဦးခေါင်းကို တချင်းချင်းကုပ်လိုက်ပြီး တရစပ်မေးလေ
 ရာ မိတ်ဆွေကြီးကိုတင်အေးမှ -

“တစ်ခုချင်း ရှင်းမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတွေတဲ့ ဒေဝီဖြူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
 လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေတာက ရေအောက်ရွံ့နွဲ့ထဲရောက်နေလို့ပဲ။
 ရွံ့နွဲ့က အလွယ်တကူ မပုတ်ပွစေဘူးလေ။ သူ့လက်မှာ ဆုတ်ကိုင်ထားတဲ့
 ရွှေလက်ပတ်နာရီကတော့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီး ထွက်ဖို့ ချက်အရ သူ့

ခင်ပွန်းရဲ့ နာရီဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ အမေရိကားက ဝယ်လာတယ်ဆိုလားပဲ”

ကိုယ့် မှတ်ချက်ကတော့ ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း အဘိုးကြီးက တကုာရာဂ ဘီလူးကြီးလေ။ သောက်စားထားတော့ လူစိတ်ပျောက်လေ့ ရှိတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ အဘိုးကြီး ဆက်သွယ်ရေး ပေါင်းကူး တံတားက ဒေဝီဖြူ။ ဒေဝီဖြူနဲ့ အဘိုးကြီး မတွေ့မဖြစ် တွေ့နေရတယ်လေ။ သူ့ ဟုမရင်း မဟုတ်တော့လည်း . . .

အဘိုးကြီးသေတော့ သူ့လက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားတယ်။ ဖြေချက်စွာကြည့်တော့ စုတ်ပြတ်ပွန်းပဲ့နေတာ တွေ့ရတယ်။ ခြေထောက်မှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့ တစ်နေရာရာမှာ လဲပြုထားဟန်ရှိတယ်။ ဒေဝီဖြူ ပျောက်တဲ့နေ့ကစလို့ အရက်ကို မိုးမွန်အောင် သောက်နေတယ်လေ။ အဘိုးကြီးလည်း မရှိတော့ပြီမို့ သံသယ မပွားချင်တော့ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဒေဝီဖြူကို ဘယ်သူ သတ်သလဲ ဆိုတာကိုတော့ဖြင့် . . .

နောက်ဆုံး ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်တာက ကိုယ်တို့ကို ခင်ဗျားက လမ်းစဖော်လိုက်တာမို့ပါ။ ဒီလိုမျိုး . . . ပရလောကသားတစ်ဦး ဝိညာဉ်လို့ပဲ ထားပါတော့ဗျာ။ သူတို့ဟာ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေတဲ့အခါ တစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းတာမျိုး ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။

မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်အေးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်အံ့ဩစွာဖြင့် သူ့ကို ဝေးကြည့်မိလိုက်လေ၏။

“ဒါဆို ကျုပ်ကို ဒေဝီဖြူဝိညာဉ်က သူ့ဘဝကျွတ်လွတ်စေဖို့ အကူအညီ တောင်းခဲ့တာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားအပြင်မှာ၊ လပြည့်ညတွေမျိုးမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ကိုတွေ့ရင် မေးပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်လား . . . ကိုယ်တို့ကတော့

အတွေ့အကြုံ အများကြီးရှိတာမို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ထမ်း ရဲတပ်ခွဲဝင်အားလုံးရဲ့ ကိုယ်စားပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် ဒီစားသောက်ပွဲကြီးနဲ့ ခင်ဗျားကို တည်ခင်းဧည့်ခံတာပေါ့။ လာဦးမယ် . . . ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်”

အဆိုပါ ဇာတ်ကြောင်းသည် (၁၉၆၀) ပြည့်နှစ် ဝန်းကျင် ရန်ကုန် ဆင်ခြေရုံးရပ်ကွက် တစ်နေရာ၌ ဖြစ်ခဲ့ပါသော မှုခင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်ဟု ဦးကြီးလိုခင်မင်ရပါသော ဦးရွှေဝင်းမှ ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ဦးရွှေဝင်းသည် ဒေဝီဖြူဘဝ ကျွတ်လွတ်ရန်အတွက် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးဆီသို့ သွားရောက်ဖူးဖျော်ပြီး သူမဘဝ ကျွတ်လွတ်စေရန် ဆုတောင်းဆုယူ ပြုခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ အမှန်တကယ် ဖင် ကျွတ်လွတ်ခဲ့ပါကြောင်းကို အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောဆို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ်(စာရေးသူ)အား ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဦးရွှေဝင်းထံ ရွှင့်တောင်းပြီးသကာလ အထက်ပါ ဇာတ်ကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ဂန္ထီရဆန်သောမှုခင်းတစ်ပုဒ်အား ခံစားရေးသားဖွဲ့သီခဲ့ရပါကြောင်း။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

Aung
0.1.5

ပန်းတနော်
နောင်လတ်

တစ်ခါတုန်းက
ရွှေစာလုံး

။
 ထိုစဉ် ဦးမင်းကျော် ဝင်ပူပြီး
 ပျော်ပွဲဆက်နေသူက မချို့ပျက်နာချိ
 သေချာစွာ ကြည့်ပြီး
 'ဟုတ်တယ်... မင်းက
 သရဲမ မဟုတ်ဘူး၊ သရဲထီး
 ဝင်လာခဲ့'

(၁)

ကျွန်တော် အ.လ.က အင်းမသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်
စဉ်က ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍ ဆရာဦးဇော်ကို၊ ဆရာ ဦးခင်
သောင်း၊ ဆရာဦးဘိုကြီးတို့နှင့်အတူ ဦးတော်၏လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်
ဝိုင်းဖွဲ့၍ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြသည်။

"မဲကြီး... လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး နတ်ပွဲ သွားကြည့်ကြမယ်"

ဆရာမဲကြီး ခင်သောင်းနှင့် ဆရာဦးဇော်က ငယ်သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်သည်။ ဆရာဦးဇော်က အင်းမသာ။ ဆရာဦးခင်သောင်းက အင်းတကော်
သာ။ အင်းမနှင့် အင်းတကော် ရွာနှစ်ရွာကြားတွင် အင်းမရောင်းရိုးတစ်ရောင်း
သာ ရွားသည်။

"နတ်ပွဲ သွားတာပဲကွာ၊ ဇာတ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ ဧကိုရာ...
ဖြည်းဖြည်းပေါ့"

ဆရာ ဦးခင်သောင်း၏စကားကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စား
သွားသည်။

"နတ်ပွဲက ဘယ်မှာကမှာလဲ... ဆရာဇော်"

"တာပတ်သွားတဲ့ လမ်းထိပ်နားမှာ၊ ကဲ... သွားကြစို့"

ဆရာဦးဇော် ဧစုဆော်မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နတ်ပွဲကြည့်ရန်
လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် လမ်းလျှောက်
လာစဉ် ဆံပင်ရှည်ကို ဖားလျားချပြီး အပြေးအလွှားလာနေသည့် အမျိုး
သမီး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆရာဦးဘိုကြီးက ရုတ်တရက်
အံ့အားသင့်သွားသည်။ အမျိုးသမီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြေးသွား
နေဆဲဖြစ်သည်။

"ဒါ... ဘယ်သူလဲ ဆရာ"

"ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ ဆရာရယ်၊ အပျိုကြီးမချိုလေ"

ဆရာဦးဘိုကြီး အသံကြားမှ ကျွန်တော် သတိရသွားမိသည်။
အပျိုကြီး မချိုက အလွန် အရှက်အကြောက်ကြီးသည်။ စကားကို ကျယ်
ကျယ် မပြောတတ်။ အမြဲတမ်း တိုးညှင်းစွာ ပြောသည်။ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေ
တစ်သန်းတန်အောင် ဆင်မယဉ်သာ သွားလာသူ။ ဘာသာတရား ကိုင်း
ဖွိုင်းသူဟု ကျွန်တော့်တပည့်မ မညီညွတ်သင်းနှင့်ဆက်နွယ်ပြီး သိရသည်။

ခုတော့ မညီညွတ်သင်းပြောပြသည့် မချိုနှင့် ယခု ကျွန်တော်တွေ
မြင်လိုက်ရသည့် မချို၏လက်ဝင်းဘဝ အခြေအနေကို မတွေ့တတ်အောင်
ဖြစ်သွားမိသည်။

(၂)

ကျွန်တော်တို့ နတ်ကနွားပွဲသို့ ရောက်ရှိနေစဉ် ကိုကြီးကျော်
သီချင်းသံက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ပေါ်လာသည်။ နတ်ကနွားပွဲကို ဝိုင်းအံ့
ကြည့်နေသူများနှင့် စည်ကားနေသည်။

"ဟေ့... ပြောလို မရဘူးလား ပြန်"

"ပြန်ဖို့လာတာ... မဟုတ်ဘူး"

"ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲ... ဒီမှာ ကနွားပွဲပေးနေတာ"

"ပြောဖို့ဟေ့... ပြောဖို့"

နတ်ကနွားပွဲဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အခြေအတင် စကားသံကို
ကြားလိုက်ရ၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ နတ်ကနွားစည်းဝိုင်းထဲက နတ်တိန်း

နှင့် ပွဲကြည့်သူများထဲက တစ်ယောက်အသံ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သေသေ
ချာချာ ကြည့်လိုက်မှ ဆရာဦးဘိုကြီးကို အပြေးအလွှား ဝင်တိုက်သွားသည်
မချီဖြစ်နေသည်။

မချီက ဆံပင်ရှည်ဖားလျားဖြင့် ခေါင်းတစ်ခါခါ လက်တကားကား
ဖြင့် ပွဲကြည့်သူများကို ကျော်ပြီး နတ်ကန္တာကနေသည့် စည်းဝိုင်းထဲသို့ ဝင်
ရန် လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ သရဲမ... မပြန်ဘူးလား”

“ငါ သရဲမ မဟုတ်ဘူး၊ သရဲထီး... ငါ မပြန်နိုင်ဘူး။ ပြောစရာရှိတာ
ပြောပြီးမှ ပြန်မယ်”

မချီ မျက်လုံးများက နီရဲနေပြီး အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ဖြစ်နေသည်။
ထိုစဉ် ဦးမင်းကျော်ဝင်ပူးပြီး ပျော်ပွဲဆက်နေသူက မချီမျက်နှာကို သေချာ
စွာ ကြည့်ပြီး -

“ဟုတ်တယ်... မင်းက သရဲမ မဟုတ်ဘူး၊ သရဲထီး ဝင်လာခဲ့”

မချီက နတ်ကန္တာစည်းဝိုင်းထဲသို့ ခုန်ဝင်ပြီး ဦးမင်းကျော် ဝင်ပူး
သူရှေ့တွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်း... ဘာပြောမှာလဲ”

“အီး...ဟီး...ဟီး... အင့်..”

“ဟေ့ကောင်... ငိုမနေနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာ ပြော”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်”

မချီက ငိုရှိုက်ရင်း အသံထွက်လာသည်က မိန်းမအသံ မဟုတ်
တော့၊ ယောကျ်ားသံဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် အင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်တယ်”

“အဲဒီသုံးယောက် နာမည်ပြောစမ်း”

“ခေါင်းကြီး၊ စိန်တိုးနဲ့ ကိုကိုမောင်”

“မင်းနာမည်က..”

“ကိုကိုမောင်၊ ခု သရဲဖြစ်နေလို့ အဲဒါ သိအောင်ပြောတာ”

မချီ ပါးစပ်ဖျားမှ တုန်ယင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားကြောင့်
ကျွန်တော် အင်းမ မရောက်ခင်နှစ်များက ကိုကိုမောင် ကျောင်းထွက်သွား

ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အပျိုကြီး၊
မချီ၏ မောင်အငယ်
အောင်မျိုးလင်းက သူ
တိုယ်သူ “ကိုကိုမောင်”
လို့ ပြောတတ်ကြောင်း
တို သတိရသွားမိသည်။

ယခု ကျွန်တော်
ကြားနေရသည့် ကိုကိုမောင်
က သရဲ ဖြစ်နေသည်ဆို၍
စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“အင်းထဲမှာ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ” ဦးမင်းကျော် ပူးနေသူ၏ အမေးစကားကြောင့် ကိုကိုမောင်က -

“ငါးဖမ်းဖို့ အင်းရေကို စက်နဲ့ပက်တင်ဖို့ အင်းဘေးမှာ တဲထိုးပြီး
မီးဖိုလုပ်ဖို့ ကျင်းတူးတာ၊ မော်တာကျည်ဆံရလို့ အင်းသူကြီးကို နောက်မှ
ပေးမယ်ဆိုပြီး ကျည်ဆံကို တဲပေါ်မှာတင်ထားတာ၊ အဲဒီကျည်ဆံတွေ ပြီး
ဟင်းစားငါးတွေရလို့ မီးဖုတ်စားဖို့လုပ်တာ၊ အဲဒါ စိန်တိုးက ငါးမီးဖုတ်နဲ့
အရက်မြည်းဖို့ ရှာတာ..”

မချီက တုန်တုန်ယင်ယင်ပြောရင်း မျက်ရည်တွင်တွင် ကျနေ
သည်။ ကျွန်တော် မချီအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“အဲဒါ ခေါင်းကြီးက နတ်စင်မှာတင်ထားတဲ့ အရက်ပုလင်းကို ယူ
ပြီး အစားပြန်ဝယ်ပေးမယ်လို့ ပြောပြီး အရက်သောက်ရင်း ငါးမီးဖုတ်နဲ့စား
တာ.. အဲဒီအချိန်မှာ ကျည်ဆံကို မီးဖိုထဲ ထည့်ဖုတ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်
လာကြတယ်”

မချီ ပါးစပ်ဖျားက တထွတ်ထွတ်ပြောဆိုနေ၍ ကျွန်တော် ဦးမင်း
ကျော် ဝင်ပူးနေသူကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဦးမင်းကျော်ဝင်ပူးနေသူက မချီ
တို့ကြည့်ပြီး -

“အဲတော့ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြော”

“ပြောဖို့မယ်ဖျာ.. ပြောဖို့မယ်၊ အဲဒါနဲ့ မော်တာကျည်ဆံကို မီးဖို

ထဲ ထည့်ဖုတ်လိုက်တာ “အုန်း” ဆိုတဲ့ အသံ ကြီးနဲ့အတူ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် သတိရလာတော့ အင်းဘေးတစ်ပေါက်ပင်လေးမှာ နေရတာ..”

“ကဲ... ဒါဆို မင်းပြန်တော့?”

“ကျွန်တော် မပြန်နိုင်သေးဘူး”

မချိုက ဦးမင်းကျော် ဝင်ပူးနေသည့်သူ့ကို ပြောရင်း မကျေနပ်သည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“မပြန်နိုင်ရင်... မင်း ဘာဆက်

ပြောချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် သရဲဖြစ်ပြီး အင်းထဲကြည့်တော့ ကျွန်တော်သိတဲ့ ကိုမော်ကြီးလည်း သရဲဖြစ်ပြီး ပေါက်ပင်မှာနေတာ.. ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်က နတ်စင်က အရက်ကိုယူပြီး ဝောက်မိလို့ ပင်ကိုယ်စိတ်တွေ ပျောက်ပြီး မော်တာကျည်ဆံကို မီးထဲထည့်ဖုတ်မိလို့ အသေဆိုးနဲ့ သေခဲ့တာ။ အဲဒါ ကိုမော်ကြီးက မင်းအိမ်ကိုပြန်၊ မင်းအစ်မကို ဝင်ပူးပြီး နတ်ပွဲက တာနဲ့ ကြုံရင် ဝင်ပြောခိုင်းလို့လာတာ”

“ငါ... ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်အစ်မကို ပြောပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်နဲ့ ကိုမော်ကြီးအတွက် အလှူလုပ်ပြီး အမျှအတန်းဝေမှ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ ခေါ်ရင် သရဲဘဝကနေ ကျွတ်လွတ်မှာ”

“ကဲ... သရဲပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်ကြ၊ မမေ့နဲ့”

သရဲဝင်ပူးကပ်နေသည့် မချိုက စကားပြောရမည်ကို ရှက်ကြောက်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ မမောမပန်း ရှည်လျားစွာ ပြောပြနေသည်။ ကျွန်တော် “ကိုကိုမောင် သရဲအဖြစ် ရောက်ခဲ့ရသည်” ကို သိခွင့်ရလိုက်သည်။

နောက် ဘာဆက်ဖြစ်မည်ကို စိတ်ဝင်စားစဉ် ဦးမင်းကျော်ဝင်ပူးနေသူ၏စကားသံနှင့်အတူ မချို ဘုန်းကန် လဲကျသွားသလို၊ ဦးမင်းကျော် ဝင်ပူးပြီး နတ်ပွဲဆက်နေသူလည်း လဲကျသွားသည်။

(၃)

ကိုကိုမောင် မချိုကိုဝင်ပူးပြီး ပြောဆိုနေသည်များကို မှန်၊ မမှန် သိရအောင် သွားကြသူများထဲတွင် ကျွန်တော် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အင်းနယ်မြေအတွင်း အင်းပတ်လည်နေရာများကို ကြည့်မိသည်။ အလွန် တူယဝန်းသည့် အင်းဖြစ်၍ အင်းပက်ချိန်တွင် ချောင်းရိုးများကို လျှောခံပြီး ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ်များကို တမံတုတ်ခါ ရေစုပ်စက်ဖြင့် ရေပက်ထုတ်ပြီး ငါးဖမ်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အင်းဘေးရှိ ပေါက်ပင်ကြီးနားအရောက်တွင် ဗိုတ်ဟောင်းလောင်းနှင့် တွေ့ရသည့် အောင်မျိုးလင်း (ခေါ်) ကိုကိုမောင်၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည်။ ကိုင်းချိုဘေးတွင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပျက်စီးနေသည့် စိန်တိုးအလောင်းကို တွေ့သလို၊ ရေတင်စက်မောင်းသော နေရာတွင် ခေါင်းကြီးအလောင်းကို တွေ့ရသည်။

အသေဆိုးနှင့် သေခဲ့ရသည့် အောင်မျိုးလင်း (ခေါ်) ကိုကိုမောင်နှင့် စိန်တိုး၊ ခေါင်းကြီးတို့၏ အဖြစ်ဆိုးကိုတွေ့ပြီး အသုဘရှင်များက ကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ထိုသုံးဦး၏ ဘဝကူးဇာတ်လမ်းလေးကို တွေးမိရင်း အလှူဒါနပြုပြီး အမျှဝေသံကို အင်းမဘေးတွင် နားထောင်ရင်း သာဓုခေါ်ကာ သရဲဘဝက ကင်းလွတ်မည့် ကိုကိုမောင်အဖြစ်ကို သနားနေမိသည်။

ကိုကိုမောင်အတွက် ရည်စူးဒါနပြုပြီး နောက်ထပ် အလှူတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကြားသိခဲ့သည်။ ထိုအလှူက အပျိုကြီးမချို၏ အလှူပင် ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝ၏ ဆန်းကြယ်လွန်းသည့် ဖြစ်ရပ်များကို တရားသံဝေဝေဖြင့် သီလရှင်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ မချိုက သီလရှင်ဆရာမကြီး ဝေါ်နန္ဒမာလာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ပန်းတနော် နောင်လလီ

ဝေခွံမရသော

ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

မောင်မြင့်မား
(ဗိုလ်ကလေး)

။

စောဂျိမ်းက
ပိစပ်ရွက်များအကြားမှ
သေနတ်ပြောင်းကို ထုတ်ကာ
ထိုးချိန်လိုက်သည်။
ပစ်ကွင်းက ကောင်းသည်။
အနှောင့်အယှက်လည်း မရှိ။
“ဒွန်း”

မှဆိုးကြီးစောဂျိမ်းသည် ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင်ကို လက်နှစ်ချောင်း ခြေနှစ်ချောင်း လည်ပင်းတစ်ဖက်စီတွင်ချကာ ထမ်းလာခဲ့သည်မှာ (၁) နာရီကျော်ပြီ။ အေးအေးဆေးဆေးပင် မောပုံမပြု၊ ညနေ အိမ်ပြန်ရောက် လျှင် သူမျှော်လင့်ထားသော ချေ(ဂျီ) ချေးခါးဟင်းနှင့် စားရမည်ကို တွေး ကာ ခြေလှမ်းက သွက်နေသည်။

ဟင်းစားအတွက် အမဲလိုက်ရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် သက်စွန့်ဆံဖျား ကြုံခဲ့ဖူးပေါင်းလည်း မနည်းတော့။ အခုလည်း ကံကောင်း လို့ပင် ပြောရမည်။ ကြုံလိုက်ရတာကလည်း သက်စွန့်ဆံဖျား။

စောဂျိမ်း စိတ်ကူးက ချေ(ဂျီ)ချေးခါးဟင်း မစားရသည်မှာ ကြာ ပြီ ဖြစ်တာရယ်။ မရမ်းပင်မြောင်ထဲတွင်လည်း အမဲမပစ်ရတာကြာသော ကြောင့် နေ့လယ် ရေသောက်ဆင်းတတ်ကြသော တောကောင်များကို ပစ် ရန် စိတ်ကူးနှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မရမ်းပင်မြောင်ကိုရောက်ရန် ရွာကနေ (၂)နာရီခန့် တောလမ်း အတိုင်း လျှောက်ရသည်။ မြောင်ကိုမရောက်မီ မိုင်ဝက်ခန့်အရောက်တွင်

(၅)ပေခန့်ကျယ်သော တောင်ကွဲတစ်ခု ရှိသည်။ တောင်ကွဲအလယ်တွင် ဆီးဖြူပင် တစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုဆီးဖြူပင်မှ ဆီးဖြူသီးများကို ဒရယ်၊ ဆတ်၊ ဇေယျာတ်၊ ချေ(ဂျီ)စသည့် တောကောင်များက လာစားကြသည်။

စားပြီး ရေငတ်လာသောအခါ မရမ်းပင်မြောင်မှ စမ်းချောင်းက လေးတွင် ရေလာသောက်သည်။ ထိုရေလာသောက်သော တောကောင်များ တို့ ပုန်းအိမ်လုပ်၍ ချောင်းပစ်ရန် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အကွာအဝေးက ကိုက်(၅၀)လောက်ပင်ရှိမည်။ စမ်းချောင်းက လေးသေးရှိ ပိစပ်ချုံထဲတွင် စောဂျိမ်း ထိုင်စောင့်နေသည်မှာ နာရီဝက် လောက်ပင်ရှိပြီး စမ်းချောင်းကလေးဆီသို့ သားကောင်တစ်ကောင်မျှပင် မလာသေး။ စောဂျိမ်းက ပိစပ်ချုံထဲတွင် ဝင်မထိုင်မီကတည်းက လေညာ လား၊ လေအောက်လား၊ လေ့လာပြီးမှ ဝင်ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယုန်ကလေးများနှင့် ရှဉ့်ကလေးများကတော့ လာကြသည်။ သူ့ လက်ခွဲတော်(၁၂)ဘို့ နှစ်လုံးပြူးကြီးနှင့်ကတော့ ဒင်နှင့်အင် မမျှသော ကြောင့် အသာပင် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဝေါင် ..ဝေါင်”

စောဂျိမ်း ခေါင်းထောင်လာသည်။ ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံ ဖြစ်သည်။ အကောင်တော့ မမြင်ရသေး။ စောဂျိမ်း ပုန်းအိမ်ထဲရှိ သစ်ရွက် အကြီးအကြား မှ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေမိသည်။ လေတစ်ချက်အဝှေ့တွင် သစ် ရွက်များ လှုပ်ခါသွားသည်။ ထို့အတူ ပိစပ်ပင်ကို ပုန်းအိမ်လုပ်ထားသော ပုန်းအိမ်ကလေးသည်လည်း သိမ့်ခနဲလှုပ်သွားသည်။

လာပါပြီ။ စောစောက ကြားခဲ့ရသည့်အတိုင်း ချေ(ဂျီ)ဟောက် သံနှင့်အတူ ချေ(ဂျီ)နှစ်ကောင်သည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကိုယ်လုံး ချင်းတိုက်ကာ ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး လျှောက်လာနေသည်။ ရေ ငတ်သော နွားများကဲ့သို့ အိမ်ခြံမရဆင်းလာခြင်းမဟုတ်ဘဲ အေးအေးလူ လူ ဆင်းလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကွဲ့..ကွဲ့..ကွဲ့..ခွီး..ခွီး”

ဟူသော အသံများနှင့်အတူ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်း လျှင်သံများပါ ကြားရပြီးနောက် ချေ(ဂျီ)နှစ်ကောင်သည် တုန့်ခနဲရပ်သွားကာ နောက်

သို့ လှည့်ပြေးသွားတော့သည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ မျောက်များတစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် အော်သံများဖြစ်သည်။

ချေ(ဂျီ)သတ္တဝါကား နားပါးသည်။ ဈတ်လတ်သည်။ သတိကြီးသည်။ မည်မျှ သတိကြီးသနည်းဆိုသော် လမ်းလျှောက်လာရင်းပင် လန့်စုန်တတ်သည်။ ဂျီအီး ဂျီလန့်သောသတ္တဝါ ဖြစ်သည်။

စောဂျီမ်း စိတ်ညစ်သွားသည်။ သွားပြီး လန့်ပြေးသွားသော ချေ(ဂျီ)များ ပြန်လာတော့မည် မဟုတ်။ စိတ်မောသွားသည်။ မောမောနှင့် ချေသွားကိုဖွင့်ကာ မောလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆတ်သားခြောက်မီးဖုတ် နှစ်ချောင်းကို ဝါးလိုက်သည်။ ပိစပ်ပင်များက အောက်ခြေတွင် ရှင်းနေသောကြောင့် စောဂျီမ်းက တိုလီမိုလီထည့်ထားသော အိတ်ကြီးကို ခေါင်းအောက်တွင် ထားကာ ကျောဆန့်လိုက်သည်။

နေ အတော်စောင်းသွားပြီး ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် တောကောင်ရရန် စောင့်ရဦးမည်။ ပိစပ်ချုံက သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်များပိတ်နေ၍ အပေါ်တွင် အကိုင်းအခက်များ ရှုပ်သောကြောင့် လူတစ်ယောက်အတွက် အေးအေးဆေးဆေး လုံခြုံနေသည်။ ကျောဆန့်ရင်း မီးတောက်ကောက်ညှင်း အရတ်ကလေးကို တစ်ဝိုက်မော့လိုက်သည်။ ရင်ထဲကို ပူဆင်းသွားသည်။

“ဝေါင်”

ခပ်အုပ်အုပ်အသံ ဖြစ်သည်။

စောဂျီမ်း ခေါင်းထောင်ထလိုက်သည်။ ပိစပ်ရွက်များအကြားမှ စမ်းချောင်းကလေးဆီသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ချေ(ဂျီ)ပေါက် တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကိုလှည့်ကာ နားရွက်ကိုထောင်ကာနှင့် အခြေအနေကိုကြည့်ကာ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာနေသည်။

စောဂျီမ်း ဝမ်းသာသွားသည်။ (၁၂)သို့ နှစ်လုံးပြုကြီးကို ကြိတ်၍ မောင်းတင်လိုက်သည်။ တောသရက်၊ ပျဉ်းကတိုး၊ ကျွန်း၊ သစ်တိုး၊ အင်းကညင်စသည့် အပင်ကြီးများ ထူထပ်စွာပေါက်နေသည့် တောဖြစ်သော်လည်း လေငြိမ်နေသောကြောင့် သစ်ရွက်လှုပ်သံပင် မကြားရ။

ချေ(ဂျီ)က စောဂျီမ်းပုန်းနေသော နေရာနှင့် ဘေးတိုက် အနေအထား ဖြစ်သည်။ အေးအေးဆေးဆေး အနေအထားဖြင့် စမ်းချောင်းက

လေးထဲမှ ရေကို ငုံ့သောက်နေသည်။ စောဂျီမ်းက ပိစပ်ရွက်များအကြားမှ သေနတ်ပြောင်းတို ထုတ်ကာ ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ပစ်ကွင်းက ကောင်းသည်။ အနှောင့်အယှက်လည်း မရှိ။ ထိုအခွင့်အရေးမျိုး ရခဲသည်။

“ဒိန်း!..”

တောသံ နှင့် အတူ သေနတ်သံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။

စောဂျီမ်း လက်ထဲတွင်လည်း စီးနှင့်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သေနတ်သံကြောင့် တောပြိုသံနှင့်အတူ မျောက်များ၊ ရှဉ့်များ၊ ကြက်တူရွေးများ၏ အော်သံက ဆူညံသွားသည်။ ကျည်က လက်ပြင်နောက်တွင် ထိသွားသောကြောင့် ချေ(ဂျီ)က ရှေ့လက်နှစ်ချောင်း ညွတ်ကျသွားကာ စမ်းချောင်းအစပ်တွင် ခေါင်းစိုက်ကာ ရွေ့ကျသွားသည်။

စောဂျီမ်းက ပုန်းနေရာမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ တချို့တောကောင်များက မုန်သွားသော်လည်း သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ထပြေးတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စောဂျီမ်း ပြေးထွက်လာပြီး တစ်ဆယ့်လေးငါးတိုက်လောက် အရောက်တွင် -

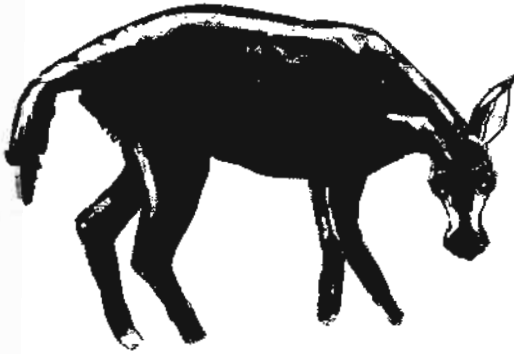
“ဟဲ..ဝေါ..ဝရော”

“ဟာ!..”

စောဂျီမ်း လန့်သွားကာ ရပ်ပြီး ကြက်သေ၊သေနေမိသည်။

“ဟဲ..ဝေါ..ဝရော..”

ဆိုသော အသံနှင့်အတူ ကုန်းမြင့် တောင်စောင်းတစ်ခု၏ မြက်ခိုင်းတောထဲမှ ဟင်းမျိုး(ကျား)ကြီးတစ်ကောင် ပြေးဆင်းလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဟင်းမျိုးကြီးက ချေ(ဂျီ)ရှိရာသို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး ယာသက်သို့

ခေါင်းအလှည့် တွင်
 စောဂျိမ်းကို တွေ့လိုက်
 ရသောကြောင့် တုံ့ခနဲ
 ရပ်သွားသည်။
 ဟင်းမျိုးကြီး
 က စောဂျိမ်းကို ရပ်စေပြီး
 ကြည့် နေ့စဉ် တွင်
 စောဂျိမ်းက သတိဝင်

လာကာ ပြောင်းထဲတွင်ရှိသော လက်ကျန်တစ်တောင့်ကို ဟင်းမျိုးကြီး မှီ
 ရာသို့ ချိန်လည်း ချိန်၊ ပစ်လည်းပစ်၊ တဆက်တည်း လုပ်လိုက်တော့သည်။
 “ဒိန်း!..”

ခနဲမြည်သွားသော သေနတ်သံနှင့်အတူ ဟင်းမျိုးကြီးက (၅)
 ပေခန့် မြောက်တက်သွားကာ လက်ဝဲဘက်သို့ ချာကနဲလှည့်ပြီး လာရာ
 လမ်းအတိုင်း မြက်ကိုင်းတောထဲသို့ တဝေါဝေါမြည်အောင် တိုးဝေ့ပြီး
 ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် စောဂျိမ်းက (၁၂) သို့ထဲသို့
 ကျည်နှစ်တောင့် သွင်းလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဟင်းမျိုးလို အကောင်မျိုးက မတွေ့တာလည်း ကြာ၊ ပစ်ရန်
 လည်း ရည်ရွယ်မထားသောကြောင့် ယခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ
 ချိန်ဝယ် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ကိုယ်နေဟန်ထားပျက်၍ ဟင်းမျိုးကြီးကို
 ကျည်မထိနိုင်ကြောင်း စောဂျိမ်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

စောဂျိမ်းသည် ဟင်းမျိုးကြီးဝင်သွားသော မြက်ရိုင်းတောထဲသို့
 အခြေအနေကို အက်ခတ်လိုက်သည်။ ထူးခြားမှုမရှိ၊ ငြိမ်သက်နေသည်။
 အမှန်က စောဂျိမ်းက ပုန်းအိမ်လုပ်ကာ သားကောင်ကို ချောင်းသည်။
 ဟင်းမျိုးကလည်း မြက်ရိုင်းတောထဲကနေ ချောင်းသည်။ ပစ်မှတ်က တူနေ
 သောကြောင့် စောဂျိမ်းပစ်လိုက်သော ချေ(ဂျီ)ကို အစာမာန်ရစ်ကာ ဟင်းမျိုး
 က သေနတ်သံကို ဂရုမထားဘဲ ဝင်ရွံ့ရန် မြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

အခြေအနေ အေးအေးဆေးဆေး ရှိသောကြောင့် စောဂျိမ်းက
 ချေ(ဂျီ)ကို ထမ်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် နောက်ကြောင်းကိုတော့

“သောင်းအေး... မင်း ဘာမှ မပြစ်ဘူးနော်။
 အရက်လျှော့သောက်ကွ။ မင်းက သွေးအန်ဖူးတော့ မသောက်တာ
 ပိုကောင်းတယ်။ ထမင်းစားမလား”

သိပ်မလုံသောကြောင့် မျက်စိနှင့်နားကို အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက်ရသည်။ ရင်က
 တော့ ခုန်ဆဲ။

စောဂျိမ်း ရွာထိပ်ကို ရောက်တော့ အတော်မှောင်နေပြီ။ ရွာထိပ်
 က ကညင်ပင်ကြီး အနားအရောက်တွင် လူ(၃၄)ယောက် ရုံးရ ရုံးစုနှင့် တွေ့
 သောကြောင့် ချေ(ဂျီ) အသေကောင်ကို လမ်းဘေးတွင်ချကာ အနားသို့
 တိုးကြည့်လိုက်သည်။ ရွာထဲမှ အေးမောင်၊ တင်ဝင်းစိန်နှင့် ဉာဏ်ဝင်းတို့
 ဖြစ်သည်။ ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် ဓွေ့ဓွေ့ကလေး လဲနေသည်။

စောဂျိမ်းက -
 “ဟေ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်နေတာကြတာလဲ”

“ဟာ !.. ဆရာစောဂျိမ်း ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်နဲ့ ဒီသောင်း
 အေးနဲ့ ညနေက ကိုကြက်တောဆိုင်မှာ အတူတူ အရက်ထိုင်သောက်နေ
 ကြတာ၊ နောက် ဒီကောင်က ကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး ထပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်
 တို့က ဆက်သောက်နေကြတာပေါ့ဗျာ”

“နောက် ထင်းစုတ်တဲ့လူတွေ ဆိုင်နားရောက်လာတော့ သောင်း
 အေးတစ်ယောက် ဒီ ကညင်ပင်နားမှာ လဲနေတယ်။ ဘေးမှာလည်း သွေး
 တွက်ကြီး တွေ့တယ်ဆိုလို့ လာကြည့်ကြတာ။ အသက်မှရှိသေးရဲ့လား မသိ
 ဘူး။ ဒီကောင်က အရင်ကလည်း သွေးအန်ဖူးတယ်။ ဆက်မသောက်နဲ့လို့
 ပြောတာ နားမထောင်ဘူး။ ဆရာစောဂျိမ်း... ကြည့်ပါဦး”

“ဟာ !.. အဲဒီလိုဆိုရင် ငါလည်း မကိုင်ရဲဘူး။ မတော်တဆ သေ
 နေရင် ငါတို့အားလုံး အမှုပတ်နေမယ်။ အကောင်းဆုံးက ရွာလူကြီးဟို
 အရင် ပြောပြထားလိုက်”

စောဂျိမ်းက ချေ(ဂျီ) ချထားခဲ့သော နေရာဆီသို့ ပျောက်လာခဲ့

||
စောဂျိမ်း ငဝေငဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ညက အိမ်ကိုလာသွားတာလည်း
သောင်းအေးမှ သောင်းအေးအစစ်။ ပုံတွေ မျက်နှာတွေရော၊
တစ်ကိုယ်လုံး ပေလူးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သည်။ စောဂျိမ်း တွေ့သွားသည်။ ချေ(ဂျီ)အသေကောင်ကို ချထားတာက
မြေလမ်းကလေး ဘေးအစပ်မှာ သေသေချာချာ ချထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
အခု ချေ(ဂျီ)အသေကောင်က (၁၀)ပေ အကွာလောက်ရှိ မြက်တောထိ
ကို ရောက်နေသည်။

သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် ဆွဲအောင်လည်း ကိုက်ရာဖဲ့ရာ မတွေ့
ချထားတုံးက ခေါင်းကအရှေ့ဘက်မှာ .. အခုတွေ့ရတာက ခေါင်းက တောင်
ဘက်ကို ရောက်နေသည်။ စောဂျိမ်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းကိုကုတ်ကာ ချေ
(ဂျီ) အသေကောင်ကိုထမ်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာထဲက တဲကိုရောက်
တော့ အတော်မှောင်နေပြီ။

စောဂျိမ်းက အသင့်စောင့်နေသော ဇနီးသည် နော်ချားလက်ထံ
သို့ ချေ(ဂျီ)ကောင်ကို အပ်လိုက်သည်။ စောဂျိမ်းက ရေချိုး၊ နော်ချားကို
ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးစရာများ လုပ်ပေးပြီး ချေဝမ်းတွင်းသားနှင့် အသား တစ်
ဝက်စီ တွဲထားသော အတွဲနှစ်တွဲကိုယူကာ ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။
တစ်တွဲက ရွာလူကြီးအတွက်၊ တစ်တွဲက သူငယ်ချင်း တောက်ထိန်အတွက်။

စောဂျိမ်းရွာထဲက ပြန်အရောက်တွင် နော်ချားက ထမင်းပွဲပြင်
ထားပြီး ဖြစ်သည်။ စောဂျိမ်းက ဆာဆာနှင့် ထမင်းဝိုင်းကို ကြည့်လိုက်
သည်။ ချေချေးခါးဟင်းနှင့် ဝမ်းတွင်းသားဆီပြန်၊ ဆတ်သားခြောက်စုတ်၊
ဖန်ခါးသီးတို့စရာ။ စောဂျိမ်းကြိုက်သော ချေချေးခါးဟင်းကို အဖတ်စား
လိုက်။ အရည်စားလိုက်နှင့် စောဂျိမ်း အရသာတွေ့နေသည်။

“ဖလပ် .. ဖလပ် .. ဖလပ်”

ထမင်းစားရင်း အိမ်ရှေ့ဆီမှ ခြေသံကြားသောကြောင့် စောဂျိမ်း
ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ရေနံဆီမီးခွက်အရောင်နှင့် တွေ့လိုက်ရ

သော အဆင်မပေါ်သော အကျီနှင့် ဖုံအလူးလူးနှင့်
လူတစ်ယောက်၊ စောဂျိမ်း ကောင်းကောင်း မှတ်
မိသည်။ စောစောက ကညင်ပင်အောက်
တွင် လဲနေသော သောင်းအေး ဖြစ်သည်။
မျက်နှာမှာလည်း ဖုံအလူးလူး။

“သောင်းအေး . . မင်း
သာမှ မဖြစ်ဘူးနော်၊ အရက် လျော့
သောက်ကွ။ မင်းက သွေးအန်ဖူး
တော့ မသောက်တာ ပိုကောင်း
တယ်။ ထမင်း စားမလား”

သောင်းအေးသည်
စကားလည်း မပြော၊ ထိုင်လည်း
မထိုင်၊ တွေ့တွေ့ကြီးရစ်ကာ ရေက
မြင်ဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။

“သောင်းအေး . . ထမင်းစားချင်လို့လား”
စကား ပြန်မပြောသောကြောင့် စောဂျိမ်းက သူကြည့်နေသော
နေရာ ရေကမြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ နော်ချား ခုတ်ထစ်ထားတာ
မနက်ရောင်းဖို့အတွက် အတွဲလိုက် မျိုတ်ဆွဲထားသော ချေ(ဂျီ)သား အတွဲ
များ . . ၊ စောဂျိမ်း သဘောပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် နော်ချားအား - “မနော်ရေ . . တစ်တွဲလောက်ပေး
လိုက်ပါကွာ။ သူစားချင်လို့နဲ့ တူပါတယ်”

“ပိုက်ဆံ”

“ဟာ . . မနော်ရာ၊ ပေးသာ ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ”

သောင်းအေးက ချေ(ဂျီ)သားတွဲကိုယူကာ ရာခနဲ လှည့်ထွက်
သွားသည်။ စောဂျိမ်းက ထမင်းစားနေရင်း မီးရောင်ဖျော့ဖျော့မှာ သောင်း
အေး ကျောပြင်ကို မြင်နေရသည်။ ဒယ်ဒယ်နှင့် လျှောက်နေရာမှ မြင်
အရောက်တွင် ချေ(ဂျီ)သားအတွဲကို အားရပါးရ ဝါးစားနေသည်။

စောဂျိမ်း ထမင်းစားနေရာမှ -

“ဟာ .. ဒီငမူး မတော်တရော်တွေ လုပ်နေပါလား”

နောက်တစ်နေ့တွင် နော်ချားက နံနက်စောစောထ၍ ချေ(ဂျီ) သားများ ကျပ်တင်နေသောကြောင့် စောဂျိမ်းက တစ်ပိဿာစီတွဲထားသော ချေ(ဂျီ)သားအတွဲများ ထည့်ထားသည့် တောင်းကိုထမ်းကာ ရွာလမ်း အတိုင်း လျှောက်လာသည်။ ချေ(ဂျီ)သားများ ရောင်းရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ ရွာလယ်တွင် အေးမောင်နှင့်တွေ့တော့ -

“ဆရာစောဂျိမ်းရယ် .. သောင်းအေးတော့ မနေ့က ဆုံးသွားပြီ။ သွေးအန်ရင်း အသက်ပါ ပါသွားတယ် ထင်တာပဲ”

“ဟေ .. သွေးအန်တာက နောက်တစ်ခါ ထပ် အန်သေးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ဆရာစောဂျိမ်း၊ မနေ့က ညနေ ဆရာစောဂျိမ်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်နဲ့တွေ့တော့ သောင်းအေးက ကညင်ပင်အောက်မှာ သွေးအန်ပြီး လဲနေတယ်လေ။ ဆရာစောဂျိမ်းကိုတောင် အသက်မှ ရှိသေးခဲ့လားလို့ ကျွန်တော်တို့ မေးသေးတယ် မဟုတ်လား”

“တင်ဝင်းစိန်ကို လွှတ်ပြီး ရွာလူကြီး ရောက်လာတဲ့အထိ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဉာဏ်ဝင်းတို့နှစ်ယောက် အဲဒီနားမှာ မီးခွက်ထွန်းပြီး ထိုင်စောင့်နေကြတာပဲ။ ရွာလူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေရောက်လာတော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်း သောင်းအေး သေနေပြီဆိုတာ သိတာ။ သွေးအန်တာက အဲဒီနားမှာ တစ်ခါပဲ အန်ထားတာပါ”

“ဒါဆို သောင်းအေးအလောင်းကို ယူသွားတော့ ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆရာစောဂျိမ်း ထွက်သွားပြီး (၁)နာရီကြာလောက်မှ လာသွားတာပဲ”

စောဂျိမ်း ဖေဖေဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ညက အိမ်ကိုလာသွားတာလည်း သောင်းအေးမှသောင်းအေး အစစ်။ ဗုံတွေက မျက်နှာတွေရော တစ်ကိုယ်လုံး ပေလူးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လာတဲ့အချိန်ကလည်း စောဂျိမ်း ထမင်းစားနေချိန် ည(၁၀)နာရီလောက်။ အလောင်းယူသွားတာက မိုးချစ်ကာစ။ တောင်းကြီးထမ်း၍ စဉ်းစားနေသော စောဂျိမ်းအား အေးမောင်တ-

“ဆရာစောဂျိမ်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကဲ .. ကဲ ငါလည်း ချေ(ဂျီ)သားတွေ မှာထားတဲ့ လူတွေရှိလို့ သွားဖို့လိုက်အုံးမယ်”

စောဂျိမ်း သောင်းအေးတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူမိန်းမငိုသံနှင့်အတူ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးနေကြသော ရွာသားများကိုတွေ့ရသည်။ စောဂျိမ်းက တောင်းကိုရကာ ရွာသားများနှင့်အတူ စကားထိုင်ပြော၊ ရေခန်းကြမ်းသောက်ကာ ဘုရားစင်ရှေ့ပြင်ထားသော သောင်းအေးအလောင်းစီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အလောင်း၏မျက်နှာကို လုံချည်ပါးပါးလေးတစ်ထည်နှင့် အုပ်ထားသည်။ စောဂျိမ်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ညက တွေ့ခဲ့ရသော အဝတ်အစားများအတိုင်း ဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာလည်း ဖုံးများ ပေကျန်နေလဲ။ ပါးစပ်မှာလည်း သွေးစသွေးနုများနှင့်-

စောဂျိမ်း အလောင်းနားက ထွက်လာခဲ့သည်။ စောဂျိမ်း အတွေးမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို သေချာစွာ ရလို့က်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်ဆိုသည်ကို သူဝေခွဲမရ။

မောင်မြင့်မား (ဗိုလ်ကလေး)

ခရီးသွားလာရခြင်းက ကျွန်တော့်အဖို့ စိတ်ပျော်ရွှင်လန်းလန်းမှု ဖြစ်ခဲ့သည်က အမှန်ပင်။ ယခင်က ဝါသနာအရ ခရီးသွားလျှင် အဖော်သဟာ မပါဘဲ၊ တစ်ကိုယ်တည်း သွားလာခဲ့ပေါင်း များခဲ့သည်။

အမှန်ဆို ကျွန်တော်က ပန်းချီပညာကို ဝါသနာစုံမင်၍ လေ့လာကြိုးစားပြီး ရေးဆွဲနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ခရီးထွက်ခါ သဘာဝရေးမြေတောတောင်အနံ့ကို လက်တွေ့ရေးဆွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝိညာဉ်စေရာ

ဖျေ့နုကျော်ဦး

“ကျွန်မချစ်သူနဲ့
ဘဝလက်တွဲဖို့
ကျွန်မလာခဲ့တာပါ။
ကျွန်မ ချစ်သူ၊
ကျွန်မ အဖြစ်တို့ကို သိသွားရင်
ရင်ကွဲမှာ သေချာတယ်”

ယခု ခရီးစဉ်က ကျွန်တော်မိတ်ဆွေရင်းရှိရာ တောင်ပေါ်မြို့လေးတွင် ပန်းချီရေးဆွဲရင်း ပန်းချီကား လက်ဆောင်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မြင်တွေ့သူမျှ အရာအားလုံးက အသစ်အဆန်းဖြစ်နေ၍ မည်မျှ အတွေ့ဝင်နေမိသည် မသိ။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲထိုင်နေသည့် မိန်းမပျိုလေးဆီမှ သင်းပျံ့လာသည့် ရေမွှေးရနံ့ကြောင့် ကျွန်တော် အနေရ၊ အထိုင်ရ ခက်နေမိသည်။ ကျွန်တော် ကားလမ်းဘေးရှိ တောတောင်သဘာဝ ရွှင်းများကို ဝေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။

“ဝုန်း!..”

ဟူသော အသံကြီးကို ကျွန်တော်နားထဲတွင် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရပြီး နောက်ဆက်တွဲ ညည်းညူသံ၊ နာကျင်သံများ ရောထွေး ယှက်တင် ထွက်ပေါ်သံများကို ကျွန်တော်ကြည့်ရင်း ကြက်သေ့သေသွားမိသည်။

“အစ်ကို..အစ်ကို”

မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်နှင့် ထိုင်ခုံတစ်ခုထဲတွင် ယှဉ်တွဲထိုင်လာသည့် မိန်းမပျိုလေးက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာ ဖလငွနှင့် ကြောက်ရွံ့တ

ပြီး ကျွန်တော်ကိုခေါ်ရင်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် မိန်းမပျိုလေးအဖြစ်ကို စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ခရီးစဉ် အစကတည်းက ခုံတစ်ခုံတွင် မသိသလိုနေခဲ့သည့် မိန်းမပျိုလေး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသက လာသည်ကို လုံးဝ မစေ့ငံ့ခဲ့။ ရတော့ ထူးခြားစွာ တွေ့မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းနှင့်အတူ ကျွန်တော်ကို တရင်းတနှီးခေါ်နေသည့် မိန်းမပျိုလေးအဖြစ်က အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ .. အစ်ကိုနဲ့ အတူနေမယ်”

“ဟာ! .. မဖြစ်ဘူး.. မဖြစ်ဘူး။ မင်းကို ငါ မသိဘူး”

“အစ်ကိုက ကျွန်မကို မသိတာ .. ကျွန်မက အစ်ကိုကို သိတယ်။ အစ်ကိုက ပန်းချီဆရာ မဟုတ်လား”

မိန်းမပျိုလေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ထပ်ဆင့် အံ့ဩသွားမိ ပြန်သည်။

“မင်း .. ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ကျွန်မ .. ကျွန်မ”

မိန်းမပျိုလေးက ကျွန်တော်စကားကို အထစ်ထစ် အငဲ့ငဲ့ဖြင့် တုန်ပြန်ပြောရင်း စဉ်းစားနေဟန် တူသည်။ အတန်ကြာမှ -

“ကျွန်မ ချစ်သူဆီ သွားမလို့၊ အစ်ကို .. အဲဒါ ဘယ်နေရာမှန်း မသိတော့ဘူး”

မိန်းမပျိုလေး၏ ထူးထူးခြားခြား စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘယ်နေရာကို ကြည့်ကြည့်၊ ဝတတိ ဟင်းလင်းပြင်ကြီး နှင့်အတူ မြက်စိမ်းတောကြီးကိုသာ တွေ့မြင်နေရသည်။

“အစ်ကိုလဲ .. ဘယ်သွားမှာလဲ”

မိန်းမပျိုလေး၏ အမေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်အတွေးများ ခပ်တန်သွားသည်။ မိန်းမပျိုလေးပြောသလို၊ ကျွန်တော် ဘယ် သွားလို့ သယ်လာရမှန်း မသိတော့။ ကျွန်တော်သိနေသည့် အသိက ပန်းချီဆွဲဖို့တ

လွဲ၍ ဘာဆို ဘာမှမသိဘဲ ဖြစ်နေမိသည်။

“အစ်ကိုလဲ .. ဘယ်သွားရမှန်း မသိတော့ဘူး .. မင်းကရော”

ကျွန်မလဲ .. အစ်ကိုလိုပဲ။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်း မသိဘူး။ အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ အတူနေချင်တယ်”

တကယ်ဆို ကျွန်တော့်တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မိန်းမသားများ နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင်ရှိမှု နည်းပါးခဲ့ပါသည်။ မိန်းမပျိုလေး စကားကြောင့် ကျွန်တော့်နလုံးသားတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားမိသည်။ မိန်းမပျိုလေးစကားအတိုင်း ကျွန်တော် ဘယ်ကို သွားရမှန်းမသိဘဲ ယောင် ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေမိသည်က အမှန်ပင်။

ကျွန်တော် လက်ရှိ မြင်တွေ့နေရသည့် ရှမ်းများက ကျွန်တော် ကျွမ်းဝင်ခဲ့သည့် မြင်ကွင်းမျိုး မဟုတ်။ ထူးခြားစွာ မြင်နေရသည့် မြင်နေရ သည့် မြင်ကွင်းသစ်များ ဖြစ်နေသည်။ လေဟာနယ်နှင့် မြက်ခင်းစိမ်း။

ဟိုမှာဘက်တွင် ရောင်စုံဖူးပွင့်နေသည့် ပန်းခင်းကြီးကို တွေ့မြင် လိုက်ရသည်။ “ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် .. ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”ဟု အတွေးပေါင်းအခါခါနှင့် တွေးကြည့်သော်လည်း လက်တွေ့တွင် အဖြေ မဖော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိသည်။

“အစ်ကို .. ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“အစ်ကို တွေးနေမိတာက တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ကျွန်မလည်း ဒီမြင်ကွင်းမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတာ အမှန်ပဲ။ အစ်ကိုက ကျွန်မသေးမှာရှိနေလို့ အားရှိနေတာ ..”

မိန်းမပျိုလေးက ပြောရင်း ကျွန်တော် မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည့် အကြည့်။ ကျွန်တော် တုန်ပြန်ကြည့်ရင်း ထူးခြားစွာ တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်က မိန်းမပျိုလေးမျက်နှာ။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး သွေးများ စီးကျနေသည့် အဖြစ်။ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“မင်း ! .. မင်း ! .. မျက်နှာမှာ သွေးတွေနဲ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ် .. အစ်ကို။ ကျွန်မ အဖြစ်ကို ကျွန်မ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်”

မိန်းမပျိုလေးက လေးဖင့်စွာပြောရင်း သူ့မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အခါခါခမ်းပြီး ယူကျုံးမရစ်တ်ဖြင့် ငိုရွှိတ်သံက အလိုလိုပေါ်လာသည်။

ကျွန်မ .. ကျွန်မဘဝတော့ ဆုံးပါပြီ။ အစ်ကို .. ကျွန်မ ဒီလို အဖြစ် ဆိုးနဲ့ တွေ့ရမယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မချစ်သူဆီ လိုက်ပို့ပေးပါ .. လိုက်ပို့ပေးပါ အစ်ကိုရယ်”

မိန်းမပျိုလေးက ငိုရွှိတ်သံကြားမှ သူ့အဖြစ်ကို မချီတင်ကဲ ပြော ဆိုရင်း ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားသံကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွား မိသည်။

“မင်းမှာ ချစ်သူရှိတယ် ဟုတ်လား ! .. မင်းချစ်သူက ဘယ်မှာ နေ တာလဲ”

ကျွန်မချစ်သူနဲ့ ဘဝလက်တွဲဖို့ ကျွန်မလာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ ချစ်သူ၊ ကျွန်မ အဖြစ်ဆိုးကို သိသွားရင် ရင်ကွဲမှာ သေချာတယ်။ ဟောဒီမှာ .. ကျွန်မ ချစ်သူနဲ့ တွဲရှိက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံ”

မိန်းမပျိုလေးက ကမ်းပေးသည့် ဓာတ်ပုံကိုယူပြီး ကျွန်တော် ကြည့် လိုက်မိသည်။ မိန်းမပျိုလေးနှင့် တွဲရှိက်ထားသည့် ခန့်ညားသည့် ဥပတီခုပ် နှင့် ယောကျ်ားပျိုတစ်ဦး။

“မင်း ချစ်သူကို မင်း တကယ် လက်တွဲဖို့လာတာလား”

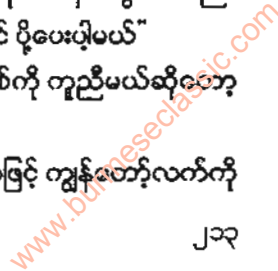
“ဟုတ်ပါတယ် .. အစ်ကို။ ကျွန်မ ချစ်သူဆီလာတာ .. ကျွန်မ ချစ်သူဆီ သွားလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်ဘဝ ရောက် ရောက် မခွဲနိုင်ဘူး”

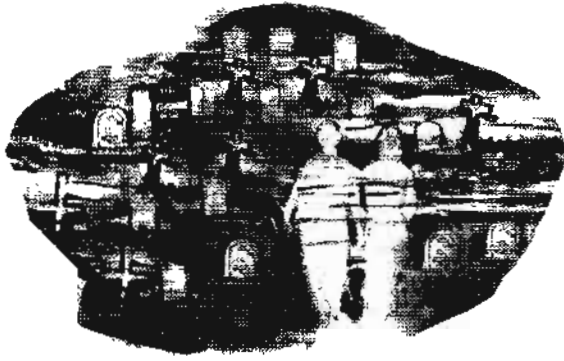
မိန်းမပျိုလေးက သူ့ချစ်သူ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ တျနေသည်။ ကျွန်တော် မိန်းမပျိုလေးကို ကြည့်ရင်း သနားသွားမိသည်။

“မင်းချစ်သူဆီ .. အစ်ကိုရောက်အောင် ပို့ပေးပါမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ် .. အစ်ကို ကူညီမယ်ဆိုတော့ သွားကြရအောင်”

မိန်းမပျိုလေးက ရဲတင်း သွက်လက်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်လက်ကို

ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မိန်းမပျိုလေး၏ အေးစက်နေသည့် လက်ဖဝါး အထိအတွေ့ကြောင့် ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“မင်း!..မင်း!..လက်တွေ့ အေးစက်နေပါလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုကို အကူအညီတောင်းရတာ။ ဟိုမှာ.. ကျွန်မချစ်သူ ရှိခဲ့နေရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

မိန်းမပျိုလေးက အေးစက်သည့်လက်ဖဝါးဖြင့် ကျွန်တော်ကို ဆွဲခေါ်နေ၍ ကျွန်တော်ကြည့်ရင်း ပါးစပ်ဖျားမှ အလိုလို အသံထွက်သွားမိသည်။

“ဟင်!..သင်.. သမီးကုန်းကြီးပါလား”

မိန်းမပျိုလေး၏ ဆွဲခေါ်မှုကြောင့် ကျွန်တော် ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်က လွင်ထီးခေါင်လွင်တွင် မြေပုံသစ်၊ မြေပုံဟောင်းနှင့် အုတ်စုသစ်၊ အုတ်စုဟောင်းများ၊ ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိရင်း မိန်းမပျိုလေး ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ မလိုက်ရန် အခါခါ ငြင်းဆိုနေမိသည်။

“အစ်ကို.. မလိုက်ဘူး.. မလိုက်ဘူး”

“အစ်ကို.. ကျွန်မ ချစ်သူဆီကို လိုက်ဖို့ပေးမယ်ဆို”

မိန်းမပျိုလေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်သမီးကုန်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သမီးကုန်းကြီးထံတွင် တွေ့မြင်နေရသည်က အစွမ်းဆိုးဆိုးမြင်ကွင်းနှင့်အတူ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရုပ်ရည်အသွင်အပြင်များ ပေါ်နေသည်။

“အစ်ကိုတို့ သွားရမယ့်နေရာက ဒီနေရာ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဟိုဘက်မှာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မင်းခေါ်လာတာ လမ်းမှားနေပြီနဲ့ တူတယ်”

“ကျွန်မ လမ်းမှားဘူး၊ အစ်ကိုပဲ.. ကျွန်မ ချစ်သူဆီ လိုက်ဖို့ပေးမယ်ဆို..”

မိန်းမပျိုလေးက ကျွန်တော်လက်ကို အားကိုးတကြီးဆွဲရင်း ငိုရွိုက်သံက ပေါ်လာပြန်သည်။

“မင်း.. ငိုနေပြန်ပြီလား၊ မင်း လာနေတယ်ဆိုတာ.. ခုလောက်ဆို.. မင်းချစ်သူသိပြီး ပျော်နေမှာ မလွဲဘူး”

“ကျွန်မအဖြစ်ကို သိသွားရင် သူ့ကြော့မှာ အမှန်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. မင်းပဲ ချစ်သူဆီသွားဖို့ အစ်ကို လိုက်ဖို့ပေးနေတာလေ၊ မင်း မပျော်ဘူးလား”

“ကျွန်မ မပျော်နိုင်ဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်မလာတုန်းက ကျွန်မချစ်သူနဲ့ လက်တွဲဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဒီဘဝမှာ ချစ်သူနဲ့ မပေါင်းရတော့ဘူး.. အစ်ကို၊ မပေါင်းရတော့ဘူး.. ဘဝခြားနေပြီ”

မိန်းမပျိုလေး၏ ထူးထူးခြားခြား စကားသံကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“မင်းချစ်သူနဲ့ လက်တွဲဖို့လာတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့.. မင်းချစ်သူနဲ့ မပေါင်းရဘဲ ဘဝခြားခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်မ ခုလို မျက်နှာမျိုးကိုတွေ့သွားရင် ကျွန်မချစ်သူက ကြည့်ခြံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အစ်ကို မယုံရင် ကျွန်မ မျက်နှာကို အရင်ဆုံး ကြည့်ပါဦး”

မိန်းမပျိုလေး စကားကြောင့် ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိန်းမပျိုလေး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကြေမွပြီး သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာ အသွင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်တော် ရင်တစ်ခုလုံး ထိန်အိန်ခြည်သံက ထွက်ပေါ်သွားသည်။

“မင်း.. ငါ့အနားကို.. တိုးမလာနဲ့”

“ကျွန်မ မျက်နှာကို ခုလိုတွေ့လို့ အစ်ကို ကြောက်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မချစ်သူသာ ကျွန်မကိုတွေ့သွားရင် ဘယ်အထိ ကြောက်မယ်ဆိုတာ.. အစ်ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ဖို့”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် မိန်းမပျိုလေးကိုကြည့်ရင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမိသည်။ ဘာကြောင့် သည်လိုမိန်းမပျိုလေးနှင့် ကျွန်တော် ဆုံဆည်းခဲ့မိတာလဲ။

“အစ်ကို..ပြန်မယ်”

“အစ်ကို.. ကျွန်မရစ်သူပေါ့ ပိုပေးမယ်ဆို”

မိန်းမပျိုလေး၏ ရုတ်ချည်းအေးစက်သည့် အထိအတွေ့ကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြာဝေသွားသည်။ ပြီး.. ကျွန်တော် မတွေ့လို၊ မမြင်လိုသည့် သင်္ချိုင်းကုန်း၊ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲရှိ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စရာ ပုံရိပ်များက လှမ်းလာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးမှုမရှိဘဲ ဘာကြောင့် အကူအညီ တောင်းနေပါလိမ့်။

“အစ်ကို.. ကျွန်မကို ကြောက်နေပြီလား။ မကြောက်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုနဲ့ အတူလာကတည်းက အစ်ကိုကို ပန်းချီဆရာမှန်း သိပါတယ်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုလက်ရာ ပန်းချီကားကိုတွေ့ရလို့ ကျွန်မ ခံစားမိတယ်”

မိန်းမပျိုလေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။ ကျွန်တော်က နာမည်ကြီး ပန်းချီဆရာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဝါသနာအရ ရေးဆွဲခဲ့သည့် ပန်းချီကား။ ယခုလည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကို လက်ဆောင်ပေးရန် ရေးဆွဲပြီး ယူဆောင်လာသည့် ပန်းချီကား။ မိန်းမပျိုလေးက တအံ့အတွင်း ကျွန်တော့်ပန်းချီကားကို မြင်တွေ့ပြီး နှစ်သက်ရုံမင်နေသည်။

“အစ်ကို ပန်းချီကားကို ကျွန်မကို လက်ဆောင်ပေးပါလား”

မိန်းမပျိုလေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားကို သတိရပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။ သွေးသံရဲရဲနှင့် အလဲလဲအပြုပြင်ဖြစ်နေသည့် လူတွေ့။ မြင်မကောင်းအောင် ပြန်ကျဲနေသည့် ပစ္စည်းများ။ သွေးစွန်းနေသည့် ကျွန်တော့်ပန်းချီကားချပ်လေး။

ကျွန်တော့် ပန်းချီကားကို ဘာကြောင့် သွေးစွန်းနေတာလဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ပန်းချီကားဘေးတွင် သွေးများအိုင်ထွန်းပြီး ဓမ္မဓမ္မလေးလဲနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီးကြည့်ရင်း အံ့ဩသွားမိသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် မိန်းမပျိုလေးမျက်နှာနှင့် ခွဲမရအောင် တူနေသည့် မြင်ကွင်း။

“ဟင်!.. မင်း.. မင်း မျက်နှာပါလား”

ကျွန်တော် မိန်းမပျိုလေးမျက်နှာကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်လိုက် မိသည်။ မိန်းမပျိုလေးက အေးစက်သည့် လက်ဝေါင်းနက်ဖြင့် ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်တိုင်ပြီး ဆွဲခေါ်နေသည့်နေရာ။ ကျွန်တော် အလိုလို တုန်လှုပ်သွားမိပြန်သည်။ မိန်းမပျိုလေးက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်နေသည်က ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရသည့် သင်္ချိုင်းကုန်းပျက်ကြီးရှိရာ။

“မင်း.. ငါ့ကို မခေါ်နဲ့။ ငါ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ငါ ပန်းချီဆွဲရာတွေ ရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော် မိန်းမပျိုလေး ဆွဲခေါ်ရာ နောက်သို့ မလိုက်လိုခြ်အတင်း ရှန်းကန်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကောင်းကျော်!.. ကောင်းကျော်”
ကျွန်တော့်နားထဲတွင် အခါခါကြားနေရသည့် အသံလှိုင်းကြောင့် ဖျတ်ကနဲ အသိရသွားမိသည်။ ကျွန်တော် လေးလံနေသည့်မျက်စိတို့အား ယူပြီး ဝှင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်က ဖျတ်နာ ကျက် အမိုးဖြူဖြူ။

ကျွန်တော့် နာခေါင်းဝတ်သို့ ဖြတ်သန်းဝင်လာသည်က ဆေးတိအနံ့များ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ပြီးကျွန်တော့်အသိစိတ်တွင် တွယ်ငြိနေဆဲဖြစ်သည့် မိန်းမပျိုလေး။

“ကောင်းကျော်.. မင်း သတိရလာပြီ”

ဝမ်းသာအယ်လဲသံဖြင့် ပြောရင်း ကျွန်တော့်လက်ကို ထိတွေ့
လိုက်သည့် ပူဇွေးရှိန်းမြသည့် အသိ၊

“ငါ..ဘယ်နေရာ ရောက်နေတာလဲ”

“မင်း ခေါင်းကို ထိခိုက်မိလို့ သတိမေ့နေတာ သုံး လေး ရက် ရှိနေ
ပြီ.. ကောင်းကျော်”

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မြစ်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းတွင်
စည်းနှောင်ထားသည့် ပတ်တီးကို စမ်းလိုက်မိသည်။

“မင်းကို သေပြီလို့ ငါထင်မှတ်ထားတာကွ။ ခုလို မင်း ပြန်သတိ
ရတာ မယုံနိုင်စရာပဲကွာ”

မြစ်က ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ပြောဆိုနေသော်လည်း ကျွန်တော့်
အသိစိတ်ထဲတွင် တည်ရှိနေသည်က မိန်းမပျိုလေးပင် ဖြစ်သည်။

“မင်းစီးလာတဲ့ကားက မြို့အဝင်နားမှာ မှောက်သွားတာ”

“ဘာ ! ..ငါ..ငါ စီးလာတဲ့လာတဲ့ ကားမှောက်တယ်”

မြစ်၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော့် အသိအာရုံတွေ ပွင့်လင်းလာ
သည်။ ကျွန်တော်စီးလာသည့်ကား၊ တောင်ကွေ့အရောက် “ဝန်း” ဆို
သော အသံနှင့်အတူ ကျွန်တော် ဘာမှမသိတော့။ ကျွန်တော်သိနေတာ
က မိန်းမပျိုလေး။

“သူ!..သူ!..သူ”

“ဘယ်သူလဲ .. ကောင်းကျော်”

“မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ မြစ်၊ ငါ့ကို သူချစ်သူဆီကို ပို့ပေးဖို့
အကူအညီ တောင်းခဲ့တာကွ။ သူ အသက်ရှင်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော့် ပါးစပ်ဇရာဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသွားသည့် စကားသံကို
နားမလည်နိုင်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည့် မြစ်။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ .. ကောင်းကျော်၊ ငါ မင်းအဖြစ်ကို
နားမလည်ဘူး။ မင်းစီးလာတဲ့ကား မှောက်မှန်းသိလို့ ငါရောက်လာပြီး မင်း
ကို ဆေးရုံတင်ခဲ့တာ။ မင်း သတိမေ့နေတာ သုံးလေးရက်ပဲ။ ဒီနေ့မှ .. မင်း
ပြန်သတိရလာတာ”

မြစ်က ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုပြောပြီး ကျွန်တော် ရေးဆွဲခဲ့သည့်

ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးမည့် ပန်းချီ
ထားကိုပြသည်။

“ငါ့ ပန်းချီကားမှာ သွေးတွေ

စွန်းနေပါလား”

“မင်းစီးလာတဲ့ ကားမှောက်

မှန်းသိလို့ ငါလာတော့ မင်းပန်းချီ

ကားဘေးမှာ သေသွားတဲ့သူ

ရဲ့သွေးတွေ စွန်းပေခဲ့တာ ဖြစ်

မယ်။ ပြီးတော့ မင်း ပန်းချီကား

ဘေးမှာ ထူးထူးခြားခြား တွေ့

ခဲ့ရတာက ဒီဇာတ်ပုံလေးပဲ ..

ကောင်းကျော်”

မြစ်က ဓာတ်ပုံလေးလှမ်းပေး၍ ကျွန်တော်ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်
သွားမိသည်။

“ဒါ ..ငါနဲ့ တစ်ခုထဲ အတူစီးလာတဲ့ မိန်းမပျိုကွ။ သူက ငါ့ကို သူ့
ချစ်သူဆီလိုက်ပို့ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းခဲ့တာ”

ကျွန်တော် မိန်းမပျိုလေးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့သည်မှာ တကယ်လား။
ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို တွေးလို့မရအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“မင်း .. ဒီမိန်းကလေးနဲ့ သိခဲ့လို့လား”

ကျွန်တော် မြစ် အမေးစကားကို ဘယ်လိုတုန့်ပြန်ရမှန်း မသိ
တော့။ ကျွန်တော် မိန်းမပျိုလေးနှင့် တကယ်ဆုံတွေ့ခဲ့သည်ဆိုလျှင် မြစ်
လက်သင့်ခံမည်လား။

“မင်းသိနေတဲ့ မိန်းကလေးက ဒီဇာတ်ပုံထဲကဆိုရင် သေချာသွား
ပြီ .. ကောင်းကျော်”

“ဘာ .. သေချာတာလဲ၊ မြစ် ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒီမိန်းကလေးက မျက်နှာတစ်ရလုံး ကားပိပြီး မမှတ်မိအောင်
ဆုံးပါးခဲ့တာကွ”

“ဘာ! .. အဲဒီ မိန်းမပျို ဆုံးပြီ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို မယုံနိုင်အောင် ခံစားနေမိသည်။ ဒါဆို ဒီ မိန်းမပျိုက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သူ့ချစ်သူဆီကိုပို့ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းတာလဲ။ ကျွန်တော်ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားတွင် မိန်းမပျို၏ နောက်ဆုံး သွေးစွန်းခဲ့တာလား။ ကျွန်တော် .. မိန်းမပျိုနှင့် သူ့ ချစ်သူတို့ ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးက ငါ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေတာ .. မြစ်၊ ငါလည်း ဒီအဖြစ်ကို တွေးလိုမရအောင် ခံစားနေမိတယ်”

“မင်း တွေးနေမိသလို၊ ငါလည်း အမျိုးမျိုး တွေးကြည့်မိတယ် .. ကောင်းကျော်၊ နောက်ဆုံး သတ္တုချ ရမှာက အဲဒီမိန်းကလေးက သူ့ချစ်သူ ကို စွဲလမ်းစိတ်ကြောင့် ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ မင်းကို အကူအညီတောင်းရင်း ခေါ် တာနဲ့ တူတယ်”

“ငါ .. ငါ့ကို .. အဲဒီ မိန်းမ .. ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ခေါ်တာ”

ကျွန်တော် မြစ်စကားကြောင့် ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်မိရင်း မိန်းမပျို လေးအဖြစ်ကို မြင်ယောင်မိသွားမိသည်။ မိန်းမပျိုလေး ကျွန်တော့်ကို ဆွဲ ခေါ်နေသည်က သမျှင်းကုန်းကြီး။ ကျွန်တော် မြစ်ကို လက်ဆောင်ပေးရန် ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားလေးကို အလိုလို ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေ သည်။

ပန်းချီကားလေးတွင် စွန်းပေနေသည့် မိန်းမပျိုလေး၏ နောက်ဆုံး သွေးစက်၊ ကျွန်တော့်ကို သူ့ချစ်သူဆီပို့ပေးရန် သနားစွယ် တောင်းဆို ရင်း ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားသည့် မိန်းမပျိုလေး၏ ထိတ်လန့်စရာမျက်နှာ။ ကျွန်တော် ပြန်မြင်ယောင်မိရင်း အလိုလို ကြောက်သီးမွေးညှင်း ထသွားမိ လေတော့သည်။

လွန်ကျော်ဦး